

САМАНТА ЙЪНГ ВСЯКО МАЛКО НЕЩО

Част 2 от „Хартуел“

Превод от английски: Елена Лорънс, 2018

chitanka.info

На моя племенник Мейсън.

Пишех тази книга, когато ти се роди, така че тя е за теб.

Но като пораснеш не чети по-нататък от посвещението... защото това ще ме накара да се чувствам неудобно.

Обичам те.

1.

ВОН

Ранната утрин беше мъглива, вълните бяха малко по-буйни от обикновено, спускаха се към брега малко по-забързано, а в небето, което съответстваше идеално на водата със своя меланхолично сив цвят, се носеха чайки.

Вон се вираше в сцената навън през стъклената стена на пентхауса си в хотела му на дъсчената еспланада и си мислеше как не е завършена, когато не участват и останалите му сетива. Алеята под него, плажът, океанът, всичко това изглеждаше просто като движеща се картина. Реална я правеха крясъците на чайките, които той не успяваше да чуе през скъпия си троен стъклопакет. Реална я правеха ароматите отвъд стъклото — на солена въздух, на хотдог, на хамбургери и топлата сладост на захарен памук.

Именно това караше неговата дъсчена еспланада да му създава усещане за дом.

Дом.

Хмм.

Пристигна в Хартуел, за да се спаси от грозотата, която загърби в Манхатън. Хартуел беше спокоен. Макар в града всяко лято да се изсипваха хиляди туристи и неизменно да се провеждаше някакъв вид фестивал или да течеше честване, налице беше покой, който не можеше да бъде заличен от тълпите.

Вон беше изпитвал нужда от тази ведрина. Планът беше да попие възможно най-много спокойствие, преди да му се наложи да се върне в центъра на бизнес операциите си в Ню Йорк.

На някакъв етап от убежище Хартуел прерасна в дом.

Домът е там, където е сърцето.

Устреми взор обратно навън към умиротвореността на дъсчената алея и за негово искрено негодувание сърцето му подскочи в гърдите, щом зърна ярката ѝ червеникавокафява коса. Наведе се напред, за да я огледа по-добре.

Нямаше спор.

Тя беше.

Бейли.

Крачеше по алеята, като се задаваше от нейния имот, „Хартс Ин“ а дългата ѝ коса беше развявана от вятъра. Вон се притисна по-плътно до стъклото в опит да я огледа по-добре, но беше невъзможно от тази височина.

Всичко, което успя да установи, беше, че е облечена в джинси, приборани в кафяви боти, и зелен пуловер, който беше прекалено тънък за толкова рано сутрин.

Намръщи се. Тази жена наистина трябваше да си купи яке.

Тя се усмихна и той забеляза да я приближава съседката ѝ Айрис. За миг завидя на Айрис за тази усмивка. Не беше лесно да се устои на усмивката на Бейли Хартуел. Тя оказваше своето влияние върху хората.

Върху него.

За съжаление.

Особено след като не успяваше да си спомни случай, когато въпросната усмивка да е била предназначена за него самия.

Бейли последва Айрис извън полезрението му.

Помъчи се да ги проследи с очи и блъсна глава в стъклото.

— Мамка му. — Вон потърка чело и обърна гръб на прозореца.

Погледът му беше привлечен от огромното легло в другия край на стаята, където спеше слаба червенокоса жена — не помнеше името ѝ.

Последвалият проблем беше, че се натъкваше на Бейли навсякъде.

Виждаше я дори в лицата на други жени, въпреки неимоверните му усилия да насочи това внимание някъде другаде.

Полуголият Вон пренебрегна проболия го в гърдите копнеж, взе бялата риза, която го чакаше изгладена и окачена, и я облече. После избра от колекцията си синя копринена вратовръзка. Последваха ги жилетката и сакото. Облечен за деня, той се върна до леглото и побутна червенокоската, за да я събуди. Тя изстена и вдигна клепачи, но вместо ясните зелени очи, които караха кръвта му да кипи, нагоре към него бяха устремени кафяви.

— Време е да си вървиш. — Отдалечи се, без да поглежда назад.

2. БЕЙЛИ

Имах мисия.

Мисия да съкратя дистанцията, изникнала изведнъж между мен и приятеля ми Том. Срецахме се вече от десет години. Спокойно можех да заключа, че преминаваме през труден период.

Но когато твоят мъж те отблъсне от себе си в леглото, защото е твърде уморен, за да прави секс, тогава имате проблем.

Целта ми беше да реша този проблем.

Първо му крещях много и го нарекох мръсник, защото, честно казано, това беше мръснишки ход.

После се успокоих и започнах да размишлявам. Да планирам. Да търся начин да оправя нещата.

Със секси бельо и шлифер.

На първо място се нуждаех от сексапилно бельо. Разполагах с няколко възбуждащи чифта, но Том ги беше виждал. Исках да го омая с нещо ново.

Намирацията се в непосредствена близост до Мейн стрийт „Шерис Трусо“ беше скъп малък бутик, но в никой друг от местните магазини, нито в мола в Дувър, не се предлагаше нещо така хубаво, както там. Единственият проблем с покупката на секси бельо в малък град обаче беше, че всички в магазина, в това число и Шери, научиха за надеждите ми скоро да ми излезе късметът, и не изпитаха угризения да обсъдят темата, сякаш имаха пълните права да са наясно за подробности от сексуалния ми живот.

— Том ще се позабавлява добре, докато съблича тези тук — Шери таксува червения копринен сутиен, бикините, съответстващите жартиери и чорапите. Имах чифт червени обувки на висок ток, с които планирах да ги съчетая.

— Да — съгласих се. — Надеждите са да експлодира върху мен от ентузиазъм.

Ухилих се сама на себе си, докато напусках магазина, почувствала наслада заради изчервилата се и покрусена Шели.

Явно беше приемливо тя да коментира как гаджето ми докосва бельото ми, но когато аз заговорех за последствията от подобно действие, това вече се превръщаше в проблем. Е, ами... Досега вече трябваше да е привикнала към неуместните ми отговори. Така оцелявах в малкия град. Казвах каквото мисля, без никакъв филтър, и побеждавах любопитните клюкари в тяхната собствена игра, като разгласявах прекалено много информация.

Беше забавно.

Хвърлих поглед назад да проверя дали споделяше шока от чутото с Елън Лутър, единствената друга клиентка на магазина в този момент и...

— Ох! — Почувствах силна болка в брадичката, след като се блъснах в нещо твърдо, което ме накара да изгубя равновесие. Движението накара хартиената торбичка с бельото ми да се разлюлее и тънката дръжка се скъса от напрежението, при което прясно придобитите ми покупки се разпръснаха по тротоара.

Втренчих се изненадано надолу, докато челюстта ми пулсираше. А после забелязах обувките в периферията на тази гледка.

Лъснати до блясък.

Черни кожени обувки тип „Дарби“.

Бих се обзаложила на всичко, че бяха марка „Прада“.

А в Хартуел имаше само един мъж, който носеше дизайнерски облекло и аксесоари, сякаш бяха изработени специално за него.

Сърцето ми замря, щом вдигнах очи.

Разбира се, втренчилият се надолу в бельото ми, все едно гледаше улична лампа или нещо също толкова досадно, беше Вон Тримейн.

Сега заедно с челюстта ми, която бях блъснала в масивното му рамо, запулсира и цялото ми тяло. Както винаги той беше облечен в костюм от три части, който му стоеше отлично.

С ужас наблюдавах как разкопча сакото си и приклепна да събере бельото ми. Ако някой друг се беше захванал с това занимание, не бих дала и пет пари. Но Вон Тримейн не беше кой да е.

Със суетен, увиснал от лапите му, той насочи очи към мен и повдигна вежда.

Не за пръв път се оказвах в ситуация да се присвивам засрамено под стоманеносивия му поглед.

Докато се взирахме един в друг помежду ни цареше мълчание и аз едва преборвах потребността да изоставя нещата си и да побягна надалеч от него. Проблемът беше — всъщност с Вон Тримейн налице бяха редица от проблеми — фактът, че: а) той беше наистина прекалено привлекателен и б) за разлика от всички останали притежаваше уменията да ме кара да се чувствам несигурна.

В момента например, колкото и да не исках тази мисъл в главата си, не можех да се въздържа да не забележа как съвършено невъзмутимо държеше сексапилното ми бельо в ръка.

За него бях привлекателна колкото спаружен макарон.

И не беше редно това да ме вълнува.

Той беше истинска гадина.

— Както изглежда, Том го очаква интересна вечер — Вон поднесе сутиена към мен.

Изтръгнах го от ръката му с пламнали бузи. Явно кармата ми го връщаше заради онова, което казах на Шери. Като посегна към бикините и жартиерите, аз изръмжах:

— Остави ги.

— Но аз вече и бездруго съм се навел — пренебрегна протестите ми, взе скъсаната торбичка и внимателно върна бельото обратно вътре. Изправи се и ми я подаде.

В гневното си смущение аз се наведох да я изтръгна от него, но се препънах. Вон посегна да ме задържи и силните му пръсти обгърнаха ръката ми. Допирът му ме накара да изпадна в паника и аз се дръпнах рязко, като се намръщих.

Може би преди година не бих се мръщила чак толкова.

Със сигурност бих, но може би не толкова неприкрито.

До предишното лято взаимоотношенията ни неизменно бяха лоши, защото от деня, в който се запознахме, Вон ме караше да се чувствам като необразована провинциалистка в сравнение с неговата висшестояща космополитна особа. Постигаше го, като се подиграваше на мен или Том и това никак не ми допаднаше. С нищо не беше подобър от мен.

Не мога да отрека обаче, че да го дразня и подкачам в отговор беше до известна степен забавно. Така беше до момента, когато по

време на една от многото ни словесни битки той заяви ясно и открито, че не ме харесва — пред Джес и всички, на чието мнение държах. Да, възможно е да си бях заслужила подобно свирепо отмъщение, защото този ден бях особено гадна към него заради една разправия с Том... Но... Ами...

Кучият син нарани чувствата ми и това беше непростимо.

— Неизменният джентълмен Тримейн.

— Мислех, че да ти помогна да събереш притежанията си е джентълменска постъпка.

— Не, джентълменска постъпка би било да прецениш ситуацията, да осъзнаеш, че докосването на дамско бельо не е джентълменско, да игнорираш въпросното бельо и да си продължиш бодро по пътя, докато аз го събирам без много шум.

Дясното ъгълче на устата му подскочи развеселено.

— Никога не съм гледал на теб като на свенлива и сдържана, госпожице Хартуел. Не допусках, че да видя гащичките ти ще те накара да кипнеш така.

— Ха, умник — пренебрегнах факта, че ме нарече госпожица Хартуел. Или поне направих опит. Не исках никога да научава колко ме вбесяваше, задето никога не използваше малкото ми име. За отмъщение никога не се обръщах към него по друг начин, освен с Тримейн.

Наистина успяхме да извикваме един у друг проява на зрялост.

Ухили се.

— Прави ми впечатление, че с теб съм по-остроумен.

— Да, така се случва, като се въоръжаваш за битка срещу по-остроумен от теб.

Имаше моменти като този, когато ми се струваше, че зървах намек за респект в очите на Вон. Но знаех, че няма как да е истина. Просто търсех нещо, което ми се искаше да видя.

— Днес сме особено оживени.

— Не говори за мен в множествено число, сякаш съм кралска особа, Тримейн. Не съм впечатлена от високомерието ти. Всъщност ме вбесява.

Той пристъпи по-близо до мен и трябваше да се заставя да не отстъпя назад. Нямахме нужда Вон Тримейн да узнава, че близостта му объркваше дишането ми. Очите му се задържаха върху лицето ми.

Винаги правеше така, все едно отделяше време на всяка подробност там, обаче аз знаех, че целеше единствено да ме накара да се чувствам неудобно.

Мисията осъществена.

Мръсник.

— Не бива да ми казваш какво те дразни — отбеляза той. — Да знаеш, че това само ме кара да искам да го правя отново.

Ако беше друг, бих се изсмяла с неохотно уважение. Вместо това обаче, както винаги, го приех лично. Както вече казах, нещата не започнаха така. Вон беше умен. Всъщност, струва ми се, до голяма степен се наслаждавах на битката ни на остроумие. Но след като той заяви, че не ме харесва, всичко, излизащо от устата му, се превърна в обида. По-лошо, приблизително по същото време, когато огласи неприязънта си към мен, аз започнах да виждам у него нещо различно от арогантния и себичен бизнесмен, който се смяташе за повече от мен.

Дълбоко в себе си знаех, че Вон не е лош човек. Установих го миналата година, когато помогна на приятелите ми Джесика и Купър. Когато Джес беше убедена, че нещата между тях с Купър се разпадат, Вон ѝ предостави място в града, където да отседне, та Купър да има време да я спечели обратно.

И истината е, че всички се чувстваха в безопасност с Вон наоколо: налице беше проблемът с Иън Девлин и синовете му.

Девлин притежаваше много имоти в Хартуел, в това число Гранд Хотел Хартуел в центъра и увеселителния парк отвъд дъсчената алея. Но нямаше нищо свое на самата еспланада. И точно както беше използвал непочтени средства да се сдобие със собственост на популярната и посещавана от много туристи Мейн стрийт, с подмолни методи опита да спечели имот и на скъпата брегова линия. Беше отчаян да добави към списъка нещо на дъсчената еспланада. Всъщност подозирах, че целта му беше някой ден да владее северната част от алеята по цялата ѝ дължина. Беше си наумил да я превърне в петзвезден курорт, което би убило всичко, придаващо на Хартуел такова очарование.

Когато старият хотел беше обявен за продан, ние, силно сплотената общност на дъсчената алея, решихме, че с нас е свършено.

Иън Девлин беше единственият човек, за когото знаехме, че ще може да си позволи да го купи.

Но после се появи Вон. Хотелиер с повече пари от Господ и с по-добър произход от повечето, произлизащи от Манхатън. По незнайна причина той купи хотела на еспланадата, събори го и издигна своя сграда.

Хубавото в цялата работа обаче — въпреки модерния облик на хотела му — беше, че на Вон аляята му допаднаше точно каквато беше. И дори на мен се налагаше да призная, че явно искрено харесваше и уважаваше Купър. Така че когато Иън застраши бара на Купър, като подкупи някого в общината да откаже подновяването на лиценза за алкохол, Вон се изправи редом с нас, за да прекрати всичко това.

И въпреки факта, че именно тогава ми заяви как не ме харесва, видях онова, което нямах желание да виждам.

Вон Тримейн може и да беше надут, самодоволен, заможен и арогантен бизнесмен, който се смяташе за по-добър от мен, но също така умееше да бъде донякъде благороден, щом си го наумеше.

Нещо повече, той беше нашата защита срещу Иън Девлин.

Купър твърдеше, че Вон е казал нещо, с което го уверил как никога не би допуснал Девлин да навреди по някакъв начин на нашия бизнес на дъсчената алея.

Освен всичко Вон разполагаше с парите да подкрепи подобно изявление.

— Какво? Да не би да имам нещо по лицето? — поинтересува се Вон.

В този момент осъзнах, че се бях потопила в тези негови изумителни сиви очи. Никой нямаше право да има такива очи. Нямаше как да не знае какво причиняват на една жена.

На жените. На другите жени. Не на мен.

— Не — отстъпих встрани, въпреки че с това го правех победител.

— Какво? Без хапливи забележки? Сигурна ли си, че се чувстваш добре? — наклони глава и се зае да ме изучава настойчиво. На челото му се появи резка. — Наистина изглеждаш малко уморена.

Изпухтях и прекарах ръка през косата си. Мразех, когато анализирах външния ми вид.

— Винаги преливаш от комплименти, Тримейн. Цяло чудо е как по теб не тича тълпа въздишащи жени. О, я почакай, никакво чудо не е.

Той просто ме гледаше, което по някаква причина ме накара да се чувствам още по-зле, защото ми създаваше усещането, че успява да прозре вътре в мен и да разбере колко нещастна съм и...

— Нищо чудно, че си необвързан — изгледах го по начин, който би накарал топките на по-малко уверен мъж да се приберат обратно вътре. — Изключително студен си. Нямах какво да дамеш на една истинска жена. Нищо, освен пари. И рано или късно те ще осъзнаят, че дори парите не си струват да водиш живот, който не предлага нищо.

Беше жестоко.

Беше наистина ужасно.

И опираше до мен, а не до него.

Мигом ми се прииска да си взема думите обратно, но вече бяха излезли от устата ми.

Аз и проклетата ми липса на филтър между мозъка и устата.

Като че в доказателство на студенината, в която го обвинявах, изражението на Вон стана арктически ледено.

— Необвързан съм, защото го искам, госпожице Хартуел. За разлика от теб, аз съм достатъчно силен да бъда сам, вместо да се задоволявам с посредственост. Но пък сходните се привличат, нали така?

И след този финален удар, удар, за който той нямаше представа, че е улучил право в целта, Вон Тримейн пое по пътя си, сякаш току-що не беше влязъл в ожесточен сблъсък с мен.

За мен той беше недосегаем. Неизменно.

Но пък винаги успяваше да ме засегне.

И болеше.

Мръсник.

Напълно бясна, хукнах в другата посока, обратно към хотела ми, като се стараех да прогоня думите на Вон от главата си и да се отърся от усещането, което беше пробудил у мен.

В крайна сметка не вървеше да съм вкисната и ядосана, като се появях пред Том в шлифер и секси бельо, за да се помъча да вкарам нещата между нас обратно в пътя.

ВОН

Не за пръв път Вон едва преборваше потребността да се обърне, да издири Бейли, да падне на колене пред нея и да я моли за прошка.

Никой никога не беше съумявал да го провокира, както Бейли Хартуел. Бяха му казвали далеч по-лоши неща от онова, което излизаше от устата на Бейли, макар и винаги в този така ненавистен пасивно агресивен и преднамерено любезен маниер.

И все пак Бейли беше единственият човек, с когото беше губил хладнокръвието си. Ставаше отмъстителен. Зъбеше се като недозрял тийнейджър.

И всеки път я нараняваше.

Тя не беше като жените, около които беше израснал. Те се бяха научили от млада възраст да прикриват емоциите си.

Емоциите на Бейли бяха на показ, та всички да ги видят.

Например... Той знаеше, че тя е привлечена от него. Също така му беше известно, че мразеше това положение, защото макар и да беше привлечена от него, не го харесваше. Бейли не го хареса от мига, щом се срещнаха, и отчасти това също беше причината да отвърща по този начин.

Но понякога, като например сега, стигаше прекалено далеч.

Потръпна, когато изречените от него думи прокълтяха в главата му. Горчивият копнеж, който неизменно чувстваше в нейно присъствие, се превърна в пулсиращ спазъм, в болка — непоносима болка от разкаяние в сърцето му. Бейли Хартуел беше всичко друго, но не и посредствена.

В действителност беше му коствало цялата воля да потисне ерекцията си, когато бельото ѝ изпадна от пазарската торбичка. Погледна нагоре към нея и си я представи облечена в него, а кръвта се стече право в пениса му.

В опит да не стигне до възбуда на публично място той насочи мислите си към Том Сътън и позволи на гневното му разочарование да надделее. Беше истински абсурд, задето идиот като Том Сътън ще се радва на честта, на неопикуемото удоволствие, да види Бейли в това оскъдно бельо. Беше истинско престъпление той да е този, който я държи в прегръдките си нощем и крачи редом с нея денем, той да е един от хората, които тя озарява със светлината си. Толкова много светлина. Никога не беше срещал жена като нея. Всяка мисъл, всяко чувство, бяха разкривани пред околните — беше смела, пряма,

искрена. Действаше му освежаващо да премине от свят, където жените рядко казваха какво мислят, където играеха лукави игри, в света, в който съществуваше Бейли Хартуел.

И я беше грижа за другите много.

Прекалено много.

Понякога му се искаше да престане да я е грижа толкова много, защото беше ужасен, че ще бъде наранена необратимо.

Беше чувал колко присърце беше взела, когато Далия Макгуайър се беше преместила в Хартуел, за да управлява магазина за сувенири, купен от пралеля ѝ. Носеха се слухове, че след като се преместила в града, една вечер Далия излязла на среднощно плуване и едва не се удавила. Както ставаше ясно, Бейли ѝ спасила живота. Сега бяха най-близки приятелки.

А освен това наблюдава отблизо отношението ѝ, когато Джесика Хънтингтън се появи в Хартуел. Бейли се лепна за тази жена от мига, щом се запознаха, все едно знаеше, че Джесика пази някаква тайна, като че ѝ беше известно, че Джесика се нуждае от приятел. Бейли се сприятели с нея, без да задава въпроси.

Вон беше виждал колко я е грижа за Хартуел и хората в него, знаеше как според нея той представлява заплаха за всичко това и се постара да затрудни живота му максимално, преди да осъзнае, че не е тръгнал да вреди на така обичания ѝ град.

Но ако беше обратното, тя би се борила срещу него. Бейли с нейния малък хотел и нищо друго, освен приятели, които да застанат зад нея.

Щеше да се вдигне срещу него. Срещу Вон с всичките му пари и влияние.

Без страх.

Единствено с плам.

Мамка му, как се възхищаваше на този неин плам.

А Том Сътън не даваше вид да осъзнава какво има в леглото си. И представа си нямаше, че в лицето на Бейли Хартуел притежава нещо изключително.

Тя беше лоялна до мозъка на костите си.

Вон се възхищаваше от всичко това. Искеше да го има за себе си. Желаше я. Искеше я в леглото си. Всяка нощ.

Помежду им обаче не стояха само неприязънта на Бейли и присъствието на гадже. Да не може да я има донякъде се дължеше и на способността му да я наранява. Както се случи само преди мигове. Но основната причина беше нежеланието му за обвързване. Вон се беше отрекъл напълно от връзките и дори Бейли Хартуел не беше способна да промени решението му, след като го бе взел.

Така че да, с ясното съзнание, че Том не заслужава Бейли, беше странно да го мрази, задето притежава желаното от него самия, защото колкото и да го ненавиждаше, беше доволен за съществуването на Том.

Никога нямаше да има такова нещо като Вон и Бейли.

Но онова бельо... Нима Том се нуждаеше Бейли да облича секси бельо, та да го възбуди?

Да. Бельото си го биваше.

А да си я представя в него беше дори по-хубаво.

Все пак според него то беше нещо безсмислено. Покриваше онова, което той най-много желаше да зърне.

Бейли Хартуел. На леглото му. С жар в очите ѝ, но с покорно тяло. Тя беше така войнствена и готова за битка през цялото време... Нищо не би го възбудило повече от мисълта да спечели в битка с нея, от това да му позволи да я върже за леглото си...

— Мамка му — промърмори, а кожата му пламтеше от възбуда.

Беше се поддал на сексуални блянове наред улицата.

За щастие мобилният му телефон завибрира в горния джоб на самото и отвлече мисълта му. Извади го и видя на екрана надпис „Обаждане от татко“.

Благодарен, задето бе сложен край на тези негови непокорни мисли, Вон отговори.

— Реших, че може да си видял новините за Карълайн във вестника — подхвана без предисловие Уилям Тримейн.

— Видях ги.

— Добре ли си?

Точно това обаждане беше една от причините да трябваше да се върне обратно в Ню Йорк.

След като майка му почина от вродено сърдечно заболяване, за което никой не беше знаел, докато един ден не се беше появило, бащата на Вон беше до него. Той беше едва на пет, когато изгуби майка

си, а баща му беше проспериращ строителен магнат в Ню Йорк. Не разполагаше с време за едно петгодишно дете.

Но намери време.

Да, заобикаляха го бавачки, но Вон никога не се почувства нежелан или необичан, а като порасна осъзна каква рядкост е това във висшите кръгове, в които беше роден. Не се съмняваше, че приятелите му бяха обичани, но тази обич често беше смазвана от тежестта на очакванията, с които бяха обременявани.

Уилям го учеше да се труди усърдно, но никога не наложи собствените си възгледи на Вон. За разлика от родителите на неговите приятели. Баща му беше най-добрият му приятел. Човек, към когото той хранеше повече възхищение и респект, отколкото към всеки друг.

И беше редно да замине за Ню Йорк заради него.

Просто не успяваше да накара краката си да тръгнат в тази посока.

— Добре съм, татко — увери го Вон.

— Сигурен съм, че е така. Просто реших да проверя. Ами... Мислех, че утре може да се отбия в Делауер. След няколко дни заминавам по работа за Лондон. Реших, че може да направя допълнителна спирка.

Вон се усмихна широко.

— Наистина съм добре.

— Бих се радвал да се уверя лично.

— В такъв случай ти е напълно известно, че си повече от добре дошъл.

По времето, когато затвори, съзнанието му беше напълно ангажирано със скорошното посещение на баща му, а също и с неотдавнашния му сблъсък с Бейли Хартуел. Спря на сред улицата и осъзна, че е отминал закусвалнята, към която се беше запътил да си купи сандвич за обяд.

Отново зърна болката в очите на Бейли.

Трябваше да прати някой служител за проклетия сандвич, но не... Имаше нужда от разходка.

Би могъл да си обещае това да е последната му разходка за известно време, но знаеше, че би се побъркал, ако постоянно стоеше затворен в хотела.

Нещо повече... Колкото и мъчително да беше да вижда Бейли, това беше сладка болка, към която бързо се бе пристрастил.

3. БЕЙЛИ

Имаше нещо вълнуващо, авантюристично и доста рисковано в това да се кача в колата, облечена единствено в секси бельо и шлифер. Бях напълно убедена, че зърнеше ли ме някой, би се досетил какво съм си наумила, така че се втурнах към колата си и за малко не си навехнах глезена в червените си обувки на висок ток.

Присмях се на себе си, докато потеглях от алеята и се изкисках заради пърхането на пеперуди в корема ми.

Беше ми приятно, че върша нещо извън нормите.

Като спрях пред апартамента на Том обаче, пърхането стана някак различно. Вълнението беше леко потушено от спомена за това как партньорът ми ме отблъсна предишната вечер.

Взрях се в дома му, забелязах светлина в един от прозорците и застинах за миг, преди да си дръпна реч за самонавиване.

— Облечена си в шлифер. И в бельо. — Нямах начин някой мъж да каже не на това.

Поех дълбоко въздух, позволих си да осъзная казаното, за да подсили самоувереността ми, и слязох от колата. Това се оказа най-трудната част. Докато си отключвах със своя ключ, не успях да се удържа и бързах, нетърпелива от очакване. Пружинирах леко нагоре по стълбите, на пръсти, та тропането на токчетата ми да не го предупреди за появата ми.

Да бях тропала.

Да бях тропала до небесата.

Може би ако Том беше чул пристигането ми, нямаше да ми се наложи да стана свидетел как голия му задник се движи нагоре и надолу, докато прониква в жената на дивана под него.

Шокът ме накара да замръзна на място, щом влязох в жилището и направих опит да осмисля сцената в дневната и нейното значение.

Телата им бяха обърнати на другата страна, така че нямаша представа за присъствието ми. Фигурата на Том закриваше жената и

единственото, което успях да видя от нея, бяха лакираните ѝ в лилаво нокти, забити в задните му части в опит да го придърпа по-дълбоко в себе си.

— О, боже, да — изстена тя с писклив глас.

Глас, който не разпознавах.

— Ерин — изпухтя той. — Мамка му.

Ерин ли?

Погледът ми се зарея и спря върху краката на Том. Все още беше обут в чорапи и стъпалата им бяха мръсни. Носеше мръсни чорапи, докато чукаше върху дивана си някоя си на име Ерин.

Втрених се надолу в шлифера си и се почувствах глупава. Унизена.

Каква идиотка.

Отметнах рязко глава в прилив на ярост и се изненадах, че от очите ми не заструи огън. Не аз бях идиотката. Не аз бях глупачката! Никаквецът, който ми изневеряваше, беше проклетият идиот!

Десет *шибани* години!

Напълно разярена събух обувките и позволих на босите ми крака да ме отведат в кухнята. Хвърлих поглед към дивана и установих, че бяха все така заети и не ме бяха забелязали. Отворих вратата на хладилника със замах и сграбчих каната с ледена вода, която стоеше вътре.

— Какво...

Регистрирал шума от затварянето на хладилника, Том погледна нагоре, точно когато се запътих към дивана. Разшири ужасено очи, а аз излях леденостудената вода върху него и дружката му за чукане.

Ерин изписка, а Том изруга и отскочи от нея, все едно беше покрита с огнени мравки.

Те се щураха около дивана и издирваха дрехите си и начин да се стоплят, като през цялото време не спираха да крещат, а аз зърнах чантата на Ерин и тръгнах към нея.

— Бейли, мога да обясня.

Гласът на Том беше изтънял заради паниката.

Хвърлих му един поглед като заедно с това преравах чантата на непознатата. Той бързо нахлузи джинсите си, като не спираше да стрелка мен и Ерин с трескав поглед.

Колкото до Ерин, тя стърчеше увита в одеялото, което държах метнато върху дивана, одеяло, под което се сгушвах, докато гледахме някой филм. Беше прекалено заета да стои с очи, забити засрамено в стъпалата си, та да забележи, че телефонът ѝ беше в ръката ми.

— Ерин и аз...

— Сте неверни отрепки! — довърших.

Гласът ми накара Ерин да вдигне глава и макар да мислех, че няма как кръвта ми да се разгорещи повече, сега вече тя достигна точка на кипене. В крайна сметка я разпознах. Беше гаджето на Рекс Макфарлън, един от колегите на Том. На неговия крайно симпатичен и добре изглеждащ дваисет и четири годишен колега. А Ерин... Тя беше на дваисет и три!

Мамеше ме с едва завършило колеж момиче.

А аз се появих, въобразила си, че мога да оправя нещата, посветена на идеята да сложа всичко в ред, поела целеустремено по ясен и озарен от слънцето път, когато изневиделица бях пресрещната от тухлена стена изтъкана от омраза, погнуса, разочарование, предателство, наранена гордост и ярост.

Исках Том и неговата малка Ерин да почувстват всичко, което чувствах аз.

В общи линии гневът беше онова, което захранваше шоуто.

Телефонът на Ерин не се нуждаеше от парола за отключване. Дано да преосмисли тази подробност в бъдеще.

— Какво правиш? — пискливият ѝ момичешки глас трепереше.

Прехвърлих списъка ѝ с контакти.

Рекс.

Натиснах „набиране“.

— Не, Том, какво прави тя? — писна Ерин.

Звукът може и да беше накарал кучето в долния апартамент да се свие стреснато, но аз не трепнах. Бях прекалено фокусирана върху унищожителната си мисия.

На третото позвъняване отговори плътен мъжки глас, когото разпознавах.

— Здравей, бейби, още ли си на работа?

Ако бях разсъждавала по-ясно, обичта в тона му сигурно би ме спряла да изрека каквото и да било. Но, както осъзнах по-късно, не изпълнявах това шоу с пълен разсъдък.

— Рекс?

— Кой е? — Звучеше озадачено, а тонът му беше леко остър, предпазващ.

— Бейли Хартуел е, приятелката на Том Сътън.

— Том, спри я! — проплака Ерин.

— Бейли, дявол го взел — Том се запъти към мен, а тъмните му очи ме умоляваха.

Извъртях се и започнах да обикалям около мебелите, за да остана извън обхвата му.

— Ерин ли чух? Какво става? — настоя да узнае Рекс.

— Току-що заварих Том да чука Ерин на нашия диван. Допускам, че след като Том се прибра снощи и взе душ, преди да легне, а после ме отблъсна, когато опитах да правя секс с него, това не им е първият път заедно.

— Какво? — гласът му беше дрезгав и звучеше, сякаш идва отдалече.

— Мамили са ни, Рекс. Просто реших, че е редно да знаеш.

Затворих и метнах телефона на Ерин на близкото кресло.

Тя стърчеше на място, вкопчила се здраво в одеялото, а раменете ѝ се тресяха заради риданията.

Осезаемата ѝ болка не ме накара да почувствам нищо.

Бях изпаднала във властта на пълно вцепенение. Обърнах се и се взрях в мъжа, с когото бях прекарала десет години от живота си.

— Мислех, че сме един за друг, но аз заслужавам нещо по-добро. Не мога да повярвам, че пропилях десет години за теб. В случай че не е достатъчно ясно: това е краят, Том.

Обух обратно обувките на висок ток и се насочих към вратата, като се изплъзнах от ръката му, когато се помъчи да ме спре. Игнорирах го, когато забърза след мен надолу по стълбите — него, гласа му, присъствието му, все едно беше дразнеща муха, която бях привикнала да кръжи около мен.

Нищо от онова, което излезе от устата му, не проби през обвилата ме мъгла. Не чувствах допира му, нито чувах онова, за което по-късно си спомних, че бяха молби и извинения.

Вместо това се качих в колата си и потеглих с такава скорост, че едва не го повалих, като смътно регистрирах ругатнята му и как отскочи от пътя ми.

— Ще убия този кучи син! — кресна Джесика, моята най-добра приятелка, която кръстосваше напред и назад в дневната си. Луис, кученцето им, следваше всяко нейно движение, така че от време на време се препъваха един друг, като се засечеха в обиколките си.

Не бях имала представа накъде шофирам, докато не спрях пред дома на Джесика и Купър. Купър беше на работа в бара, но Джес си беше у дома.

Някак си намерих думи да ѝ разкажа за случилото се и реакцията ѝ проникна през погълналото ме вцепенение.

В момента чувствах предимно гадене. Гадене, причинено от несигурност, от страх, защото изведнъж...

— На трийсет и четири съм, Джес — преустанових краченето ѝ аз. Тя спря и се вгледа надолу в мен, а очите ѝ блестяха от болката, която чувстваше заради мен. Моите очи се напълниха със сълзи. — Как да започна наново?

— О, Бейли — седна до мен на дивана и ме прегърна през раменете. Луис положи брадичка на коляното ѝ и се втренчи в мен, явно за да покаже кучешкото си съчувствие. — Ще намериш някой друг. Просто трябва да позволиш на сърцето ти да заздравее.

— Аз знаех, Джес — прошепнах и позволих на сълзите да бликнат с ясното съзнание, че тя беше единственият човек, който не би ме съдил заради предстоящото признание. — Знаех го от известно време.

— Че Том ти е изневерявал?

— Не, не това — поклатих глава. — Знаех... Знаех, че той не е мъжът за мен. — Устремих очи нагоре към нея, а лицето ѝ изглеждаше размазано заради сълзите. — Смятах, че той е сигурен залог. Избрах го, защото реших, че е сигурен залог. А се оказва, че не бил дори това.

Джес мълча известно време, стиснала ме здраво, докато аз плачех.

А после промълви:

— Не мисля, че разбирам.

Обърсах сълзите си, отдръпнах се и изпуснах въздишка.

— Би трябвало сърцето ми да е разбито. Да съм съсипана от мъка. Нали така?

Тя кимна.

— Обаче не съм. Наранена съм. Гордостта ми пострада жестоко, като се има предвид, че в момента съм облечена в копринено бельо и шлифер — отпавих ѝ печална усмивка, на която тя отвърна. — И също така съм огорчена. Дори унижена. Но да ми е разбито сърцето... Не, не е. Чувствам... — поех рязко въздух, все едно току-що са ме ударили в корема.

— Какво чувстваш?

— Облекчение — признах. — Ужасена съм, но заедно с това съм облекчена. О, боже — отпуснах глава в ръцете си и насочих очи към обувките на висок ток, които смазваха ходилата ми.

Изритах ги.

— Десет години. Боже, пропилях десет години с мъж, за когото знаех, че никога няма да обичам до полуда. Просто исках... Исках мъж, който да ме кара да се чувствам сигурна, и като се запознахме, Том ми го предоставяше. Бях доволна просто да бъда сигурна с него, да знам, че би ми дал онова, което исках: брак и деца. Когато родителите ми се преместиха и ми оставиха последния запазил се имот на семейство Хартуел, тъгувах толкова много за тях, че изпитах всепоглъщаща нужда да създам свое собствено семейство. Том знаеше всичко това. Беше му известно колко много значеха децата за мен, семейството изобщо. Въобразявах си, че ме обича достатъчно, та в крайна сметка да реши да ме направи щастлива. Но той не се решаваше и въпреки това аз не се отказах, посветих му най-добрите си години, а долното леке ми изневери. Как се започва наново на трийсет и четири? — усещах, че паниката ми се усилва, дишането ми се накъсваше и ми ставаше все по-трудно да поема въздух.

Джес стисна ръцете ми.

— Дишай дълбоко, Бейли. — Вдиша и издиша, като ми направи знак да повторя след нея.

За малко да строша пръстите ѝ, така силно ги стисках, докато се мъчех да надделея паниката си и да се концентрирам върху дишането.

След известно време почувствах отпускането на мускули в тялото ми, за които дори не знаех, че съм напрегнала.

Отпуснах се назад на дивана и оставих сълзите да се леят.

— Уплашена съм.

В очите на Джес също проблясваха сълзи.

— Знам. Случвало ми се е. Но поставянето на ново начало е нещо постижимо, без значение на каква възраст си — посегна към ръката ми. — Имаш мен и Купър, и всички останали. Градът те обича, Бейли. Ще ти помогнем да преминеш през това.

— Ами ако остана сама?

— Невъзможно — намръщи се към мен. — Нали не обмисляш да прибереш обратно онази гадина, само за да не си сама?

— Не — троснах се. — Знаеш ли какво, снощи ме отблъсна. Опитах да се любя с него и той ме отблъсна. Разбира се, че ми е изневерявал! Каква идиотка съм била да не го видя? — изсмях се безрадостно. — Бях така убедена, че му е ясно как никой от двамата ни няма да успее да открие по-добър партньор, та не ми мина през ума, че ще тръгне да изневерява.

— Какво имаш предвид с това „никой от двамата ви няма да успее да открие по-добър партньор“? — Джес скръсти ръце пред гърдите си.

Отново се напрегнах. Нямах желание да признавам пред Джес, че според моята теория имаше логика с Том да сме заедно поради общата ни липса на нещо забележително у нас.

— Просто имам предвид, че... Ние сме сходни.

Тя присви очи, все едно не ми вярваше.

— За твоя информация всичките ти приятели до един смятат, че ти заслужаваш нещо по-добро от Том Сътън и фактът, че ти изневери, го превръща в отрепка на годината. Не, зарежи това: абсолютната отрепка на годината.

Едва въздържах усмивка и кимнах.

— Определено абсолютната отрепка на годината.

Джес прочисти шумно гърло.

— Джес.

— Да.

— Нали знаеш, че те обичам?

В отговор тя стисна ръцете ми.

— Ще бъда до теб през всичко това. И знаеш ли какво? Днес утрешният ден може да ти се струва ужасяващ. Но залагам всичко, което притежавам, че утре това ново начало ще ти се види вълнуващо.

— Надявам се да е така.

Тя се прибута по-близо до мен и отново обви ръка около мен.

— О, боже. — Наруших момента ни на покой, изпълнена с чувство на вина и ужас. — О, боже, Джес. Какво причиних на Рекс? — погледнах към нея и отново зароних сълзи, този път в резултат на срам. — Това беше отвратително. Безобразно. Аз съм себична кучка.

— Недей да се наричаш така. Не си разсъждавала ясно. И знаеш ли какво, ако питаш мен, направила си му услуга. Налагало се е да научи, че приятелката му изневерява.

— Но не по този начин. Повлякох го в унижението редом с мен. Ще трябва да се извиня.

— Извини се, щом искаш. Не тази вечер обаче, става ли? Тази вечер ще останеш тук, ще гледаме тъпи филми и ще се тъпчем с нездравословна храна.

— Не, не ми се ще да създавам грижи.

— Този коментар дори не съм го чула — надигна се на крака.

— Ще ти донеса нещо да се преоблечеш.

Дарих приятелката си с треперлива усмивка на признателност. В мига, щом тя изчезна по стълбите, Луис изхвърча нагоре след нея и отнесе със себе си кучешкото си състрадание, а аз заплаках отново, но този път по-неудържимо. Още от утре трябваше да се заловя да съобщя на всички близки до мен, че между нас с Том е свършено. Щеше да се наложи да звънна на майка ми и баща ми, на брат ми Чарли... Трябваше да съобщя на Далия и Еймъри. На Айрис и Айра.

О, боже, хипотезите по темата.

Съжалението.

И Вон Тримейн.

Щеше да е още по-трудно да се опълчвам на подигравките му на тема живота ми. Просто ще трябва да си напомням, че макар да бях изгубила сигурност за онова, което ме очакваше, не бях изгубила така обичаната си дъсчена еспланада или хората, свързани с нея и явяващи се моето семейство. Те все така правеха живота ми изключителен и предателството на Том или мнението на Вон във връзка с това нямаше да променят нещата. Нямаше да го допусна.

Осъзнах, че беше по-лесно да го мисля, отколкото да го почувствам в действителност, защото страхът направо ме сковаваше. Обвих ръце около себе си и заплаках още по-горчиво, като с риданията си позволих на твърдата буца, блокирала гърлото ми, да се разхлаби.

Малко след това почувствах познатите ръце на Джес да обгръщат тялото ми и тя ме придърпа към себе си така, че да отпусна глава на рамото ѝ. Сгуших се в нея и пуловерът ѝ заглуши хлипанията ми, а Луис побутна ръката ми с глава като пореден жест на кучешка утеха.

4. БЕЙЛИ

Събудих се на дивана на Джес и Купър около четири и половина сутринта и се озовах напълно разсънена и неспособна да заспя повече.

Само няколко часа по-рано отново се бях събудила объркана, втренчила се в гърба на дивана и неспособна да преценя къде се намирах. Чак като чух тихия лай на Луис и гласа на Купър, си припомних, че с Джес бяхме гледали филми. Явно бях задремала и тя ме беше оставила на дивана, вместо да ме буди.

— Да, виждам, че Бейли е на дивана, но искам да знам защо? — чух приглушения глас на Купър, чийто тон издаваше загриженост. — Долу, Луис.

— Заварила Том да чука друга жена — прошепна Джес в отговор, а гласът ѝ преливаше от смесица от гняв, болка и тревога.

— Какво?! — кресна Купър.

Луис отново излая глухо.

— Тихо! И двамата!

— Какво?! — изшептя той, а яростта му не остана скрита в тази единствена дума.

Бях лежала напрегнато. Някога, когато бях наивно хлапе, си падах по Купър и здраво го преследвах. Като пораснах той някак се трансформира в голям брат и верен приятел. Също така беше изключително покровителствен.

— Ще убия този шибаняк.

Чух да се отваря вратата и тъкмо щях да се надигна да го спра, когато Джес каза:

— Не, няма да правиш такова нещо. — Вратата се затвори. — На Бейли не ѝ трябва това. Просто има нужда от подкрепата ни.

— Убеден съм, че да фрасна този мръсник с юмрук в лицето също се брой за подкрепа.

Това, че Купър го вземаше така присърце ми подейства и предизвика още сълзи.

— Може и да е така — прошепна Джес. — Обаче нека го отложим. Качи се горе да не събудим Бейли.

Купър не каза нищо повече. Чух само проскърцването на стълбите, докато Луис ги следваше нагоре. Изтощението ми беше надделяло и следващото, достигнало до съзнанието ми, беше, че бях будна, а часовникът ми показваше четири и половина. Както лежах, замислих се за събитията отпреди две нощи, накарали ме тази вечер да се появя в апартамента на Том в онова тъпо червено бельо.

Объркване.

Онази вечер чувствах предимно това, докато лежах в тъмното от моята страна на леглото, втречена в стената. Бях объркана, защото не разбирах причината да се преструвам на заспала, докато слушах как Том влиза в дома ми и тършува из кухнята, петнайсет минути преди да се зададе по коридора, за да използва душа. Преструвах се дори когато легна в леглото до мен.

Не няхахме общ дом. Аз живеях в малката си къща с една спалня, а Том си имаше свой апартамент. Не по мой избор. В продължение на години се бях вбесявала от факта, че Том отказва да се обвърже с покупката на общ имот. И въпреки всичко онази вечер, когато се преструвах, щом той легна до мен, почудих се защо, дявол го взел, не си беше отишъл у дома. Какъв беше смисълът да идва при мен, след като работеше до толкова късно?

А после се запитах защо не се обърнах да го целуна за добре дошъл. При колко случаи през годините, особено през последните няколко, той беше чакал мен заради безкрайните часове, през които работех в хотела?

Обрнах се, подпрях се на лакът, отпуснах глава върху дланта си и се взрях в заспалото си гадже.

Непозната и мъчителна меланхолия сграбчи гърдите ми в хватката си.

Защото не объркване беше доминиращото чувство.

Страхът беше над всичко.

Може да звучи странно, но винаги ми е допадало усещането хората да ми липсват. Не точно да ми липсват. Да ги няма до мен е ужасно, разбира се. Обаче да ги видя отново след дълга раздяла... Това е любимата ми част. Защото в този момент всичките ни разнопосочни и объркани емоции по адрес на даден човек изгарят, горчивите

фрагменти се превръщат в пепел и оставят само сладостта: любовта. При повторното ни събиране всичко, изпитвано от мен, бе сладък копнеж по обичта, която тая към тях, и радост, че отново ги прегръщам.

Харесваше ми мама и татко да ми липсват — родителите ми, които продадоха притежанията си в града, основан от нашите предци, всичко освен „Хартс Ин“, който прехвърлиха на мен, брат ми и сестра ми. На брат ми, който нямаше никакъв интерес към хотела и който също обичах да ми липсва. На сестра ми, която също не се интересуваше от хотела, която обичах да ми липсва, докато не прекарахме пет минути заедно.

Само че... Не ми харесваше да ми липсва Том. Ужасната част от това да ти липсва някой ли? Само това чувствах, като го погледнех.

Изучавах лицето му, докато спеше, припомнях си удоволствието, обземало ме някога, като го гледах да спи, още в началото. Ако трябваше да бъда откровена пред себе си, Том никога не ме беше карал да се чувствам лекомислена или преливаща от нервна възбуда заради излезлите от контрол пеперуди.

Именно това ме привлече към него. Усещах сигурност. Държах емоциите си под контрол.

Напоследък обаче не беше така. Бях на трийсет и четири. Искях да бъда омъжена. Искях деца.

И мъжът, с когото бях прекарала десет години, мъжът, заедно с когото смятах, че ще имам тези неща, лежеше до мен... и със същата сила можеше да е на хиляди километри.

Преди пет години сигурно бих се протегнала и бих го събудила с ласките си. Том твърдеше, че това било едно от нещата, които най-много обичал у мен — начина, по който упражнявам контрол върху импулсите си. Или липсата на такъв. Казвах и вършех, каквото ми се искаше. Всеки около мен беше наясно какво чувствам във всеки един момент. Все заявяваше как било чудо да съм толкова добра в работата си като хотелиер. Но майка ми ме беше обучила на гостоприемство от мига, щом проговорих, и озовях ли се в хотела, превръщах се в различен човек. Подхождах професионално, овладяно.

Всъщност според мен надалеч от работното си място бях така устата, защото в работата ми се налагаше да бъда своя „Дисни“

вариант — радушна, сърдечна, ведра — без значение какво срещам у клиента пред мен.

Том не беше такъв голям фен на отсъствието на филтър между мозъка и устата ми, но като типичния мъж, който беше, допадаха му освободеният ми дух и моята самоувереност в спалнята.

Онова, което не знаеше, беше, че бях такава само с него.

Когато се запознахме бях в нищото. Преди Том някой ме беше стъпкал така жестоко, че ми се струваше глупаво да се смятам за, макар и мъничко забележителна. Произхождах от фамилията, основала града, хората ме харесваха, бях популярна. Чувствах се специална. Онзи тип ми отне всичко това. Но така и не успя да ми отнеме обичта към живота ми в Хартуел. Може да беше успял да ме накара да се чувствам обикновена, но аз все така смятах, че животът ми на дъсчената еспланада е изключителен, защото живеех на красиво място, обградена от хора, които обичах.

И стига животът около мен да беше изключителен, можех да преглътна да бъда обикновена заедно с Том. Бяхме равни. Достатъчно добри един за друг.

Така че нямах грижи в бита или в леглото ни.

Можех да се обърна към него, когато пожелаех, и знаех, че би отвърнал. Или поне така си мислех.

Сексът ни винаги го е бивало. Не беше най-добрият, който някога съм правила, но беше добър. Том изглеждаше доволен. Или аз мислех така. Аз бях по-склонна към нови неща от него, така че можеше да бъде и по-добре, но все пак ставаше. Беше достатъчно добър.

Напоследък по-скоро не съществуваше.

От две години се скъсвах от работа в хотела, защото управителят напусна и още не го бях заменила. За отмъщение, както аз го приемах, Том започна да работи повече часове.

Почти не разговаряхме, та какво оставаше за секс.

Докато изучавах така познатото му лице, почти толкова познато като моето собствено, у мен се прокрадна болезнен копнеж. Ръката ми се плъзна по-надолу по корема му, преместих се по-близо до него и дръпнах завивката в опит да прогоня страховете си. Той промърмори и се разшава в съня си, а аз се наместих върху него. Проследих с поглед пръстите си, които пълзяха нежно по кожата му, и позволих на десетте ни години да ми вдъхнат кураж. Тялото му се беше променило, също

както и моето. Като се запознахме, беше атлетично жилав. Сега по гърдите и корема му имаше мекота, каквато отсъстваше преди. Но не ме беше грижа. Тази мекота беше част от остаряването му заедно с мен.

В долната част на корема му личеше белегът от апендектомията отпреди четири години. Тогава го закарах по спешност в болницата. Малка следа над пъпа му, друга малка при лявата тазова кост и трета по-видима дيريا под пъпа. Сега вече бяха избледнели, но още можех да ги проследя с пръсти и да си спомня колко разтревожена бях, докато чаках да излезе от операция.

Том се беше размърдал под тежестта ми и аз усетих как частично се втвърдява. Тръпки на възбуда се бяха пробудили за живот между краката ми и аз се наведох да обсипя с целувки корема му. Точно както гърдите ми вече не бяха така вирнати като преди десет години, коремът на Том също не беше така плосък и твърд като камък. За мен нямаше значение, както се надявах вече не двайсет и четири годишните ми гърди да не са пречка за него.

Ха.

Какъв майтап, помислих си.

Но преди две вечери наистина се бях надявала, че тези неща не са важни за него. Така че отбутах настрана объркването и страха си и устните ми обходиха тялото му нагоре до шията, а ноктите ми одраскаха нежно корема му.

Той изстена и отново се размърда.

— Том — прошепнах в ухото му, преди да го загриза леко. Имаше чист и свеж вкус заради взетия душ.

— М-м, Бейлс? — изпухтя и аз надигнах глава, за да видя как очите му се отварят с потрепване. Загледа се в мен, объркан от съня. Разбрах кога престана да се чувства дезориентиран, защото присви очи и цялото му тяло под мен се напрегна.

Стомахът ми се сви от неприятно чувство.

— Какво правиш? — изръмжа.

Усмихнах му се въпреки страховете си.

— Ти как мислиш?

Потърка очи и надигна глава от възглавницата, за да погледне часовника.

— По дяволите, Бейли, трябва да ставам след четири часа. —
Стисна ме здраво за хълбоците и ме отмести от себе си.

Паднах на една страна и се взрях шокирана в него.

— Заспивай. — Том се бе завъртял на другата страна и ми беше
обърнал гръб.

Горещи сълзи напълниха очите ми.

Постъпи точно по начина, по който се бях бояла, че ще постъпи.

Обърнах се към него, а той не отвърна.

По-лошо... Отблъсна ме.

Обзе ме гняв.

— Майната ти! — изстрелях се от леглото.

— Бейли — изръмжа.

Не го погледнах. Профучах през спалнята като ураган, измъкнах
чисто бельо от чекмеджето, сграбчих джинсите си от стола и зарових в
гардероба си за чиста тениска.

— Бейлс, съжалявам. Просто съм уморен. Върни се в леглото.

Чувах гласът му да доближава, но вече бях на долния етаж и
скоро изхвърчах вн от къщата.

Ръцете ми трепереха, когато посегнах към вратата на колата.

Но Том беше по-бърз, отколкото бях предполагала, защото тя
беше хлопната обратно, а той стърчеше полугол до мен само по
боксерки и с боси стъпала.

— Съжалявам, скъпа — склучи здраво пръсти около ръката ми.
— Постъпката ми беше гадна. Бях полузаспал. Аз съм вкисната
гадина.

Преборих потребността да заплача. Том никога не ме беше
разплаквал и не се канех да започна да му позволявам точно сега.

— Наистина си гадина.

— Гадина съм — повтори. — Сега ще се върнеш ли в леглото?

— Не може просто да признаеш, че си гадина и това да оправи
всичко.

— Знам — прошепна. — Но нямам желание да спорим за това
навън и посред нощ, когато може да събудим съседите ти.

Прииска ми се да изкрещя „Зарежи съседите!“, но вместо това
кимнах неохотно и го последвах вътре.

Пробва се да ме поведе за ръка, но аз не исках да ме докосва.

Дори вече обратно в леглото, когато той долепи тяло до моето и отпусна брадичка на рамото ми, аз продължих да се вирам в стената, слушах как дишането му се променя и прераства в хъркане.

Изпълнилият ме гняв се беше смесил със страха.

Не защото Том ме отблъсна... а защото... заради начина, по който ме накара да се чувствам така.

Би трябвало да съм прегаряна от болка. От дълбока и необуздана болка.

Всяка нормална жена, чийто любовник я е отблъснал, би чувствала дълбока и необуздана болка.

Беше наранена предимно гордостта ми.

Преобладаващото чувство беше силно раздразнение.

И именно това чувствах сега, докато лежах на дивана на Джес и Купър. В онази нощ ми беше ясно, че между нас с Том е свършено. Просто не исках да повярвам, че посветих десет важни години на мъж, който не беше правилният за мен.

Страхът, този страх от новото начало, отново ме сграбчи в хватката си и гърдите ми се сковаха от паника. Поех огромна глътка въздух и се надигнах до седнало положение. Макар да беше пет без петнайсет сутринта, реших да се залавям с деня си. Оставих бележка на Джес и Купър, като им обещах да се видим по-късно и благодарих на Джес за подкрепата. А после се качих в колата и подкарах към вкъщи.

Въпреки че бях съвсем будна, чувствах се все едно имам махмурлук, без да бях поглъщала капка алкохол. Чувствах стържене в стомаха си и слабост в крайниците; нещо, което ненавиждах, понеже в обикновени дни бях благословена с безкрайно много енергия.

Днес не бях в настроение да имам вземане-даване с когото и да било, но въпреки това имах бизнес за ръководене. Намеренията ми бяха да се прибера у дома, да се пъкна под душа, да хапна и да се затътря в хотела.

Не включвах обаче да се разправам с Том.

Напразно бях очаквала той просто да се изниже нанякъде и да приеме присъдата ми, че между нас е свършено. Но колата му беше паркирана на алеята ми и след като имаше ключ, бях наясно, че ме чака вътре.

Това ме вбеси изключително много, но предимно, защото вече бях стигнала до решение — без значение колко плашещо беше то — да започна на чисто без Том Сътън в живота ми. Още сега. Незабавно. Което означаваше, че исках да изчезне веднага. Не желяех да се намира в малкия ми дом, да заема прекалено много пространство, да докосва нещата ми.

И все пак осъзнавах, че е нереалистично. Щеше да се наложи да сляза от колата си и да се справя с него.

Почувствах онова ужасно гадене да се надига към гърлото ми и поех насечено въздух.

Входната ми врата въвеждаше право в дневната. Том седеше на ъгловия ми диван бял като призрак и с тъмни кръгове под очите. Взираше се в мен, излъчващ болка, посърнал.

Подейства добре на гордостта ми, че поне като ме беше наранил, той също страдаше.

— Ще се наложи да ми върнеш ключа — заявих.

Очите му започнаха да гледат умоляващо.

— Скъпа, моля те, изригнах се от притеснение, нека да не правим прибързани неща.

Фактът, че беше решил, че мога да му простя за подлостта му, отново подкладе гнева ми. След десет години не ме познаваше достатъчно добре, та да се сети, че за мен лоялността е от първостепенно значение във всяка връзка?

— Като стана дума за изриване... — опрях ръце на кръста си и го изгледах кръвнишки. — Предполагам, ще се наложи да се тествам за заболявания, предавани по полов път, след като си чукал друга, докато си чукал мен. Ясно ми е, че това снощи не беше единична грешка и чукаш нея и кой знае още колко други от много време? — издърдорих. Нещо, което имах склонност да правя, като бях развълнувана или разярена.

Също така не бях допускала, че някога ще си послужи толкова много пъти с думата „чукам“ в рамките на едно изречение. Обаче намирам, че в този случай може да ми бъде простено.

Том се беше ококорил срещу мен.

— Наистина беше грешка.

Това не отговори на въпроса ми.

— Да въртиш любов с два̀йсет и две годишна определено е грешка.

— Тя е на два̀йсет и три.

— О, това е толкова по-добре! — креснах и се запитах дали не си беше ударил главата на път насам.

Том потрепна.

— Съжалявам, мила. Моля те, повярвай ми, като казвам, че беше грешка. Нещо ужасно глупаво. Дори не знам какви си ги мислехме. Тя обича Рекс. Аз обичам теб. Беше толкова глупаво!

— Колко пъти сте правили тази толкова глупава грешка?

Изражението му стана тревожно заради сухата забележка.

— Определено се е случило преди две вечери, когато ме отблъсна, нали така?

В очите му пролича вина.

И в този миг аз го мразех. Никога не бях допускала, че ще съм в състояние да чувствам това към Том, но го мразех, задето ми причиняваше това. Задето е способен да ми причини това. Никога не бих могла да нараня някого по този начин. Без значение колко харесвах другото, не бих могла да предам човека до себе си. Не ми беше присъщо.

Мразех го заради нехайното му отношение към привързаността и лоялността ми.

— Махай се — произнесох изтощено. Бях приключила с всичко това. — Просто се махни. Вече не те искам.

— Десет години, Бейли — Том се насочи към мен и този път аз не отстъпих. Стоях като закована на мястото си, когато хвана ръцете ми и ги стисна здраво. — Няма да захвърлиш така десет години.

Взрях се невярващо в него.

— Не аз. Ти го направи.

— Беше *грешка*.

Изтръгнах дланите си от хватката му.

— Само да съм го чула още веднъж! Не е било грешка, Том. Грешката е еднократно отклонение. Това е било планирано. Става дума за невярност. И аз просто не мога да гледам на теб по същия начин — поклатих глава и признах: — Вината не е само твоя. Аз също имам вина. Задето го проточих така дълго, задето ти дадох най-хубавите си години в очакване да се обвържеш истински, блокирана в задънена

улица с теб... а през цялото време знаех, че двамата не сме един за друг.

— Не го вярвам.

Направих подигравателна физиономия.

— Бейлс, права си, признавам го. Струваше ми се плашещо да се обвържа, но съм по-уплашен, че ще те изгубя. Ще направя всичко. Обещавам. Къща. Брак. Деца.

— Защо?

— Защото те обичам.

— Защо?

— Какво имаш предвид с това защо?

— Защо ме обичаш?

— Защото... — вгледа се объркано в мен — ... те обичам.

Взрях се в него, натъжена от отговора му.

— Знаеш ли защо те обичах аз, Том? — Направи болезнена гримаса заради използваното минало време. — Защото ме караше да чувствам сигурност. Вече не чувствам такова нещо.

По лицето на Том пролича силна болка.

— Бейли — прошепна.

Запътих се към вратата и я отворих.

— Ще ти пратя вещите. Ще съм благодарна, ако ми върнеш услугата.

За миг реших, че няма да помръдне, толкова дълго остана да стърчи на мястото си, загледан в мен. За мое облекчение обаче приближи до мен, измъкна ключа от джоба си и взе ръката ми, за да го положи в нея. Сви пръстите ми около него и после повдигна юмрука ми към устните си. Позволих му да целуне кокалчетата ми, а очите ми се напълниха със сълзи на разочарование и скръб.

— Ти заслужаваш нещо по-добро. — Думите вибрираха от емоции. — Съжалявам.

Едва след като вратата се затвори след него и чух колата му да потегля от алеята ми, си позволих да заплача.

Риданията, разтърсили тялото ми, наистина ме изненадаха. Изненада ме пробудилата се печал. Покрай всички мисли, страхове и гнетящото чувство на обида от снощи насам, така и не ми беше хрумнало, че като прекратя отношенията си с Том, в стремежа си да

сложна край възможно най-бързо, та да започна на чисто, в крайна сметка ще изгубя един от най-старите си приятели.

ВОН

Вон знаеше как щеше да изглежда като стане на шейсет и една, защото всички твърдяха, че бил абсолютно копие на баща си. От тъмната му коса до стоманеносивите му очи, ръста и телосложението му.

Уилям Вон Тримейн все още беше влиятелен и уважаван мъж. Възрастта не беше променила това — всъщност броят на хората, които проявяваха уважение към него, само се беше увеличил с годините. И в добавка все така продължаваше да има представителен вид. Стоеше и гледаше навън през прозореца на пентхауса на Вон с ръце, прибрани в джобовете на тъмносиньото му сако.

Когато строителството на „Парадайз Сандс“ завърши, Уилям беше заявил от съвсем същото място:

— Виждам защо ти харесва тук.

Сега се обърна към Вон с ведро изражение:

— Обзалагам се, че тази гледка не омръзва.

— Така е.

— Затова ли живееш в пентхауса вместо в къщата на брега, която купи?

— По-удобно е да отсядам в хотела — Вон повдигна рамене.

Баща му присви очи към него.

— Или просто не ти допада да си сам в онази голяма къща.

Нямаше смисъл да отговаря, понеже баща му беше напълно прав. Както винаги.

— Знаеш ли как излекувах самотата си? Намерих си приятелка.

Вон се ухили заради избора на думи от страна на баща му.

— Как се чувства Даян, че след дванайсет години заедно с теб е определяна като „приятелка“?

Уилям го стрелна с поглед.

— На моята възраст ще е неуместно да я наричам гадже.

Той кимна през смях.

— Предполагам, е така. Ами нейната възраст?

— С петнайсет години по-млада е от мен. Това не е нищо.

— Знам, татко. Но това не обяснява защо я определяш като приятелка вместо например... като твоя съпруга? — Не за пръв път разпитваше баща си защо още не се е оженил за Даян. Вон я харесваше. Беше овдовяла на трийсет и четири, нямаше деца и докато много нейни приятелки запълваха дните си, като участваха в бордове на благотворителни организации, тя беше искрено отдадена на своя собствена благотворителна дейност. Беше мила и непринудена. И Вон знаеше, че баща му я обича. Но всеки път щом споменеше брак, Уилям се затваряше и сменяше темата.

За негова изненада баща му се обърна с лице към него и придоби някак тъжен вид.

— Имах съпруга. Нея вече я няма.

Остра болка проряза гърдите на Вон.

— Татко...

— Даян е имала съпруг и него също го няма. Държим един на друг. Наистина е така. Но никой от двамата ни не може да замести изгубеното, а и не го искаме. Моята жена е покойница. Никога няма да я имам отново. Даян е моят другар и двамата харесваме нещата, както са.

Изненадан от внезапната откритост на баща си, Вон подходи предпазливо.

— Хората се женят повторно, татко. Така няма да заличиш онова, което си имал с майка ми.

— Но никога няма да е същото. С никоя. Наясно съм, че другите хора масово се женят повторно. При мен обаче не би се получило. Майка ти беше любовта на живота ми.

Емоциите задавиха Вон и той сведе очи към чашата с вода, която държеше, за да ги прикрие от баща си.

— Не съм устроен да обичам друга по начина, по който обичах нея — продължи баща му. — И подозирам, че в това отношение синът ми ще е същият като мен. Но онова момиче Дънауей... — Суровостта в тона му накара Вон да вдигне глава, а когато погледите им се заключиха, стомана срещна стомана. — Ти не я обичаше, Вон. И искам да престанеш да се държиш, все едно сродната ти душа е умряла и да продължиш с живота си.

В гърлото му запари внезапно образувала се бучка от емоции и той скочи отбранително на крака. Като се извисяваше над него и го

мъмреше, баща му го караше да се чувства отново на десет.

— Не се държа така.

— Тогава защо сменяш жените, сякаш са носни кърпи? И защо сред всички места реши да се установиш в хотела ти в Делауер? Доколкото помня свръх успелия ми син притежава хотели по целия свят. Сред всички места, той избира да си устрои дом в Делауер?

Вон завъртя очи заради сарказма на баща си.

— Първо, още преди момичето Дънауей, както я наричаш ти, никога не съм си падал по моногамията. Опитах да съм обвързан, но експериментът се провали и се върнах към онова, което ми пасва. Второ, грижа се този хотел да потръгне. Задържал съм се и в другите си хотели в началото след откриването им.

— За около шест месеца до година. Живееш тук от три години. Това е скривалището ти.

— Не е скривалището ми. — Прекара ядосано ръка през косата си. — Татко, да ме видиш ли дойде, или да ме нападаш?

— Не те нападам. Загрижен съм за теб.

— Казвам ти, че няма причина да си загрижен — дръпна сакото си от облегалката на стола, където го беше закачил, и го облече.

— Къде отиваш?

— Излизаме заедно. За по питие.

Уилям повдигна вежда.

— Малко е рано, не мислиш ли?

— Обикновено бих казал, че да, но искам да се запознаеш със собственика на бара в съседство. Купър Лоусън.

Баща му го последва вън от апартамента.

— Приятел ли ти е?

Вон се подвоуми за думата. Година по-рано вместо с нея би си послужил с думата „познат“, но през последните няколко месеца започна да вярва на Купър. Доверяваше му се истински.

— Да, приятел ми е.

— Тогава нямам търпение да се запозная с него.

Барът още не беше отворил, но собственикът му беше привикнал Вон да се отбива за питие, когато му беше нужен миг покой от хаоса на живота. Покрай пътуването от хотел до хотел и цялостното им управление от Хартуел на Вон не му оставаха много моменти на

покой. Представляваше истински лукс да разполага с тихо местенце, където да е недосегаем за всички.

И, разбира се, като почука и изчака пред заключената врата заедно с баща си, скоро тя се отвори със замах и те бяха посрещнати от Купър.

Той стоеше пред тях облечен в джинси, тениска и червена бархетна риза и с ботуши на краката. Беше от хората, заслужаващи безкраен респект — трудолюбив, непринуден и лоялен. Повечето от обитателите на Хартуел му се възхищаваха и го уважаваха и Вон не се съмняваше, че беше от типа хора, които Уилям Тримейн също би уважавал.

— Това е баща ми, Уилям. Може ли да влезем за по питие?

Купър отстъпи настрана, за да ги пусне вътре. Баща му спря и стисна ръката на собственика на бара.

— Можеш да ми казваш Лиъм.

Купър се ухили широко и пое ръката му.

— Казвай ми Купър.

С очи, поглъщащи всичко в заведението, баща му беше видимо отпуснат, а на устните му играеше мека усмивка, докато разкопчаваше сакото си и стоеше на бар стола до Вон.

Купър заобиколи бара, като ги оглеждаше любопитно.

— Някой да ви е казал, че сте съвсем еднакви?

— Постоянно — каза Уилям с усмивка и потупа Вон по рамото.
— Предал съм му добри гени.

Вон забеляза усмивката на Купър и изпухтя.

Уилям се засмя и насочи внимание обратно към Купър.

— Хубаво местенце си имаш. Наистина хубаво. Напомня ми на някогашния ни квартален бар в Огъста.

— Ти си от Мейн?

— Да. Роден и израснал там, а родът ни в Огъста може да бъде проследен през няколко поколения. Баща ми беше пощенски служител от дълга поредица пощенски служители в семейството ни.

Купър повдигна вежда.

Вон се гордееше с онова, което беше постигнал баща му.

— Татко е започнал от нищото. Завършил е колеж със стипендия, направил е няколко мъдри инвестиции, скъсвал се е от работа и сега е

собственик на една от най-големите агенции за недвижими имоти и строителство в Ню Йорк.

— Частта с недвижимите имоти ми е известна, но просто приех, че си със синя кръв — отбеляза Купър. — Наистина впечатляващо.

Както винаги, Уилям повдигна нехайно рамене заради похвалата.

— Работих усърдно и направих няколко добри пробива.

— Все пак е впечатляващо. Наясно съм колко е трудно да управляваш бар, а какво остава за империя.

— Като стана дума, ще поръчаме два пъти уиски с лед — намеси се Вон.

— По път насам Вон ми разказа как си преустроил това място — вметна баща му, докато Купър им наливаше уиски. — Не е лесна работа. Статистиките за неуспели барове и ресторанти в първите години след отварянето им са доста мрачни.

— Както заключи ти... опира до усърдна работа.

— Имаш ли жена? Деца?

На лицето на Купър цъфна доволна усмивка.

— Имам приятелка.

Уилям се подсмихна заради изражението му.

— Трябва да е нещо много специално.

Доктор Джесика Хънтингтън определено беше нещо много специално. Купър беше истински късметлия. И оценяваше това, за разлика от Том Сътън.

— Тя е жената за мен — призна с лекота Купър. На повечето от познатите му мъже в Манхатън дори не би им минало през ума да споделят подобни чувства. Дългогодишният му приятел Оливър Спенс би ахнал като цяло на концепцията „жената за мен“. И на Вон му се налагаше да признае, че се възхищава на уменията на Купър да е така откровен.

Уилям внимателно изследваше Купър и на Вон беше ясно, че му допадна онова, което видя.

— Такова нещо не се среща често. „Жената за теб“. Не я изпускай за нищо на света.

Купър стрелна Вон с поглед, понеже в един от моментите, когато му се довери достатъчно, та да разкрие подробности от личния си живот, той бе чул историята за смъртта на майка му.

— Добре, стига ми вече поетичността ви — Вон отпи от уискито си. — Какво ново, Лоусън?

И просто така усмивката беше заличена от лицето на Купър.

— И без друго рано или късно ще научиш... Том е изневерил на Бейли. Снощи се натъкнала на тях. Както изглежда не си е замълчала за онова, на което е попаднала в апартамента му, така че до края на деня целият град ще знае.

Вон едва не се задави с втората си глътка уиски. Тялото му изпадна в ступор и въпреки паренето на алкохола в гърлото му, целият беше погълнат от странна студенина.

— Повтори, моля те.

— Онзи загубеняк е изневерил на Бейли с двайсет и три годишното гадже на колега. Снощи ги е видяла, докато се чукали на шибания му диван.

Сърцето му заблъска бясно в гърдите и му се наложи да се опълчи на потребността да скочи от стола си и да издири тъпата гадина.

Какъв идиот трябва да си, за да изневериш на Бейли?

Бейли.

Боже.

Тя и Том бяха заедно от дълго време. Как щеше да се справи с това? Не му допадаше идеята Бейли да се срине. Колкото и силна и директна да беше, Вон знаеше, че всъщност прикрива уязвимостта си.

После му хрумна нещо и кръвта му кипна.

— Нали няма да остане с проклетия идиот?

Мисълта, че е възможно да се задържи с Том породила потребност да захвърли чашата си към нещо или някого. И в същото време му се искаше Купър да каже: „Да. Ще го превъзмогнат някак.“ Не искаше Бейли да даде на мръсника нов шанс, защото тя трябваше да разбере, че заслужава нещо по-добро, но заедно с това ненавиждаше идеята, че Том Сътън вече нямаше да представлява бариера между „Вон и Бейли“.

Съществуването на „Вон и Бейли“ само щеше да нарани Бейли и да прецака Вон.

— Не. Все пак говорим за Бейли. Концепцията за лоялността на практика е нейна. Приключила е с него. И слава богу.

У Вон се смесиха чувство на облекчение и страх, докато гледаше как ледът се топеше в чашата му.

— Тя... Как го понася Бейли?

Усещаше върху себе си любопитния поглед на баща си.

— Ще се оправи. Момичетата ще се погрижат за нея.

— Ами ти?

Купър се намръщи към него.

— Какво?

— Ти също ще се грижиш за нея, нали? — Щеше да му олекне, ако знаеше, че Купър е зад гърба ѝ. — В случай че Том ѝ създава някакви проблеми.

Както обикновено, собственикът на бара съзря в думите му прекалено много и му се усмихна многозначително.

— Разбира се, Тримейн. — А после... — Струва ми се, че в крайна сметка Джес ще се окаже права. Не че ще ѝ го призная. Проклетата жена си въобразява, че е права за всичко.

— За какво говориш?

Купър се изсмя и се насочи към другия край на барплота, за да почисти въображаемо леке от разлято питие.

Вон остана загледан след него и в този момент си пожела да не беше допускал да се отпуска пред Купър или прекалено прозорливата лекарка.

— И така... — произнесе провлачено баща му. — Коя е Бейли?

— Намирам за странно, задето отказваш да ми разкажеш каквото и да било за тази жена — заяви Уилям, когато двайсет минути покъсно напуснаха „Купърс“.

Ако баща му го разпитваше във връзка с всяка друга жена, той просто би се изсмял. Все едно отново беше на петнайсет. Баща му беше влязъл в стаята, точно когато той се натискаше с Джилиан Грейс, момиче от горния клас, и после посвети вечерта да се забавлява, като обсипваше Вон с вбесяващи и смущаващи въпроси.

— Няма много за разказване — Вон се постара да не звучи прекалено раздражен. — Мислех си, че може да искаш кафе, та да прекараш уискито.

— Да, беше малко рано за него — Уилям закопча сакото си и последва Вон към „Еймърис“.

— Тук правят чудесно капучино. Трябва да те предупредя, че собственичката е изключително срамежлива — вметна Вон. — Красива жена. Заможна, без да е зависима от някого. Потресаваща в разговорите с мъже — от нищото я завладява свян. Наистина жалко.

— Защото иначе би я добавил към списъка си с приятелки?

Подсмихна се просто колкото да бъде вбесяващ.

— Вероятно.

— Очевидно въпросната Бейли Хартуел не е минала през леглото ти. По фамилията заключавам, че е потомка на семейството, основало града... Я почакай. Това не е ли жената, която се опита да осуети строителството на хотела ти? — Уилям се закова на място пред кафенето на Еймъри.

— Да. Като видя архитектурните планове, заедно с кметицата започнаха кампания за преразглеждането им. Но те вече бяха минали през строителната комисия по време на мандата на предишния кмет, така че не успяха да постигнат нищо. Освен да подкладат враждебност у местните. Което беше истинска веселба за мен.

Ясно си спомняше ядовете, причинени от Бейли. С издигането на хотела и с времето тази враждебност беше затихнала, но не с помощта на устатата червенокоска, която караше кръвта му да кипи отвъд границите на обяснимото.

— Помня — кимна Уилям. — Звучи като жена с характер.

— Не това е думата, която бих употребил — промърмори Вон и бутна вратата на кафенето.

Закова се рязко на място при вида на Бейли, която се беше опряла на щанда и се смееше заедно с Еймъри.

Първо, беше изненадан да я види и второ, беше изненадан да я види да се смее, като се имаше предвид, че току-що е била предадена от мъжа, когото обичаше.

Баща му на свой ред се блъсна в него.

— Боже, Вон, какво... — баща му надникна иззад него към двете жени до щанда. — О, да. Тези двете определено си струват да се заковеш на място.

Вон пренебрегна коментара му и пое предпазливо към щанда. Изведнъж се оказа, че не знае как да се държи около Бейли. Тя се

изправи докато той приближаваше и насочи към него присвитите си зелено-златисти очи, издаващи обичайната подозрителност, която хранеше към него. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, но това беше единственият признак, че е възможно нещо да не е наред. Всъщност тя изглеждаше забележително добре за жена, чиято десетгодишна връзка тъкмо бе свършила.

— Госпожице Хартуел. Госпожице Сондърс.

Еймъри го дари с нервна полуусмивка и бегло кимване.

— Това е баща ми — Уилям Тримейн. Татко, това е Бейли Хартуел; собственичка е на „Хартс Ин“ в края на дъсчената еспланада, а Еймъри Сондърс е собственичка на този имот.

Уилям протегна ръка първо към Бейли, а после към Еймъри. Бейли повдигна вежда (Вон заключи, че е заради приликата им), но стисна ръката му. Еймъри се изчерви като домати, докато стискаше ръката на баща му и отказа да срещне погледа му, когато промърмори:

— Здравейте.

Уилям се усмихна още по-широко на нейната свенливост.

— Имате прекрасно местенце, госпожице Сондърс.

Озърна се из уютните и излъчващи женственост книжарница и кафене. Кафенето и неговата срамежлива собственичка си имаха своя начин да накарат един мъж да осъзнае мъжествеността си. Вон винаги се чувстваше прекалено едър, прекалено не на място в красивата книжарничка.

За някои мъже като например Купър, който беше показал недвусмислено чувството си на дискомфорт около Еймъри, това беше отблъскващо. За Вон обаче, а и за други мъже, нещата не стояха така. По свой си начин Еймъри и кафенето ѝ бяха силно примамващи с тяхната изключителна женственост и загадъчност. Ако беше човек, който не беше обременен от парализиращ страх от обвързване или вбесяващо увлечение по една конкретна червенокоска, Вон можеше и да пробва да измъкне Еймъри Сондърс от черупката ѝ.

И нямаше съмнение, че съществуваха други мъже, които биха почувствали подобен непреодолим импулс. Вон се надяваше единствено, че като настъпеше моментът, нямаше да се окаже мъж, който да я използва, за да се добере до наследеното от баба ѝ внушително състояние — информация засега известна само на доверената общност от собствениците на имоти на дъсчената

еспланада. За съжаление обаче това също така беше известно на семейство Девлин, които бяха проучвали Еймъри, след като тя беше наследила собствеността на дъсчената еспланада — имот представляващ част от инвестициите, направени от баба ѝ през годините.

Иън Девлин и синовете му не се бяха пробвали да си служат с шантаж или подмолни тактики, с цел да се доберат до имота ѝ, както бяха действали с Купър и Бейли в миналото. Всъщност на Еймъри дори не ѝ беше известно, че Девлин са душили около нея, когато е взела мястото. Но Вон беше наясно с това и държеше ситуацията под око.

Еймъри Сондърс беше уязвима.

И на него не му допадаше, че няма семейство, което да стои зад гърба ѝ.

— Благодаря. — Тихият отговор на Еймъри представляваше гигантски напредък, като се имаше предвид, че се състоеше от истинска дума. Вон се почуди дали Бейли не беше отчасти отговорна за това да помогне на Еймъри да натрупа малко увереност в комуникирането.

Уилям се усмихна на Бейли.

— И така, госпожице Хартуел, чувам, че държите сина ми изправен на нокти, когато мен ме няма да го правя.

Очите на Бейли се разшириха изненадано, а Вон изръмжа.

— Не знам дали го държа изправен на нокти, но със сигурност се старая да смая егото му, като ми падне възможност — усмихна се при думите си.

Бейли Хартуел имаше най-зашеметяващата усмивка сред всички жени, които някога беше срещал. Беше широка, очарователна и абсолютно омагьосваща.

Вон почувства лека завист към баща си и поклати невярващо глава. Уилям се изсмя.

— Радвам се да го чуя. Видях хотела ви, като се разхождах по еспланадата. Красив е.

Нищо и никакъв комплимент и Бейли разцъфтя, понаперчи се заради похвалата.

— Благодаря. Много мило от ваша страна. — Присви очи и ги прехвърли от бащата върху сина. — Ако вие двамата не си приличахте

толкова много, бих поставила под въпрос роднинската ви връзка.

Баща му се засмя, а Вон изпита силно негодувание и едва пребори потребността да отвърне. Трябваше да помни, че тя преминава през нещо травмиращо и му се налагаше да е особено внимателен с чувствата ѝ.

Бейли изглеждаше изненадана заради липсата на реакция.

— Държиш да покажеш добро поведение пред баща си или има нещо друго?

— Моля? — симулира учтиво неразбиране.

Чертите ѝ се изопнаха, а красивите ѝ устни оформиха непоколебима права линия. Като го направи, на него му се прииска да ги целуне и да ги направи отново меки и плътни. Отклони рязко поглед от устата ѝ и срещна погледа на баща си. Поглед, излъчващ любопитство и въпрос.

— Някой ти е казал, нали? За раздялата ми с Том. Купър ли беше? Най-вероятно е осъзнал, че и без друго до края на деня ще бъде разгласено из целия град. Така че, да. Скъсах с Том, защото го заварих да оправа двайсет и три годишно момиче.

Беше толкова типично за Бейли да пренебрегне всякакво социално благоприличие и да огласи на всеослушание разстройващото естество на раздялата ѝ и обстоятелствата около нея. Бащата на Вон прикриваше усмивката си, явно развеселен от прямотата ѝ.

Вон прочисти гърло, без да знае дали да се засмее, да я удуши или да я дръпне в прегръдките си.

— Съжалявам да го чуя.

Бейли повдигна вежда, все едно казваше: Да бе, сигурно.

— Разделите са трудни — намеси се баща му. — Съжалявам да науча, че преминавате през такова нещо, госпожице Хартуел.

Като повечето жени, които срещаша Уилям Тримейн, и Бейли не пропусна да се разтопи заради топлата му харизматичност.

— Благодаря. И моля ви, наричайте ме Бейли.

— Тогава ти ме наричай Лиъм — отвърна той.

Нека умра намига, помисли си Вон. Колкото и да не искаше близки отношения с Бейли, нямаше как да не признае, че го жегна от факта, че като го срещна, тя мигновено не го хареса, но при запознанството ѝ с баща му показа същата сърдечна дружелюбност като с всеки друг.

— Лиъм да бъде тогава.

— Надявам се, че си добре — продължи баща му.

Понеже Вон също искаше да научи отговора на този въпрос, не ги прекъсна, а поръча две кафета на Еймъри, както вероятно беше редно да постъпи.

— Да, благодаря. — Тя се облегна на плота. Сериозността на новата тема видимо я накара да помръкне. — Промяната е трудна. Бяхме заедно десет години. Но... Не бяхме един за друг. — Дари баща му с усмивка, която Вон почувства дълбоко в гърдите си. — Всъщност в известен смисъл е облекчение.

Не за пръв път Вон се изуми от способността на Бейли да разкрива така емоциите си пред околните. Караше го едновременно да се възхищава и да се бои.

Също така беше смаян от това колко спокойна беше по отношение на раздялата с Том. Нямахме как наистина да се чувства толкова спокойна. Може би все още отказваше да повярва. Истерията щеше да дойде по-късно.

Потрепна, като си припомни през какво беше минал с Камил.

— Все още е прясно. Облекчението ще отстъпи място на чувство за загуба — чу се да произнася. — Трябва да си дадеш време да го осмислиш.

— Ама разбира се, Тримейн — съгласи се насмешливо тя. — Безспорно ти знаеш по-добре от мен как се чувствам аз. Винаги знаеш по-добре от мен, нали?

Баща му се втренчи развеселено в него.

Вон пренебрегна и двамата им.

— Еймъри, две големи чаши капучино за навън, моля.

Бейли въздъхна.

— Днес го раздаваш добричък, Тримейн. Това ме прави неспокойна.

Разлютен, задето ѝ беше напълно ясно колко много му се искаше да си го изкара на нея, Вон не смееше да я погледне от страх, че баща му можеше да забележи похотта, струяща от него.

— Винаги съм такъв. — Съсредоточи се върху стелаж с бестселъри зад тях и се престори, че преглежда заглавията. — Просто ти тълкуваш погрешно всяка моя дума.

— Нима? И как да го тълкувам, като ме наричаш „посредствена“?

При лекия намек за обида, който долови зад суховатия ѝ въпрос, гърлото му се стегна от чувство на вина. Усети осезаемо тежестта на бащиното му неодобрение — дори не се налагаше да поглежда към него, за да знае, че на Уилям не се нравеше онова, което чуваше.

Каква беше тази дарба на родителите да те карат да се чувстваш отново дете, дори като вече си на трийсет и шест?

Наложи си да погледне Бейли в очите.

— Ще ти напомня, че беше в резултат на това, че ти ме нарече „нищо“.

Видимо покрушена, тя кимна сковано.

— Прав си. И не беше редно от моя страна.

— Както и казаното от мен. Не беше редно. Думите ми бяха лоши и незрели.

Бейли беше удивена.

— Както става ясно, Лиъм, ти притежаваш умението да накараш сина си да се държи като джентълмен. Това говори добре за теб.

Вон познаваше достатъчно добре баща си, та да успее да разчете изражението му. Уилям беше несигурен и озадачен от динамиката между Бейли и Вон.

— Бях останал с впечатлението, че синът ми винаги се държи като джентълмен, какъвто съм го отгледал да бъде.

Вон повдигна рамене и се престори, че го е грижа далеч по-малко, отколкото в действителност.

— Той се върна! — Бейли му се подсмихна, като имаше почти облекчен вид. — Достатъчно много шок преживях за една седмица, Тримейн. Недей изведнъж да ставаш любезен с мен. За малко да ми причиниш инфаркт.

Докато баща му се смееше и бърбеше с Бейли, Вон плати за кафето и някак смогна да извлече навън противящия се Уилям. В мига, щом вратата се затвори след тях, баща му отсече:

— Много я харесвам.

— Госпожица Сондърс ли? Да, сладка е. И прави невероятно кафе. — Отпи от капучиното си.

— Отлично си наясно, че говоря за Бейли.

— За госпожица Хартуел? Наистина ли?

— У нея има плам. И майка ти го притежаваше.

Вон мигом потърси друга тема, защото изпита неудобство от одобрението, което демонстрираше баща му по адрес на Бейли.

— Мислех да те заведем на обяд в „Антониос“. Бихме могли да хапнем в хотела, но реших, че би ти допаднало нещо по-земно. Айрис и Айра са собственици на ресторанта и храната им е прелестна. Пицата я бива. Ти обичаш пица.

Почти беше на ръба да започне да бръщолеви несвързано.

По дяволите.

— Ти я харесваш — заключи Уилям.

Вон не отговори. Открай време не умееше да лъже баща си. Вместо това продължиха смълчано, докато не стигнаха до естрадата. Баща му спря. Преди десетина години градската управа беше монтирала на дъсчената еспланада плоча, на която се разказваше историята на Илайза Хартуел и Джонас Келърман. Вярваше се, че на дъсчената еспланада на Хартуел действа магия и ако стъпиш на нея с истинската ти любов до теб, ще останете заедно завинаги.

Блудкави сантиментални глупости, които целяха да очароват туристите.

— Интересно — промърмори баща му.

Разбира се, че Уилям Тримейн, най-големият романтик на света, би го сметнал за интересно.

— Нелепо е.

Уилям повдигна вежда към сина си.

— Представа нямам как стана толкова циничен.

— Аз не знам ти защо не си.

— Може би, защото бях достатъчно голям късметлия да живея с майка ти по-дълго, отколкото ти.

Това му затвори устата.

Погледът му се устреми към водата.

— Не те помня толкова сантиментален.

— Май е заради възрастта — отбеляза Уилям и пристъпи до него. — И заради факта, че твоите години напредват. Тревожа се да не останеш сам. Не ми допада идеята да си сам. И... Егоистичната ми страна се надява на внуче някой ден.

За втори път в рамките на трийсет минути Вон се почувства в плен на чувството за вина.

— Бих направил всичко за теб... но да ти дам внуче е малко вероятно, татко.

Отново се умълчаха и Вон тъкмо започваше да се надява, че разговорът е приключен, когато Уилям промълви:

— Не съм те учил да нагрубяваш жените. Наистина ли си нарекъл Бейли посредствена?

— За съжаление го направих. В моя защита тя ме обиди първа.

— Това не е оправдание.

— Татко...

— Притежава живец, очевидно е интелигентна и целеустремена, след като управлява сама онзи хотел. Силна е, щом е успяла да си върне чувството за хумор в деня, след като е заварила гаджето си да оправя по-млада жена... и е много красива. Прекрасни очи. Ами тази усмивка... Невероятна усмивка. Уцелва те право в сърцето.

Вон изпухтя развеселено.

— Няма как да знам. На мен никога не ми се усмихва.

— О, ами, явно грешката е в теб.

Изръмжа.

— Татко, разбирам, че се тревожиш за мен, но аз съм добре. Повече от добре. И живея живота си по начина, по който ми харесва. Това означава шествие от жени, които преминават през спалнята ми. Типът Бейли Хартуел не е за мен и за съжаление това значи, че няма да имаш внуци. Ще бъдеш ли така добър да го приемеш, за да се насладим на остатъка от гостуването ти?

— Наясно си, че винаги съм се старал да те оставям да живееш живота си посвоему.

— И това е една от причините да те харесвам.

Баща му се изсмя гръмко и прехвърли ръка през раменете на Вон.

— Добре тогава. Сега какво предстои да видя?

5. БЕЙЛИ

На моменти ми се искаше да не бях така пристрастена към кафето на Еймъри. Тогава нямаше точно днес от всички възможни дни да се натъкна на Вон и чаровния му баща Лиъм Тримейн. Но пък от друга страна любопитството, което проявявах към Вон, беше възбудено от срещата с баща му.

Обикновено вземах по чаша от кафето на Еймъри за мен и Джесика и го оставях в кабинета ѝ по път обратно към хотела. И на двете ни беше нужно да си изгълтаме кафето, преди да започнем да комуникираме с прекалено много хора. Кафето помагаше на работата ми в хотелиерския бизнес. Също така караше споменът от противния сблъсък с Том сутринта да изглежда по-поносим, а и през последните няколко месеца постепенно кафенето на Еймъри се беше превърнало в любимото ми място за убиване на малко време. Смесичката от боядисана в бяло мебелировка и лампи „Тифани“ на фона на изпъкващите облицовани с плочки стени искрено ме привличаше. Допадеше ми уютната непреднамереност и на Еймъри тя ѝ се отдаваше със стил. А да не споменавам колко обичах да прекарам цял зимен следобед в мързелуване пред камината в книжарницата.

Преди Джесика да се появи в Хартуел предишното лято, изобщо не познавах Еймъри Сондърс така добре. Знаех единствено, че е ефирна млада красавица с тежка форма на свян. Обикновено ме биваше да измъквам хората от черупката им, но май донякъде безочливият ми маниер на действие идваше в повече на Еймъри. Успокоителното присъствие на Джесика стори чудеса за младата жена и именно тя успя да я накара да се отвори. Е... Да се отвори за Джес, мен и приятелката ни Далия.

Все така не успяваше да сглоби повече от едно изречение около непознати или мъже.

Бях се привързала към дарителката ми на кафе и проявявах сериозно любопитство спрямо нея. Това важеше още от появата ѝ в

Хартуел преди осем години. Просто любопитството се беше увеличило пропорционално със сприятеляването ми с нея. Знаехме малко за живота ѝ преди Хартуел — не говореше за това и Джесика беше настояла пред мен да не я притискам. Така че не го правех.

Всичко, което знаехме, беше, че е наследила фирмата на баба си и вероятно благодарение на това беше имала възможност да купи имот на дъсчената алея. Не знаехме точно за каква фирма ставаше дума или откъде бяха родом тя и тази мистериозна баба. Абсолютно нищо. Кръгла нула.

Приятелката ми едва смогваше да изрече две думи пред мъж, но изглеждаше заинтригувана от любовния ми живот. Както и от този на Джес и Купър.

Можех да разбера интереса ѝ към тях. След запознанството им предишното лято бяха изградили прелестна и страстна връзка, за която дори аз завиждах.

Бяха доказали, че легендата за дъсчената еспланада на Хартуел е вярна.

Легендата се беше зародила в моето семейство — рода основател. През 1909 година Илайза, сестрата на моята прабаба, била истинска любимка на Хартуел. Фамилията ни притежавала състояние и власт и като най-голяма от Илайза се очаквало да се омъжи подобаващо. Вместо това пътят ѝ някак се пресякъл със стоманолеяр от компания за железопътно строителство, намираща се в околностите на града. Смятало се, че Джонас Келърман стои по-ниско от Илайза и следователно бил приет за мошеник. Семейството се помъчило да убеди Илайза, че той я използва, за да се добере до състоянието ѝ.

Но Илайза не им повярвала и двамата с Джонас кроели планове да се оженят тайно. Баща ѝ, моят прапрадядо, научил за плановете им и заплашил да навреди на Келърман, ако Илайза не се омъжи за избрания от него. С цел да предпази Джонас, тя се съгласила да се омъжи за сина на заможен бизнесмен от Пенсилвания. Но напълно съсипана, Илайза се измъкнала от дома си късно вечерта преди сватбата и отишла на плажа. Влязла право в океана. По случайност Джонас давел мъката си на дъсчената алея заедно с приятели и зърнал Илайза. Втурнал се надолу, за да я спаси и според твърденията на приятели достигнал до нея. Но океанът ги отнесъл и повече никой не ги видял.

С годините хората бяха развили силна вяра в легендата, че саможертвата на Джонас и чистотата на любовта им е породила магия. Също и защото местните, които се влюбеха на алеята, оставаха заедно завинаги. Близо до естрадата имаше окачена месингова плоча, разказваща легендата за туристите. Пишеше, че ако минат по дъсчената еспланада и са истински влюбени, любовта им ще живее вечно. Колкото до моя прапрадядо, той направил няколко лоши инвестиции и изгубил цялото си богатство. Хората вярваха, че семейство Хартуел са били наказани заради случилото се с Илайза.

Когато моите родители решиха да се пенсионират, продадоха каквото им беше останало в Хартуел, с изключение на хотела. Баща ми ръководеше малка агенция за недвижими имоти и управление на собствеността, а ние с майка ми се занимавахме с хотела. Продадоха агенцията на Иън Девлин, а хотела дадоха на мен, брат ми и сестра ми. Брат ми Чарли работеше като финансов съветник във Вирджиния, а сестра ми Ванеса беше немирна и жадна за пари птичка, която кръстосваше Европа в преследване на поредния богат мъж.

Никой от двамата им не желаше да ми помага в управлението на хотела, така че чувствах „Хартс Ин“ като изцяло мой.

Чувствах необходимост да предпазвам него, дъсчената алея и хората тук. Честно казано, именно заради това се породила тази враждебност между нас с Вон. Когато се появи, си въобразявах, че предпазвам всички от него.

Разбрах грешката си, но тонът на нашите взаимоотношения вече беше установен.

— Струва ми се, че е възможно да си падам по бащата на Тримейн — изстрелях пет секунди, след като човекът беше прекрачил прага.

Еймъри се изсмя.

— Терминът „сребърна лисица“^[1] е въведен специално за него.

— Какво е станало там? — вирнах ядосано ръце.

— Какво имаш предвид?

— Ами, няма спор, че Тримейн е произлязъл от него. — Вон беше младото копие на баща си. — Обаче как така мъж като Лиъм се е оказал със син като Вон?

Еймъри скръсти развеселено ръце пред гърдите си.

— Не може да се каже, че познаваш баща му. Прекара десет минути с него.

— И през това време установих, че е далеч по-земен от сина си. А и човек би решил, че ще предаде чара си на единственото си дете.

— За мен Вон е чаровен.

Помъчих се да не допусна думите ѝ да ме жегнат, обаче не се получи.

— Разбира се, че за теб е чаровен. Ти произлизах от семейство с пари. От неговите хора си.

— Не мисля...

— Може би е от майка му — заразмишлявах, осъзнала, че не знаех нищо, освен онова, което знаеха всички — беше хотелиер от Манхатън, а баща му беше собственик на международна фирма за недвижими имоти и строителство. Потайният мръсник не разгласяваше нищо повече. А аз бях над това да ровя за някого в „Гугъл“. Добре де. Не бях над това да ровя за някого в „Гугъл“, но бях над това да търся информация за човек с толкова ниско мнение за мен.

— Кое може би е от майка му?

— Може би тя е някоя ледена скумрия.

Еймъри ме изглежда някак странно.

— Защо говориш в сегашно време? Майката на Вон е починала, като е бил съвсем малък.

Изпитах шок, както и чувство на вина заедо наричах ледена скумрия една мъртва жена.

— Не го знаех. Боже. Това е ужасно. Ти откъде знаеш? — помъчих се да не се вкисвам, че Еймъри знае нещо за Вон, което аз не знаех.

Все пак не бяхме гимназистки.

Въпреки че Вон ме караше да се чувствам, все едно бях точно такава.

— От баба ми. Тя четеше всеотдайно нюйоркските и бостънските светски хроники.

— Някой друг знае ли за майка му? — Или аз бях единствената безчувствена идиотка, която не го знаеше?

— Всъщност не съм сигурна. Сега като се замисля, никой никога не го е споменавал.

— Какво друго ти е известно за него?

— Не много. Когато баба ми почина, си отидоха и дните, в които слушах да ми чете от светските страници. Баба умря, когато Вон е бил малко над двайсет и поне дотогава постоянно го спрягаха по страниците на вестниците за това че на всяко събитие води различна жена.

Защо ли не съм изненадана, помислих си, без да ме вълнуват слуховете, че всеки уикенд хотелската стая на Вон е посещавана от различна жена.

Както изглеждаше, нещата не се бяха променили особено. И тогава е бил играч, и сега беше такъв.

Трябваше да притежава чар, за да успява да вкара всички тези жени в леглото си. Фактът, че изглеждаше така беше от помощ, но жените реагираха по-добре на комбинация от приятен външен вид и чар.

Поне при мен беше така.

Не че бих реагирала на Вон, ако той решише да ме атакува с чара си.

И все пак... беше малко болезнено, че както изглеждаше, аз бях единствената недостойна да зърне тази му страна.

Присвих подозрително очи към красивата си приятелка.

— Какво имаше предвид, като каза, че е чаровен пред теб?

— Държи се приятно и любезно.

— Харесваш ли го? — Помъчих се да не звуча обвинително.

— Не по начина, по който имаш предвид. Една идея препалено застрашителен е за моя вкус.

Прехвърлих любопитството си от Вон към Еймъри и се вгледах внимателно в нея.

— Някой наоколо да ти хваща окото?

Бледите ѝ бузи порозовяха очарователно.

— Никой конкретен. Всъщност не търся... Искам да кажа... Не ме бива много да разговарям с мъже.

Без майтап. Ухилих се и се подпрях на щанда.

— Миличка, мъжете са лесни. Просто се преструвай, че намиращ всяка тяхна дума за пленяваща.

— Толкова ли е просто?

Огледах от глава до пети високата и грациозна блондинка пред мен.

— Когато една жена е така прелестна като теб, да. — Повърхностна истина, но независимо от това истина.

Еймъри се изчерви още повече.

— Повярвай ми, в мига щом пробвам да говоря с мъж, той изпитва отчаяна необходимост да се изпари.

Прикрих потрепването си, защото знаех, че казва самата истина. Дори Купър беше споделил с мен, че дискомфортът на Еймъри в негово присъствие го кара да иска да бъде навсякъде другаде, но не близо до нея.

— Уроци по мъже — заключих. — С Джес и Даля ще ти даваме уроци по мъже.

— Уроци по мъже ли? — Сините ѝ очи се изпълниха с безпокойство.

Махнах с ръка заради видимото ѝ смущение.

— Не се притеснявай. Просто ще те научим как да разговаряш.

— Аз не...

— Решено е! — Отстъпих и се завъртях на пети, преди да е успяла да възрази. — Ще го организирам по някое време тази седмица.

Ухилих се заради дяволитостта си и излязох обратно на дъсчената алея. Съчувствах на Еймъри, наистина ѝ съчувствах. Аз самата никога не съм била срамежлива, така че не знаех какво е, но можех да представя как такова нещо би могло да съсипе социалния ти живот. Еймъри Сондърс беше прекалено сладка, мила, умна и красива, та да няма социален живот. Щях да ѝ осигуря такъв, дори идеята за това да я ужасяваше.

Том беше доста срамежлив в началото след запознанството ни, обаче е трудно да си останеш такъв около човек като мен. Помня начина, по който се изчервяваше на първата ни среща всеки път, щом от устата ми излезеше нещо неуместно. Оттогава беше изминал дълъг път и сега ме размиваше със собствените си мръсни шегички.

Намръщих се.

Предишната вечер не ме беше разсмял.

Предишната вечер ме разплака. И тази сутрин ме разплака.

Изведнъж ме заля меланхолия и забързах по дъските към хотела ми. Към моята утеха. Към мястото, където, поне засега, можех да заровя чувствата си под купищата работа.

Две седмици по-късно.

Имотите в целия северен край на дългата километър и половина дъсчена еспланада бяха смятани за първокласни в търговско отношение. Моят хотел се мъдреше на върха на северната част и представляваше по-голяма версия на типичен хартуелски дом. Имаше боядисана в бяло дъсчена обшивка, веранда, опасваща го от всички страни, и сини капаци на прозорците, както и вдовишка площадка^[2] на покрива. Беше една от най-малко впечатляващите в архитектурно отношение сгради на алеята, независимо от ръчно изработената от мен табела и добре поддържаната градина. Ярък неонов надпис, като тези на толкова много сгради, не би си паснал с моя красив хотел.

Най-добрата ми приятелка, Далия Макгуайър, беше собственик на съседната сграда — сувенирния магазин на Хартуел. Много по-малка постройка, но архитектурно сходна с хотела ми чак до боядисаната в бяло облицовка. Дори имаше веранда, макар и не по целия периметър.

До Далия имаше магазин за бонбони, до него зала с ротативки и оттам нататък алеята вървеше успоредно с главната пътна артерия. В края на Мейн стрийт — най-дългото и най-широко авеню с паркоместа по средата, които да обслужват всички посетители не само на плажа и еспланадата, но и на обществените сгради по улицата — имаше естрада. По Мейн стрийт растяха дървета и си съседстваха ресторанти, сувенирни магазини, бутици, търговски обекти, заведения за бързо хранене, кафенета, кръчми и базари.

На алеята също така можеха да бъдат открити будка за сладолед, магазин за сърфове и „Антониос“, италианският ресторант, държан от по-възрастна двойка, моите добри приятели Айрис и Айра. В последно време Айрис беше нервна, защото съседната сграда, някога също сувенирен магазин, беше преустройвана в ресторант от някакъв френски готвач, който живееше в Бостън.

Съвсем близо до „Антониос“ се издигаше най-голямата сграда на еспланадата. Истински бегемот. Хотел и конферентен център „Парадайз Сандс“. Ще ви кажа само, че на тази сграда не й трябваша неонов надписи.

Намираше се в съседство с изключително популярния бар „Купърс“ където имаше неонов надпис, защото мястото беше такова.

Това беше дъсчената еспланада. Веднага след „Купърс“ беше кафе книжарницата на Еймъри.

В по-голямата му част харесвах живота в малкия град. Допаднаше ми *позицията* ми в живота в малкия град. Като цяло хората ме харесваха и гледаха на мен като на установен стълб в обществото, понеже бях потомка на рода основател. Повечето от жителите на града бяха прекрасни хора.

Не за пръв път обаче бях потърпевша от неприятните страни на живота в малкия град. През последните две седмици ми се наложи да търпя посещения от хора, които предлагаха съчувствие, но също така се опитваха да научат от първа ръка дали слуховете, че съм заварила Том да оправя по-млада жена в апартамента си, бяха истина. За малко да свикам градско събрание на естрадата, за да им дам поетапен отчет за случилото се, та любопитните мръсници най-сетне да ме оставят на мира. Джесика обаче ме разубеди.

Беше наистина тежко да преодолявам раздяла и да приема идеята, че всъщност раздялата ме кара да се чувствам добре, когато постоянно прииждаха хора да ми заявят как е невъзможно да съм добре, след като съм жертва.

Обаче аз наистина бях добре! Не бях жертва.

От всички единствено Джес даваше вид, че ми вярва.

Айрис беше казала:

— Това, че си го изритала, не ме изненадва. Само съжалявам, че ти отне толкова дълго време.

Благодаря, Айрис.

Еймъри беше изненадана, но като ѝ обясних какво се е случвало зад гърба ми, тя повярва, щом заявих, че съм добре. Джес се радваше, че продължавам напред с живота си и се надяваше да срещна някого, когото заслужавам. Далия винаги беше харесвала Том, но му беше бясна, задето ми е изневерявал, и разбираше защо не желая да му дам друг шанс.

Какво друго изпитвах ли?

Вина. Изпитвах вина, задето не се чувствах толкова зле, колкото се очакваше. Липсваше ми приятелят ми, но не ми липсваше любовникът ми. И нещо по-лошо — осъзнавах, че бяхме незаинтересовани и отдалечени един от друг от много дълго време, та

не беше толкова тежко да преодоля липсата му, колкото бях допускала.

Всъщност, чувствах се все едно от плещите ми е бил снет огромен товар.

Разбира се този товар беше заменен с бремето на вцепеняващия страх, че ще остана сама, неомъжена и бездетна до края на живота си.

— Обмислям онлайн срещи — обях.

Купър вдигна поглед от двете чаши с „Лонг Айлънд“, които приготвяше, но се въздържа от реакция.

Остави това на Джес и Даля, които се бяха присъединили към мен за първата ми вечер навън като необвързана жена. За съжаление още не бяхме успели да придумаме Еймъри, но аз работех по въпроса. Някой ден щеше да настани сексапилното си дупе на съседния бар стол.

Джес размени поглед с Купър.

— Ами, щом смяташ, че си готова да започнеш да се срещаш...

Даля се ухили.

— Разбира се, че е готова. За твоя информация интернет запознанствата са забавни.

— Това не е пълната истина — подсмихна се Джес. — Разказвала си ни някои доста плашещи истории от опита ти с онлайн запознанствата, Даля Макгуайър.

Изкисках се, а Даля повдигна рамене и се усмихна.

— Или излизаш на среща и прекарваш приятно, или срещата се оказва толкова епично потресаваща, че се превръща в смешна история, с която да веселиш приятелите си. При всички случаи печелиш.

Засмях се заедно с тях, но бях леко нервна във връзка с всичко това. Не само защото Даля наистина беше имала срещи, достойни да бъдат включени в някои от епизодите на „Сексът и градът“, но и защото не бях излизала на среща от толкова дълго. Да, бях доста общителен човек и никога не бях страдала от свенливост, но се тревожех, че съм загубила тренинг.

За разлика от Даля аз няхах представа от пейзажа там навън и няхах желание да се налага да премина през стотици мъже.

Даля не възразяваше на тази страна от нещата. Всъщност така й харесваше. Ако съществуваше жена, която да се бои повече от обвързване, още ми предстоеше да я срещна. Това ме изненадваше,

защото тя беше толкова сърдечен, грижовен, деликатен и любящ човек. Всеки мъж би бил късметлия да я има и през годините бях виждала не един и двама да се пробват и да не успяват да я спечелят.

И в близко бъдеще не предвещавах някой да го направи.

Е, може и да имаше известна вероятност за един конкретен човек, но тя беше бегла.

Също както се случи при пристигането на Джесика в Хартуел, мигом бях разчела празнотата в душата на Далия — печална самота, за която се изненадвах, че никой друг не даваше вид да забелязва. През първата седмица, в която беше станала собственик на някога притежавания от пралеля ѝ сувенирен магазин, аз направих опит да се сприятеля с нея, но Далия не желаше да има нищо общо с мен. После една вечер изнасях боклука и я видях да се препъва надолу по плажа с бутилка джин в ръка. За мой ужас я наблюдавах как се хвърли право във водата, за да поплува. По времето, когато я достигнах, вече се давеше, но аз бях обучена да давам първа помощ и успях да я спася.

Същата вечер, след разходка до спешното отделение, тя ми разказа историята си и сърцето ми се беше разбило заради нея. Дадох обет да ѝ помогна да започне на чисто в Хартуел. И тя го постигна. Спря да пие, започна да се среща с терапевт и в крайна сметка започна да ходи по срещи. Никога обаче не беше стигала до връзка и за огромно разочарование на мъжете, които точеха лиги заради фигурата ѝ тип Мерилин Монро, великолепната черна гъста коса и изумителните ѝ сини очи, не искаше да стига до такава.

Онова, което нито Джес, нито Далия осъзнаваха, беше колко сходна е болката им. Още не бяха споделили миналото си една с друга и не беше моя работа да го правя. Бях нетърпелива да се случи обаче, защото намирах, че беше възможно да открият взаимна утеха. Подкрепа, която макар да се стараех максимално, не можех да им предоставя.

— Къде се отнесе? — Далия размаха ръка пред лицето ми и ме изтръгна от размишленията. — Нали не се притесняваш от запознанствата онлайн?

— Само малко — признах. — От доста време не съм излизала с някой нов.

— Бейли — прихна тя. — Ти си най-общителната, уверена и приветлива жена, която познавам. Всичко ще бъде наред.

— Аз ще те изведа — провикна се Оли, един от барманите на Купър, докато сипваше наливна бира. Отправи ми закачлива усмивка и ме изненада искрено. Работеше за Купър от малко повече от година и нито веднъж не беше показвал, че ме намира за привлекателна. Разбира се, почти винаги идвах в бара в компанията на Том.

— Моля? — Реших, че не съм чула добре. Далия и Джесика се изсмяха от двете ми страни.

— Чу ме — ухили се и ми намигна. — Знам как да накарам едно момиче да прекара добре, Бейли.

Ако слуховете бяха верни, той не лъжеше. Обаче аз не бях като Далия — да си търся вечеря и добър секс. Издирвах мъж, за когото да се омъжа.

— Не се съмнявам — усмихнах му се, защото колкото и да нямах желание да правя секс с Оли, бях поласкана, задето той го искаше. — Аз обаче съм жена, а не момиче и търся нещо повече от това да омачкаме чаршафите. Все пак ти благодаря.

— О — изпъшка той. — Пояснението „Аз съм жена, а не момиче“ само ме кара да те искам повече.

Засмяхме се, а Купър завъртя очи.

— Тогава просто ще се наложи да продължиш да го искаш — подвижна към него, а после кимна към клиент, чакащ поръчката си. — Засега се придържай към сервирането на питиета, Казанова.

Оли се засмя, намигна ми и се върна към работата си.

Усмихвах се, а настроението ми се беше приповдигнало от този малък флирт, когато зърнах Вон да седи на бара близо до нас. Взираше се безизразно в Оли. Сякаш доловил погледа ми, насочи очи към мен.

Беше шокиращо да го забележа в бара. Доколкото ми беше известно, той идваше в „Купърс“ единствено преди отваряне.

— От колко дълго седиш там? — С това привлякох към него вниманието на Джес и Далия.

— От прекалено дълго — после се обърна към Купър. — Обичайното, моля.

— Изненадан съм да те видя тук, когато барът всъщност е отворен. — Купър наля скъп скоч в чаша с лед. — Наред ли е всичко?

Изучавах двамата мъже и се чудех как така се беше зародило приятелство между двама души, които бяха толкова различни.

— Беше дълъг ден.

Вон изглеждаше изтощен и на мен почти ми дожаля за него.

Почти.

— Купър, нима ще го оставиш да седи на мястото на Стария Арчи? — подвикна Хъг, един от редовните посетители, от другия край на бара.

Напрегнах се, също както и приятелите ми.

Старият Арчи беше от редовните клиенти на „Купърс“ в продължение на дълго време. Беше едва ли не най-добре функциониращият алкохолик, не само когото познавах, но и за когото бях чувала. Но все пак алкохолик.

Докато миналата година на половинката му Анита не беше поставена диагноза рак. Старият Арчи се взе в ръце, за да може да се грижи за нея и това включваше да стои трезвен. Всички се гордееха с него и ги страдаха заради тежкия път, който двамата изминаваха в момента, и като реверанс към тях оттогава никой не седеше на неговия бар стол.

Незапознат с легендата на въпросния бар стол обаче, Вон нямаше как да е наясно с това.

Купър изгледа кръвнишки Хъг.

— Клиентите ми могат да седят, където им харесва.

Вон също се обърна към Хъг, разчете враждебността по лицето на едрият мъж и спокойно се премести на съседния бар стол, което значеше по-близо до нас.

— Така по-добре ли е? — попита равно.

— Не ми пука.

Купър продължи да гледа остро мъжа, като същевременно говореше на Вон.

— Нямаше нужда да се местиш.

— Просто искам питие на спокойствие — обясни Вон. — Не си струва да си създавам ядове.

Купър се наведе към него и му каза нещо, което не чух. Каквото и да беше, Вон се усмихна. На лицето му грейна искрена усмивка. Не подсмивване или подигравателна физиономия. Усмивка. И беше момчешка и дяволита, такава, която предизвика мощно премятане ниско в корема ми. Усещане, което за малко да ме повали от стола ми.

— Кучият син изглежда добре, нали? — промърмори Далия.

— Кой? Купър? Да, Джес е голяма късметлийка.

Джесика изцъка с език.

— О, знаеш кого имаше предвид Далия.

— Не. Не знам — отказвах да приема за кого говореха или защо го обсъждаха. Все едно бяха доловили салтото в корема ми.

Добре, Вон Тримейн имаше представителен външен вид и уважаваше Купър — човек, когото броях почти за роднина. Но това не изтриваше последните три години, през които ме беше гледал отвисоко.

— Стига увърта — изкикоти се Далия.

Зяпнах шокирано. Ама тя сериозно ли?

— Защо да увъртам? — просъсках, понеже не исках Вон да чува разговора ни. — Нима се опитваш да кажеш, че съм привличана от вълка в „Армани“?

— Ужасно враждебна си към него — коментира Джес и отпи от коктейла си.

Преместих поглед между двете си приятелки и разчетох дяволитата закачка в техните очи.

— Престанете да се опитвате да ме вбесите. Не ви ли е ясно, че в момента се намирам в деликатно състояние?

И все едно призован от споменаването на нашата раздяла, в бара влезе Том.

Из помещението се разнесе шепот.

Още един минут на живота в малкия град.

Бившият ми преглътна, видимо притеснен под погледите на над две дузини гневни очи. А щом ме видя, пребледня. Кимна сковано, а после закрачи през бара и като застана до Вон, напълно го пренебрегна.

— Дойдох за онова уиски, Купър.

Припомних си как Купър беше предложил да набави на Том някакво специално уиски за деветдесетия рожден ден на дядо му. Нямах представа обаче защо беше решил да се появи в бара в най-натовареното време. Истински глупак.

Купър ме стрелна с поглед.

— Всичко е наред — уверих го.

Той кимна.

— В офиса ми е. Веднага се връщам.

Погледът ми срещна този на Том.

— Как си? — попита.

— Добре, благодаря. Ти?

— Карам я някак — гласът му беше леко дрезгав на последната дума и ми направи впечатление колко изтощен вид имаше.

В гърдите ми се надигна чувство за вина. Том не изглеждаше като човек, който преживява раздялата леко. Не и в сравнение с мен.

Мълчанието ни беше неловко и доста мъчително, докато чакахме Купър да се върне с уискито. Като го направи, Том плати за него, но не понечи да си тръгне.

Вместо това се беше втренчил в мен, все едно искаше да каже нещо.

Започнах да се тревожа, че ще предприеме действие, с което да ме принуди да го изложа публично, а никак нямах желание за подобно нещо. Не заради себе си, понеже не давах пет пари какво си мислят хората, а заради него. Не исках да унижавам Том.

— Може би трябва да си вървиш. Веднага. — Тонът на Вон беше суров и властен. Изненадани, ние всички погледнахме към неумолимия бизнесмен. Той продължи да отпива от скоча си, сякаш не беше казал нищо, но от него се излъчваше заплаха.

Том изглеждаше също толкова изненадан от намесата на Вон, но послуша предупреждението и напусна бара.

Последва дълъг миг на тишина и после жуженето от разговорите се поднови.

Колкото до мен, зяпах Вон, сякаш не го бях виждала никога преди.

— Сега пък се застъпваш за мен, така ли, Тримейн? — Постарах се да придам известна вятърничавост на случката. — Чудесата никога ли няма да свършат?

Кълна се, че зърнах веселие в очите му.

— Не беше за твое добро, госпожице Хартуел. Човекът вонеше на бърбън. Исках да го разкарам отгук.

— На бърбън ли? — Обзе ме тревожност.

Вон ми се подсмихна подигравателно.

— Както изглежда, бившият не се справя така добре с раздялата, както ти.

— Не е смешно — троснах се, загрижена за Том далеч повече, отколкото ми се искаше. Но, както бях установила в миналото, не беше

възможно просто да се изключиш и да престане да те е грижа за някого.

— Не съм твърдял, че е смешно. Изненадан съм, че те вълнува... като се имат предвид всички онези онлайн запознанства, които планираш.

Наложих си да го пренебрегна, отворих портмонето си, извадих пари и ги тръснах на бара.

— Какво правиш? — попита Далия.

— Отивам да проверя дали е добре.

— Миличка, това вече не е твоя грижа. — Беше видимо недоволна от идеята. — Престана да е твоя грижа, когато той избра да спи с друга.

— Далия е права — вметна Джес.

— Вони на алкохол — не се давах аз. — Това не е добре. И аз не съм човек, който просто ще стои, без да обърне внимание. — Станах от бар стола си и прекосих бара, без да обръщам внимание на факта, че Вон ме проследи с поглед, а приятелките ми викаха името ми.

ВОН

Вон се беше втренчил във вратата, през която беше излязла Бейли и ругаеше сам себе си. Днес вземаше все грешни решения. Отчетите, които бяха пристигнали, сочеха, че приходите от хотела му в Ню Йорк бяха спаднали. Като провери сайт за отзиви, откри доста смущаващи мнения от гости на хотела му. В продължение на повече от час три сол на главите на мениджърите си и завърши разговора с поръчка за месечни отчети и решаване на проблемите, предизвикали лошите отзиви. Ако нещата не потръгнеха, щеше да се наложи да се върне за малко обратно в града и да ги доведе до желаното ниво, а мисълта за удължен престой в Манхатън караше кръвта му да замръзва.

След това беше забелязал Бейли да се разхожда под ръка с Далия по дъсчената алея и заподозря, че идват за по питие в „Купърс“. Понеже той самият също се нуждаеше от такова, реши да ги последва, като отказваше да признае пред себе си, че се стремеше да е близо до Бейли, за да е сигурен как е.

Онова, което установи, беше колко по-силна беше Бейли Хартуел, отколкото изобщо някога беше допуснал, и каква грешка беше

направил да смята, че тя може по някакъв начин да наподобява Камил. Това само го накара да ѝ се възхищава повече, а вече и без друго се чувстваше достатъчно неспокоен заради почитта си към принцесата на дъсчената еспланада на Хартуел.

После побесня, като дочу тя да заявява как вече е готова за срещи и онова тъпо хлапе зад бара взе да флиртува и да точи лиги.

Когато се появи Том, Вон вече беше раздразнен и полагаше огромни усилия да не скочи от бар стола и да не фрасне кретена, та да избие глупостта му навън. Вместо това го заплаши да свърши именно това и после прикри пред Бейли причината за реакцията си, като изтърси, че от него се е носила воня на бърбън.

С тази си постъпка не само се показва като мръсник, но и я прати да тича след бившия си.

Което би трябвало да го радва.

Но вместо това искаше да раздава ритници във всички посоки.

Беше влудяващо как тази жена успяваше да го накара да се държи като разгонен и побъркан от хормони тийнейджър.

[1] От англ. ез. „silver fox“ — добре изглеждащ по-възрастен мъж. — Бел.ред. ↑

[2] Покривна платформа, типична за крайбрежните къщи през 19 век. — Бел.ред. ↑

6. БЕЙЛИ

Том се придвижваше бавно пред мен по притихналата алея, така че го догоних тъкмо когато отминаваше хотела на Вон.

Опитах се да го повикам, но той ме пренебрегна, а като го настигнах, просто се направи, че ме няма.

От водата подухна ветрец и до ноздрите ми достигна мирисът на бърбън.

По дяволите.

Вон не беше излъгал.

— Том. Спри.

— Върви си у дома, Бейли. Не помислих, като реших да дойда там тази вечер.

— Предполагам, че е защото си пиан.

— Не съм пиан. Като пиан ли звуча?

Звучеше доста овладяно, но миришеше като фабрика за спиртни напитки. Помислих си, че се беше наливал от доста време, за да се докара до това положение.

— Въпреки случилото се между нас няма да пренебрегна факта, че вонис на алкохол!

Това го накара да се закове на място. Той се завъртя, за да застане с лице към мен, а то беше подвластно на болката.

— Връщай се в „Купърс“, Бейли. Остави ме на мира!

— Не. Ти не си добре, Том.

— И какво от това? Смяташ, че ти си човекът, който да помогне ли? — произнесе с насмешка.

— Не се дръж като гадина. Отново.

При тези ми думи той се запрепъва и се отпусна срещу парапета. Изглеждаше уморен и тъжен.

— Вчера ме отстраниха временно от работа.

— Какво? Защо?

Изглежда ме предпазливо, преди да се впусне в обяснения.

— Рекс остана с Ерин. Искаха да опитат отново. В крайна сметка той не успял да ѝ прости и скъсали. Вчера като дойде на работа, влязохме в схватка. Физическа схватка. — Извъртя лице и именно тогава забелязах синината на челюстта му. — Аз бях отстранен, защото...

— ... си предизвикал разправията, като си легнал с приятелката на колегата си?

Том потрепери.

— Именно.

— И реши, че като се натряскаш, ще помогне?

— Животът ми е пълна каша, Бейли — тросна се.

Внезапно престанах да се чувствам чак толкова зле, като усетих, че ставах свидетел на самосъжалението на човек, осъзнал, че действията му имат последствия. Вместо да отговоря нещо, просто мълчах с ясното съзнание, че каквото и да кажех, то би било грубо и обидно.

Том се изсмя, защото, както изглеждаше, мълчанието ми казваше много.

— А аз недоволствам от всичко това пред жената, която предадох. Сега вече наистина ударих дъното.

Не бях склонна да отделям време или енергия за неговото самосъжаление.

— За колко дълго те отстраниха?

— За две седмици.

— Нищо кой знае какво. На фона на всичко не е много.

— Не е така! Изгубих репутацията си там. Изгубих доверието на всички. Изгубих теб!

Търпението ми се изчерпа.

— Какво, по дяволите, си мислеше, че ще се случи, като пъкна пениса си в нечия вагина?

Изкикотване зад гърба ми ме накара да повдигна сковано рамене. Страхотно.

Имахме публика.

Напрежението ми нарасна, като разпознах кой се кискаше. Дейна Келърман. Бившата жена на Купър. И не беше сама. Беше преплела пръсти с тези на Стю Девлин. Стю беше най-големият син на Иън и също като баща си беше истинска напаст за този град.

Изгледах вбесено Дейна, а тя ми се ухили, като видимо се наслаждаваше на всеки миг от моето нещастие. Никога не се бяхме харесвали, предимно защото отказвах да ѝ играя по свирката, както го правеха всички други, понеже била толкова красива. Не че и те продължаваха да го правят. Изневери на Купър с Джек Девлин, средния син. И на всичко отгоре Джек беше единственият Девлин, когото харесвах. Всички го смятахме за свестен човек. С Купър израснаха като най-добри приятели и на по-млади години си падах и по двамата.

Но един ден Джек напусна строителния бизнес и започна работа при баща си, след като всички знаеха, че не понася него и братята си. Винаги беше показвал интерес единствено към майка си и сестра си. Никой не можеше да разбере решението му, най-малко Купър.

А за капак на всичко Джек беше отишъл да легне с Дейна зад гърба на Купър.

Купър изгуби жена си и най-добрия си приятел в един ден.

Както изглеждаше, сега Дейна се беше прехвърлила на поредния Девлин. Веднъж като се разчуеше, това нямаше да я направи особено популярна, но откакто предаде Купър, и без друго не беше особено харесвана, а този град имаше дълга памет.

— Смееш се от солидарност ли, разрушителко на семейства?

Дейна присви екзотично извитите си очи към мен.

Стю се изхили до нея. Всички мъже от семейство Девлин бяха добре изглеждащи мръсници, но никой колкото Джек. Стю не беше толкова хубав като по-малкия си брат, но все пак беше висок и имаше гъста руса коса и изваяна челюст. Тъмните му очи обаче бяха празни, а извивката на плътните му устни издаваше намек за жестокост.

— Изглеждаш леко стресирана, Бейли. С нещо да помогна?

— Като се стерилизираш — отвърнах саркастично.

— А?

— Именно. Довиждане. — Размърдах пръсти към тях в знак, че ги отпращам.

— Може би няма да е лоша идея да пренесете спора си на закрито, ако искате усамотение — озъби се Дейна.

— А може би ти трябва да дадеш обет за мълчание, ако искаш хората отново да те смятат за привлекателна.

При последния ми коментар Девлин реши да отведе Дейна настрана, вероятно от страх, че ще се хванем за косите и аз ще нанеса поражения на красивото ѝ лице. Не че не бях изкушена. Изкушавах се да ѝ издера очите още откакто съсипа приятелството на Купър и Джак.

Том ме зяпаше с възхищение, примесено с тъга.

— Стерилизация ли? — повтори.

Ухилих се.

— Да, може да се каже, че се гордея с този си лаф.

— Боже — каза сякаш изпитваше болка. — Липсваш ми, Бейлс.

— И ти ми липсваш — отговорих. — Но ми липсва само моя приятел. Може би ако се стегнеш... може би някой ден няма да се налага да ми липсва приятелят ми.

В очите му пролича болка.

— *Приятел?*

Сведох очи към стъпалата си, неспособна да гледам тази болка, без да чувствам вина.

— Чуй, Том, и двамата сме наясно какъв е този град и в момента не са ти притрябвали упреците им. — Насочих погледа си обратно към лицето му с надеждата, че някак ще съм способна да му помогна. — Върви във Филаделфия, виж се с дядо си и останалите членове на семейството. Посвети тези две седмици, за да си стъпиш на краката. Ако нещата на работното ти място са така зле, може би е редно да потърсиш друга работа. Да започнеш на чисто някъде другаде.

— Нова работа вероятно би означавало да напусна Хартуел.

— Още не го знаеш, но дори да се случи така, може би няма да е чак толкова лоша идея.

— Бейли — промълви той отново с болка в гласа.

Беше ми ужасно неприятно да наранявам чувствата му, но се стараех да бъда реалист. За мен да съм реалист означаваше, че му помагам, дори да не изглеждаше така. Хванах ръцете му в своите и ги стиснах. Той се вкопчи здраво в мен.

— Най-милото, което съм способна да ти кажа в момента, е да те помоля да не таиш надежди, че ще променя решението си. Вече никога няма да бъдем заедно. Някой ден ще сме приятели, надявам се, но никога нещо повече.

Том изпухтя и дръпна ръцете си от моите, като явно не беше очаквал да чуе това.

— Мила си в жестокостта си, а?

— Някога баща ми ми каза, че надеждата умира последна и че е нещо толкова могъщо, че е способна да спасява хора. Но също така каза, че надеждата е любовница на забравата и не един живот е бил пропилян заради това. Понякога надеждата наранява повече, отколкото помага. Ти и аз...

За известно време той можеше единствено да се взира в мен, белязан от болката.

Най-накрая кимна леко в знак на разбиране и се отдалечи.

Сърцето ми се късаше за него, защото осъзнах, че макар той да ми беше изневерил, аз бях тази, която излиза от ситуацията в очакване на нещо по-добро, а той страдеше въпреки предателството си.

А аз просто исках и двамата да продължим напред.

Изпитах потребност да се отърва от налегналата ме болка, така че събух обувките на висок ток и слязох от дъските на плажа. Стъпалата ми потънаха в пясъка, сухите му песъчинки гъделичкаха пръстите ми, а като стигнах бреговата линия, стана студен и лепкав. Захвърлих чантата и обувките зад себе си, далеч от прилива, и се захванах да се събличам, като струпах дрехите си върху тях.

Влязох във водата по бельо и поех рязко въздух, щом вълните се разплискаха около мен също като втечен лед. Продължих напред, привикнала към температурата заради годините нощни къпания, и плувах, та да загрея мускулите си.

Бързо се адаптирах към студената вода, като се движех успоредно на брега и се придържах близо до него. След известно време се обърнах в другата посока обратно към дрехите си и се оставих да се нося. Лунните лъчи танцуваха по водната повърхност около мен. Загледана в луната, осъзнах, че също както Том беше задържан от надеждите, аз бях задържана от страховете си.

Налагаше се да спра да се фокусирам върху възрастта си и това какво нямах и да започна да ценя онова, което имах. Разполагах с безпределна енергия и прекрасни приятели. И независимо какво си мислех, имах време.

Болката в гърдите ми започна да отшумява.

Да, сега вече бях твърдо решена.

Единственият ми курс на действие беше да продължа напред и да проверя къде ще ме отведе новото начало.

7. БЕЙЛИ

— Защо получавам обаждания със запитване дали сме променили решението си във връзка с продажбата на хотела? — подхвана баща ми без предисловия.

Беше денят след необезпокояваното ми среднощно плуване и вземането на решението да видя как ще потръгне цялата тази работа с новото начало. В желанието си да го постигна реших да захвърля манията си за контрол над всичко. Ако имах желание да започна да излизам по срещи, нужен ми беше личен живот. И за тази цел трябваше да се науча да вярвам достатъчно на някого, та да бъде управител на хотела ми.

Бях в офиса си и точно публикувах обява онлайн, когато звънна татко.

— За какво говориш? Девлин ли ти се обади? Аз съм собственикът на хотела.

— Заедно с брат ти и сестра ти. Нещо, което напомних на Иън.

Завъртях очи.

— Да. Разбира се. Те са тук всеки ден, за да помагат.

— Знаеш какво имам предвид. Формално погледнато те са съсобственици заедно с теб. Но не там е въпросът. Девлин се загрижил, че хотелът ти създава прекалено много стрес, като се има предвид скорошната ти раздяла с Том и решил, че може би като добри родители, ние ще обмислим да го продадем, та да те облекчим.

Долових сарказъм в тона му и схванах, че не се е вързал на тези тъпотии.

— Този човек изобщо ли няма срам? За твоя информация, татко, аз съм повече от добре. Всъщност реших да наема нов управител. И не защото съм под стрес заради раздялата, а защото ако имам желание да продължа напред, нужен ми е личен живот.

— Няма как да съм по-съгласна! — чух да се провиква майка ми отстрани.

— О, между другото, включил съм те на високоговорител.

— Знаеш, че мразя като правиш така. Не мога да оплювам мама, като е включен.

— Много смешно — вметна тя. — Това означава ли, че обмисляш да излезеш на среща?

Във въпроса ѝ имаше повече от намек за любопитство, така че отговорих доста сдържано:

— Може би.

— Прекрасно. Съседката ни Кели Хюит има внук в Дувър. Можеш ли да го повярваш? Колко малък е светът?

— О, да, малък е, няма спор. — Изобщо не бях изненадана, че майка ми вече ми беше уредила среща.

Стори ми се, че дочух баща ми да се подхилква.

— Името му е Хю Хюит. Не е ли очарователно? — додаде майка ми.

— И още говори с родителите си?

Баща ми прихна.

— О, Бейли, шшт. Крайно музикално име е.

— Крайно дипломатичен начин да се изразиш, мамо.

— Както и да е, Хю е на четиресет, всичката му коса си е на главата, счетоводител е и неотдавна се е развел. Реших, че ще намерите много сходни неща и показах снимката ти на Кели, а тя заяви, че си великолепна. Та решихме, че ще е много хубаво, ако двамата се срещнете. Ако проявяваш интерес, мога да ти пратя линк с профила му във Фейсбук, за да не е среща на сляпо. Но според мен той е много хубав. Няма от какво да се притесняваш.

О, какво пък толкова?

— Разбира се, мамо. Прати ми го.

— Сега като приключи да притискаш Черешката да отиде на среща със счетоводител, който сигурно прекарва по-голямата част от дните си да парира шеги, свързани с името му, може ли отново да поговоря с дъщеря си? — намеси се татко.

Наложих ми се да стисна здраво устни, за да потисна смеха си.

— И се чудиш откъде е взела този пиперлив език — заключи мама.

— Черешке, там ли си? — Татко пренебрегна напълно коментара ѝ.

— Тук съм, татко.

— Реших, че майка ти те е стреснала.

— Още не. Дай ѝ малко време.

Той се засмя и после след миг мълчание попита:

— Всичко наред ли е там? Имаш ли нужда да се кача на самолета и да дойда да те видя?

Започнах да си играя със сребърния медальон, подарен ми от Далия. Тя изработваше бижута и ги продаваше в сувенирния си магазин. За мен направи медальон с висулка във формата на покрито с цветове черешово дръвче, защото прякорът, даден ми от татко, беше Черешка. Можеше да се каже, че в известен смисъл бях момичето на татко и ми липсваше да го виждам всеки ден. Всяка година родителите ми гостуваха за няколко седмици между Деня на благодарността и Коледа и обикновено пристигаха за още няколко през май, преди да е настъпил разгарът на туристическия сезон. Аз им липсвах, както и Хартуел, но знаех, че обичаха живота си във Флорида и мразеха да летят. Да ме посетят толкова скоро след последното им пътуване би било мило, но не беше необходимо. Надявах се, че баща ми разчете в думите ми усмивката на признателност, грейнала на лицето ми.

— Наистина съм добре.

— Ами Иън Девлин? Притеснява ли те?

Не, но като си припомнех самодоволния и пресметлив израз в очите на Стю Девлин от предишната вечер, нямаше как да не се запитам дали не бяха решили да се възползват от мен, докато бях уязвима.

Само дето ме бяха подценили, защото далеч не бях уязвима.

— Не. И ако направи опит, в състояние съм да се справя.

Баща ми беше непреклонен.

— Ще ми кажеш веднага, ако опитат.

— Разбира се. — Въпреки че сигурно нямаше, защото наистина умеех да се справям сама.

— Добре. Ще те оставяме. До скоро.

— До скоро, татко. Обичам те.

— И аз те обичам, Черешке.

— Обичам те, миличка! — припя мама, а гласът ѝ прозвуча далечен, все едно че от друга стая. — Ще ти пратя онзи линк!

Засмях се.

— Обичам те, мамо.

В мига, щом затворих, телефонът звънна отново. Въздъгнах и се зачудих дали някога ще успея да публикувам тази обява.

— Добър ден „Хартс Ин“, Бейли е на телефона.

— Защо онзи мръсник Девлин ми звъни във връзка с хотела? — Брат ми Чарли звучеше истински вбесен.

Изръмжах и отпуснах глава в свободната си ръка.

На следващия ден над Хартуел се скупчиха облаци и се изля истински потоп. Също като Далия и Джесика аз рискувах да си счупя врата на хлъзгавите дъски, за да се добера до „Еймърис“ за обяд. Собственичката приготвяше най-вкусните сандвичи и хапки на света и бяхме уговорили обяда от предишната седмица. Нямаше начин мъничкото — добре де, многото — дъжд да ни се изпречи на пътя до онези хапки.

Изстенах, докато дъвчех една с омар и потръпнах заради прелестната топлина от бушуващия огън. Еймъри имаше кътче за четене в близост до откритата камина и именно там се бяхме наместили в момента.

Беше решила да затвори кафенето за обяд, за да предостави гарантирана интимност, та да се насладим на женската ни сбирка.

— Не мога да повярвам, че Девлин се е обадил на родителите ти и на брат ти. — Тъмнолешниковите очи на Джесика помрачнях загрижено. — Звучи сякаш планира нещо. Като погна Купър, именно така започна.

Колкото и притеснена да звучеше тя, това не важеше за мен. Нямаше какво друго да ми стори Девлин, освен да ми досажда с оферти за хотела. И аз можех да го понеса.

— Всичко ще бъде наред. Еймъри, какво има в тези?

— Тайна е — ухили се с ясното съзнание, че това беше способно да ме докара до лудост.

— Късметлийка си, че си такава сладурана. — Посегнах към още една.

— Хей — Далия ме перна игриво по ръката. — Изяде повече, отколкото ти се полага.

— Но аз съм прекалено кльоцава — нацупих се. — Искам по-пищно дупе и гърди.

Далия завъртя очи, понеже знаеше, че се шегувах. Като бях по-млада, тънката ми талия ме беше смущавала, но с годините все повече я ценях. Имах типа фигура, на която повечето дрехи стояха добре и бях спряла да се притеснявам за малките си гърди и дупе преди много време. Тогава спрях да се тревожа и за тялото си от гледната точка на това какво намират за секси мъжете.

Друга причина да мразя Вон Тримейн бе, че той се явяваше изключение от това правило.

Мразех, задето ме вълнуваше неговото мнение за нещо изобщо, а какво оставаше за степента на моята привлекателност.

Мръсник.

— Какво е това внезапно чумерене? — посочи Далия към сбърченото ми чело.

— Просто си мислех за Девлин и нестихващата му потребност да създава главоболия — излъгах.

— Би трябвало да кажеш на Вон — предложи Джесика.

— Какво? — озадачих се как е разбрала, че си мисля за него. — Какво да му кажа?

— Че Девлин се кани да те притеснява. Вон заяви на Купър, че не би допуснал Девлин да ни създава неприятности и аз му вярвам. Наясно съм, че си имате търкания, но това е нещо по-сериозно.

— Няма да казвам на Вон. — Погледнах към Еймъри и Далия за подкрепа, но те бяха надянали изражение „Съгласни сме с Джесика“. — Всичките сте луди. Вон би предпочел да види хотела ми банкрутирал, отколкото да предприеме нещо, за да ми помогне.

— Това изобщо не е вярно. — Джесика звучеше раздражено. — Ще ми се вие двамата най-сетне да признаете, че сте привлечени един от друг и да престанете да се държите като деца в междучасие.

Изказването ѝ ме шокира, отпуснах се назад на мястото си и преглътнах.

— Това беше почти жестоко. И той не е привлечен от мен.

— Аха! Но ти си привличана от него? — Далия се усмихна широко, развълнувана от перспективата.

— Какво? Не. Какво?

— Току-що каза „той не е привлечен от мен“, когато Джесика изтъкна, че сте привлечени един от друг. Не спомена, че ти не си привлечана от него — обясни Далия.

Сърцето ми заблъска бясно в гърдите.

— Но го мислех. Точно това, което каза. И за двамата. Не съм привлечена от Вон Тримейн.

— Струва ми се, че дамата протестира прекалено много — изсмя се Далия.

— На мен ми се струва, че вече не ти се полага последната хапка. — Грабнах я от чинията и се усмихнах на безмълвния ѝ протест, когато я тикнах в устата си.

— Все така си мисля, че е редно да уведомиш Вон — настоя Джесика.

— За да ми се изсмее в лицето? Не, благодаря. Смяна на темата! — Плеснах с ръце. — Откъде да започнем? От Купър и това кога възнамерява да се задейства и да падне на коляно или от уроците по мъже за Еймъри?

Еймъри се сви на мястото си.

Почти се почувствах зле.

Почти.

Далия сбърчи нос.

— Уроци по мъже ли?

— Да. Ще научим Еймъри как да разговаря с мъже, без да се моли земята да се отвори и да я погълне цяла.

— Предполагам, че това би било хубаво — промърмори Еймъри.

— Значи избираме уроците.

Тя се изчерви.

— Може би друг път.

— Бейли — предупреди ме Джес.

— О, хайде. — Този път реших да игнорирам предупрежденията на Джес. — Сред приятелки си, Еймъри. Никой тук няма желание да те унижава. Само искаме да помогнем. Не ми се ще да останеш сама завинаги. Но ако се случи — чудесно, няма проблем. Това решение ще оставя да го вземеш сама, защото искам да си щастлива.

Тя прехвърли поглед от мен към Далия и Джес, а после го върна обратно. Гледаше ме известно време и след като долови искреността ми, Еймъри изправи гръб и изпъна рамене назад.

— Добре. — Все така изглеждаше несигурна въпреки самоуверения език на тялото ѝ. — Не искам да бъда сама. Уроци по мъже. Но... не днес. Друг път, става ли?

Разтегнах устни в усмивка, щастлива и решена да ѝ помогна. Джес и Даля също размениха усмивки заради заразяващия ми ентузиазъм.

— По-късно.

— Ами — подхвана Джес. — Като няма да провеждаме уроци... можем да обсъдим факта, че Купър ми предложи брак и планираме да се оженим в края на лятото.

Това разбира се беше посрещнато с хор от въодушевени писъци.

ВОН

— Тези цифри не изглеждат никак добре, Грант — гласът на Вон беше леден и издаваше разочарование, докато говореше с Грант Фостър, управителя на „Монтгомъри“, бутиковия хотел на Вон в Гринуич Вилидж. Беше го кръстил на майка си, Лилиан Монтгомъри. За разлика от баща му, Лилиан наистина беше имала синя кръв; потомка на Никълъс Монтгомъри, англичанин, заселил се в Ню Йорк и установил се като сериозен играч в индустриалната революция. Фамилията Монтгомъри имаха пръст във всякакви области, предимно в авиацията^[1] и други дейности, засягащи транспорт. По думите на баща му, Лилиан била любимката на нюйоркското общество и това, че пренебрегнала желанието на родителите си и се омъжила за неизвестно парвеню от Огъста, Мейн, предизвикало скандал.

Отрекли се от дъщеря си и я лишили от наследство, следователно Вон нямаше нищо общо с тази част от семейството.

Но майка му все пак беше Монтгомъри и той се гордееше с нея без значение от отношението на близките ѝ. Не прикриваше тази част от наследствеността си и да кръсти манхатънския си хотел на тях беше неговият начин да каже „майната ви“ на баба си и дядо си и „обичам те“ на майка си.

Да види, че месечните отчети пред него показваха допълнително спадане на приходите от този конкретен хотел му причиняваше повече болка, отколкото би било с останалите хотели.

— Вон, казвам ти, че е заради ресторанта. Новият главен готвач не може да се сравни с Рената.

— Това е третият главен готвач, който наемаме след нея. Няма съмнение, че там навън има все някой добър, колкото проклетата Рената или дори по-добър.

— Просто още не сме го открили.

— Ами, пробвай по-усилено. И, Грант... Недей да приписваш всичко на ресторанта. Заетостта на стаите е ниска и онлайн отзивите не се подобряват. Има оплаквания за неотзивчиви портиери, грубо обслужване, мръсни калъфи за възглавници и непочистени бани. Какво се случва в хотела ми, по дяволите? Разполагаш с двайсет и четири часа да ми предоставиш подробен и стегнат доклад, в който да анализираш корените на проблема, или хващам самолета. А наложи ли се да пристигна там, за да оправя това, можеш да се сбoguваш с поста си, Грант. — Тресна телефонната слушалка, а секретарката му Айлса подаде глава през вратата.

Тя потрепна при звука от блъскането на телефона му в бюрото.

— Съжалявам, ако моментът е неподходящ, господин Тримейн, но доктор Хънтингтън е тук да се види с вас и настоява да я приемете сега, преди края на обедната ѝ почивка.

Вон затвори очи и разтърка чело заради пулсиращата болка. Какво би могла да иска Джесика, дявол го взел? Не беше в стила ѝ да се появява просто така. Ако беше някой друг, би поръчал на Айлса да предаде, че е в среща.

— Покани я.

Няколко секунди по-късно Джесика се появи, красива като картинка в копринената си блуза, прибрана в очертаваща фигурата тъмносиня права пола. Колкото и добре да изглеждаше обаче, видът ѝ беше успешно помрачен от загрижеността на лицето.

— Джесика, какво те води в хотела? — Изправи се и ѝ посочи мястото срещу неговото. Тя седна, а той се облегна на бюрото.

— Тревожа се за Бейли.

Тези четири думи накараха пулса му да се ускори значително, но като типичния бизнесмен запази лицето си безизразно.

— Защо?

— Мисля, че Иън Девлин се кани да ѝ създава ядове в хотела.

— И защо мислиш, че ще се случи? — Тонът му не даваше ясна представа колко силно беше кипнала кръвта му. Всеки негов инстинкт

настояваше да притисне Джесика да му разкрие какво ѝ е известно, та после да се отпрати право към Девлин и да заплаши да го кастрира.

Мили боже. Тази червенокоска го беше превърнала в пещерен човек.

— Току-що обядвах с Бейли. Онази вечер един от синовете на Девлин я засякъл да спори с Том и направил някакъв коментар във връзка с това, че е под напрежение. Веднага след това бащата и братът на Бейли имали обаждане от Девлин, за да попита дали ще променят решението си и ще продадат, с цел да намалят стреса на Бейли в този труден момент след раздялата.

— Мислиш, че ще я погнат в момент, когато е уязвима заради случващото се?

— Да. — Джесика килна глава на една страна и се вгледа внимателно в него. — Макар че за твоя информация Бейли се справя отлично. Повече от отлично. Скъсването с Том беше правилният ход и тя го знае.

Вон пренебрегна частта с натъртването при споделянето на информацията...

— Но Девлин не го знае.

Джесика придоби разочарован вид, задето той избегна намека ѝ, но повтори:

— Но Девлин не го знае.

Вон се изправи замислено и заобиколи откъм неговата страна на бюрото.

— Добре.

— Какво означава „добре“? Ще се заемеш ли с това?

— Няма много, с което да се заема.

Тя му отправи гневен поглед.

— Не ми се прави на важен, Вон. Никой от нас не желае Девлин да притеснява Бейли.

Начумери се и се запита как добрата лекарка беше разкрила чувствата му към Бейли Хартуел. Пазеше емоциите в себе си, все едно бяха скъпоценни камъни. И все пак някак и някога се беше издал пред Джесика Хънтингтън.

Това не му харесваше.

— Да приема ли враждебното ти мълчание за знак, че ще се погрижиш за нея?

— Не вярваш ли на Купър? Нека го направи той.

— Купър не би допуснал на Бейли да се случи нищо. Но той не разполага с парите, властта или влиянието да размаже буболечка като Девлин.

— Девлин още не е предприел нищо нередно. Прекрачи ли границата, уведоми ме.

Джесика се надигна да си върви с пухтене. Явно обаче ѝ хрумна нещо ново и насочи поглед обратно към него.

— Представа нямаш колко идеално бихте си паснали вие двамата. Единият от лед, а другият от огън, но и двамата инати до крайност.

Вон не реагира на доста поетичната ѝ забележка.

В отговор тя присви очи към него.

— Също така дойдох, за да ти съобщя, че с Купър възнамеряваме да се оженим в края на лятото. На дъсчената еспланада. Ти притежаваш единственото място, което да може да събере сватбено тържество.

— В края на лятото ли? Конферентният център е почти напълно резервиран за лятото, а дори да не беше, времето не е достатъчно да се приготвим за сватбено тържество.

Тя повдигна рамене.

— Не искаме да проточваме годежа си. Убедена съм, че ще го обмислиш като услуга към Купър. — Подсмихна се. — И двамата сме наясно, че няма да предприемеш нищо, с което да нараниш този романс, роден на дъсчената алея.

Той завъртя очи. Някой трябваше да го избави от тези подмолни хартуелски жени.

— Довиждане, доктор Хънтингтън — процеди.

— Ще приема това за положителен отговор. Ще говоря с Айлса, за да назначим среща с координатора ви.

Проследи я с очи, докато напускаше офиса му, а на устните му заигра неволна усмивка.

Вон седя смълчан известно време с ясното съзнание, че се налагаше да възобнови размислите си върху управленческите умения на Грант. Вместо това не спираше да обмисля идеята, че някой би опитал да причини неприятности на Бейли.

Беше чувал слухове, че Девлин си служел с незаконни методи, за да подпомага успеха си, но засега бяха само това. Слухове.

Вон беше отстъпил пространство на Девлин, защото нямаше смисъл да използва влиянието си срещу някой, който не причиняваше истински беди.

Само че... Ако Иън посмееше да се захване с Бейли и хотела ѝ, Вон щеше да го кастрира.

Метафорично казано.

У него закипя гняв при мисълта Бейли да изгуби онова, което обичаше, или по-лошо — да пострада заради себичните желания на Девлин.

Може би също и физически.

[1] Въздухоплаване. — Бел.ред. ↑

8. БЕЙЛИ

Да следя Джей в четвъртък, защото за пръв път ще замества Мона.

Да не забравя да купя чай „Туинингс“ „английска закуска“, за да заредя жълтата стая за пристигането на семейство Голдман в петък.

Да отида до банката да платя сметката за тока. Прелест.

Да звънна на мама и да ѝ заявя, че няма начин да изляза на среща с мъж, чиято заглавна снимка във Фейсбук е на две жени, боричкащи се в кал.

Да се обадя на водопроводчика заради бълбукащия шум, издаван от душа в апартамент „Океанска гледка“.

Да купя свинско филе за вечерята с Джес, Купър и семейство.

О, също така да помоля Мона да направи еклери.

Да обявя за продан в Ибей злощастните червени обувки на ток. Като стана дума, да направя пролетно почистване на гардероба си и да проверя дали няма още нещо за Ибей.

Въздъгнах и се завъртях на една страна в леглото си.

За мен беше почти невъзможно да се унеса в сън, когато най-накрая си легнех. Човек би решил, че след дългите часове работа изтощението би ме повалило мигом. За съжаление във всеки отделен ден имах толкова много задачи, мисли и тревоги, които да занимават съзнанието ми, че му отнемаше известно време да се изключи.

След поредния ден в хотела бях останала да спя в стаята в задната му част, която държах за резерва. В продължение на много дълго време полагах максимални усилия да се завлека у дома заради Том, но сега нямаше нужда да се тревожа за това и като бях уморена, беше хубаво да има къде да спя. Малката стая ми идваше от полза, защото като всички стаи за гости, тя също си имаше своя баня и когато предишната година Джесика преживяваше трудности, ѝ дадох да я ползва, докато работеше като мой управител.

Посегнах към телефона си и изсумтях заради часа. Сметнах се за добро момиче, задето си бях легнала рано, само в полунощ. Вече минаваше един и още не спях.

Ела при мен, богиньо на съня!

Изпухтях и изритях завивките, а после се обърнах на другата страна.

Тъкмо когато бях на ръба да потъна в божествената забрава на дрямката, чух изскърцване по коридора, водещ към стаята ми. Близо до офиса.

Седнах и се заслушах, като се почудих дали някой от гостите не се разхожда из сградата. Изщракването от отварянето на вратата към офиса накара пулса ми да ускори темпо.

На никого от гостите не беше позволено да влиза в офиса ми.

И, по дяволите, трябваше да започна да го заключавам.

От нищото бях завладяна от ужасното чувство, че човекът, отворил вратата на офиса, не беше от гостите.

А и стълбите в хотела скърцаха. Нямах начин да съм пропуснала да чуя някой да слиза.

Кръвта забуча в ушите ми, а сърцето ми препускаше в гърдите. Сграбчих телефона си, станах от леглото възможно най-тихо и приближих на пръсти до вратата.

Направих физиономия заради лекото изщракване, като натиснах бравата, застинах на място и зачаках. След като се уверих, че не съм била чула, отворих и надникнах в тъмния коридор. От офиса ми се процеждаше бледа светлина. Движеща се светлина.

От фенерче.

Призля ми заради наглостта на някого да се вмъкне в хотела ми. Но също така се вбесих до лудост.

Тръгнах на пръсти по коридора, като избягвах известните ми скърцащи участъци от дъските, стигнах до офиса и любопитно подадох глава иззад касата.

Паднах във властта на несигурност и не малко страх, когато зърнах висок мъж с маска да се рови из папките ми. Мониторът на компютъра ми светеше, но беше защитен с парола. Съществуваше вероятност да издирва нещо, което да го насочи към паролата, но нямаше как да открие каквото и да било. Бях запомнила анаграма, благодарение на която да помня сложната си парола.

Мъжът, облечен изцяло в черно, обърна глава настрани и дори с вълнената маска за ски на лицето му, аз го разпознах.

Стю Девлин.

Бях сигурна в това.

Имаше логика. Нима издирваше нещо, което може да му послужи като средство да се сдобие с хотела ми?

Малоумник.

Нямаше начин Иън Девлин да му е възложил това в усилията си да получи имот на дъсчената еспланада. Бащата на Стю може да беше гадина, но по-пресметлива гадина от идиотския си син.

Набрах 911 на телефона си и пристъпих в помещението.

Той подскочи при появата ми и отметна рязко глава в моя посока.

Зад маската ме гледаха тъмни, безизразни очи и бях убедена, без капчица съмнение, че пред мен стои Стю.

— Деветстотин и единайсет, какъв е спешният ви случай?

— Някой е проникнал с взлом в имота ми... Ох! — Тялото му блъсна моето, преди да съм успяла да реагирам на това, че той внезапно се хвърли към мен.

Когато се строполих на пода, целият въздух изскочи от гърдите ми и главата ми беше прорязана от болка, блъскайки се в дъските. Паниката ме накара да отворя широко очи заради топлата тежест, настанила се отгоре ми.

Свирепите очи на Стю сезираха ядно в мен и той се протегна към телефона в ръката ми. Стиснах го по-здраво в отчаян опит да го запазя, а той заби жилавите си пръсти в моите. Стисна ме за китката и я стовари върху пода. В ръката ми се разля силна болка и пуснах телефона инстинктивно.

Той го запрати към стената и изръмжа доволно при звука от строшаването му.

У мен се разгоря ярост заради шока от физическата му агресия. Протегнах здравата си ръка към маската му и ноктите ми го одраха, докато се мъчех да я дръпна от лицето му. Най-накрая разполагах с доказателства и Девлин щеше да бъде обвинен в престъпление.

— Знам, че си ти! — изкрещях, а пръстите му се забиха в ръцете ми.

Боричкахме се и аз бях изпълнена с адреналин в моя яростен стремеж да сваля маската на мръсника. Изобщо не мислех. Бях

прекалено ядосана.

Той просъска, когато се вкопчих в ръката му и ме пусна, колкото да замахне с юмрук към мен. Аз се втренчих ужасена в него.

Но юмрукът му така и не срещна лицето ми.

В следващия момент той вече не беше върху мен, защото друго тяло се беше блъснало в неговото.

Надигнах се на крака.

— Мили боже — отроних изумено.

Другото тяло принадлежеше на човек, който в момента налагаше Стю. И този човек беше Вон. Много разяреният Вон.

Стю пъшкаше, докато Вон го биеше, но после дойде ред на Вон да изпъшка, когато Стю заби юмрук в корема му. Ударът беше достатъчно силен да го остави без въздух и той изгуби равновесие. Бързо се изправи обратно обаче и се нахвърли върху Стю. Наблюдавах ги, докато се биеха. Стю ловко избягваше свалянето на маската.

Когато фрасна Вон в лицето, вече ми беше достатъчно.

Скочих на гърба на Стю.

Но бързо бях захвърлена и се блъснах във Вон.

Усетих силните му длани да обгръщат талията ми и бях спасена от неизбежния сблъсък с бюрото ми. От неговата уста излизаха достойни за моряк ругатни при вида на напускащия на бегом нападател.

— Добре ли си? — Ръцете на Вон обходиха тялото ми за наранявания.

Отдръпнах се, рязко смутена от това колко силно се нуждаех от утехата му.

— Напълно добре.

— Не си напълно добре, трепериш.

Втренчих се в челюстта му да проверя пораженията. Имаше бледо зачервяване, за което знаех, че на сутринта би изглеждало ужасно, ако не го наложихме с лед.

— Не аз бях фрасната в лицето.

— Защото аз бях тук да го спра. Какво по дяволите... — Стрелна с очи нещо зад гърба ми и се напрегна.

Погледнах през рамо и стомахът ми се преобърна.

Гостите ми се бяха скупчили пред офиса, сънени, разчорлени и разтревожени.

— Наред ли е всичко? — попита госпожа Ингълс, една от повторно гостуващите в хотела ми.

— Само мъничко премеждие — обявих бодро и тръгнах към тях, все едно не бях облечена в копринен потник и шорти, които разкриваха прекалено много от тялото ми. Все едно не бях заобиколена от разпръснати по пода папки и предмети. — Но в общи линии всичко е наред.

— Ще се обадя на шерифа — обади се Вон зад гърба ми и макар да ми беше ясно, че така е редно да се постъпи, стиснах очи и изръмжах.

— На шерифа ли? Какво е станало?

— Бога ми. В безопасност ли сме?

Слушах, докато гостите ми изразяваха гласно страховете си и ми се прииска поне веднъж да можех да ги оставя да си мислят каквото искат, да ги пусна да си вървят, ако го искаха! Бях разтресена, шокирана, наранена и, честно казано, напълно бясна.

Последното, което исках, беше да играя ролята на неизменно любезната съдържателка на хотел.

Но се налагаше.

Отворих очи и се смесих с тях.

— Моля ви, всички сте в безопасност. Преди никога не се е случвало нещо подобно, но мога да ви уверя, че натрапникът няма да се върне и хотелът е напълно сигурен. Най-добре всички да се приберете по стаите си, докато се разбере с шерифа — тихо, обещавам. Разбира се, ще изключа от сметките ви тази нощувка и през целия ден утре храната за всички гости ще е безплатна. Освен това ще ви предложи отстъпка от петдесет процента, ако в бъдеще решите отново да направите резервация в хотела ми.

Както се надявах да се случи, всичките ми отстъпки и безплатни услуги изпълниха магията си и гостите ми се затътриха обратно към стаите си, като мърмореха на тема застраховка, но също и за прелестните мъфини и крем брюле на Мона.

Обвих ръце около тялото си и се вгледах във входа на хотела. И двете врати зееха.

— Ето — изникна до мен Вон.

Погледнах го с изненада установих, че ми предлагаше коженото си яке.

Приех го, наметнах се и бях възнаградена с гигантски повей от неговия одеколон. Почувствах неуместни тръпки в гърдите си и се загърнах плътно в препалено голямото яке, за да не успее да види настръхналите ми зърна.

— Благодаря — прошепнах и се взрях в него.

Вон отвърна на погледа, а в красивите му очи личеше загриженост.

Преди никога не ме беше гледал така.

Почувствах се принудена да кажа:

— Добре съм.

Загрижеността се преля с гняв.

— Не си добре — тросна се. — Имаш ли някаква представа кой беше натрапникът?

— Убедена съм, че беше Стю Девлин.

Той изруга под нос, а едно мускулче на челюстта му заигра. А после гневът му вече беше насочен към мен.

— Защо не се обади в полицията, вместо да му се опълчваш?

Зяпнах изненадано заради нападките му.

— За твоя информация звънях в полицията, докато му се опълчвах. Не допусках, че ще ме тръшне на земята! Реших, че просто Стю се държи като гадина. Не мислех, че би ме наранил. — Потреперих при мисълта.

— Е, сега вече е покойник.

Между бедрата си почувствах прилив на силно желание заради покровителството, които долавях от него. Това ме накара да се чувствам смутена.

— Как така... Защо си тук?

Той хвърли поглед към зеещите двойни врати.

— Понякога нощем се разхождам по алеята. Като минавах, видях, че вратите са отворени. Явно е разбил ключалката. — Вон присви очи. — Разбрах, че нещо не е наред, влязох да проверя и чух боричкане в офиса ти.

Слава богу.

Никога през живота си не бях допускала, че ще съм благодарна за присъствието на Вон Тримейн, обаче бях. Не знаех дали е заради адреналина, шока или нещо друго... но бях, така да се каже, възбудено благодарна.

— Ами... благодаря — прошепнах неспособна да го погледна.

Погледнех ли го, щеше да разбере, че си представях как го събличам. Хвърлих му кос поглед с ъгълчето на окото си. Беше навил ръкавите на пуловера и беше показал мускулестите си ръце.

Имах слабост към мъже със здрави ръце и хубави длани.

Вон можеше да се похвали и с двете.

Прехапах устна заради видяното и си наложих да се стегна.

Какво става тук, по дяволите!

От адреналина е, уверих сама себе си.

Звукът от отварянето на градинската ми порта ме изпълни с облекчение. Получих така необходимото си разсейване с влизането на шериф Кинг.

Джеф Кинг беше избран на поста в същата година, когато добрата приятелка на майка ми Джаклин Роуз беше избрана за кмет. Джеф беше солиден, компетентен, почтен, като цяло прекрасен човек и шериф. Също така беше вдовец. Жена му почина от рак преди осем години и оттогава жените на Хартуел не спираха да душат около него. Без особен успех.

Далия беше имала малък флирт с него преди няколко години и според мен Джеф я харесваше. За съжаление тя беше погрешната жена, с която да се захване. Бях подразнена и дори малко ядосана, задето Далия развали нещата с него — докато не си припомних, че моята добра приятелка я биваше особено много да се самонаказва. И също така, че много отдавна беше подарила сърцето си на друг, дори тя да отказваше да го признае.

Да видя Джеф ме накара да се успокоя.

Не че не се чувствах в безопасност. С Вон до мен се усещах напълно защитена. Но не и спокойна. Нямах нищо успокояващо в това да съм така привличана от мъж, за когото дори не бях убедена, че харесвам особено.

— Джеф — произнесох. — Имах предвид шерифе. — Все забравях да се обръщам така, когато беше на поста си.

При ръста му от метър и деветдесет и пет високият и широкоплещест полицейски служител сякаш запълни цялото пространство. И аз не възразявах срещу това. Могъщото му присъствие ми допаднаше повече, отколкото можех да изразя с думи.

— Здравей, Бейли. — Заместникът шерифът Уенди Ролинс също пристъпи в хотела и се огледа, за да се запознае със ситуацията. Уенди беше част от полицейските сили на града вече от двайсет години и също беше близка приятелка на майка ми.

Усмихнах се, доволна, че и тя е тук.

— Съжалявам, че ви повиках толкова късно.

— Недей. — Тя се намръщи. — Няма за какво да се извиняваш.

— Мястото на престъплението? — поинтересува се Джеф.

— Офисът ѝ — отговори Вон. — Бях излязъл да се поразходя, видях вратите ѝ отворени и реших да проверя. Заварих как Стю Девлин я нападнаше в офиса ѝ.

Уенди се начумери, преглътна нещо, за което знаех, че вероятно са няколко подобрани думи, а Джеф придоби малко изненадан вид.

— Стю Девлин ли? Сигурни ли сте за самоличността му?

— Не — поклатих трескаво глава. — Беше с маска.

— Тогава откъде знаете, че е бил Стю?

— О, хайде, шерифе, познавала съм го през целия си живот.

Той въздъхна.

— Покажи ми офиса и ми разкажете всичко от самото начало.

Сторих именно това и се почувствах облекчена от факта, че Вон остана до мен през цялото време.

Трийсет минути по-късно Джеф и Уенди бяха взели показания и стояха в градината на хотела.

— Утре ще пратя някой от заместниците ми да вземе показания от гостите по време на закуска — заяви Джеф.

— Слава богу, че вече им предложих безплатна храна — промърморих, посърнала, че на гостите ми ще бъдат причинявани допълнителни неудобства.

Вон отпусна длан върху ръката ми и аз погледнах надолу, шокирана от допира, а той попита Джеф:

— Ами Стю?

— Всичко, което мога да направя, е да го извикам на разпит, но без стопроцентово потвърждаване на самоличността от свидетел нямам за какво да се хвана.

— Това са тъпотии.

— Тримейн — предупреди го Джеф. — Не, че не ви вярвам. Ще сторя, каквото е по силите ми. Обещавам. Бейли, има ли нещо друго, за

което трябва да знам? Бейли?

— А? — Откъснах очи от ръката на Вон и вдигнах рязко глава.
— О, не. Поне не се сещам. Ако ми хрумне нещо, ще намина през участъка.

— Поспи малко. — Джеф кимна и понечи да си върви.

Махнах за сбогуване към него и Уенди и после се обърнах към Вон. Бях по-будна от всякога и не ме беше срам да призная, че в момента не ми се оставаше сама.

— Би трябвало да се прибираш.

Той ме изучава известно време и сякаш успя да прочете мислите ми.

— Видях бутилка вино в офиса ти, която беше оцеляла след разгрома. Искаш ли да я отворим? Може да успокои нервите ти.

Предложението му ме изненада, но също така ме трогна. Успях да зърна друга страна на Вон Тримейн, за която Джес се кълнеше, че съществува. Може би беше права.

— Искаш ли да го пием на плажа? Водата винаги ме успокоява.

Той кимна приветливо.

Ама наистина приветливо.

— Разбира се.

Прикрих шока си, доколкото беше по силите ми.

— Аз... Тъ... Нека първо се преоблека.

Очите на Вон обходиха оскъдните ми одежди и той отново придоби ядосан вид.

— Добре, заеми се с това — промърмори и се запъти по посока на офиса ми.

— Е, това ще е интересно — избъбрих под нос. Приближих яката на якето му към носа си и вдъхнах. При мириса на одеколона му пърхането в корема ми се поднови по негова собствена инициатива. *О, мили боже.* — Изключително интересно.

9. ВОН

Той беше предложил да отворят бутилката вино от офиса на Бейли, за да се успокоят нервите ѝ. Но не беше само заради нея. И той имаше нужда от укротяване. Адреналинът бушуваше в тялото му и в този момент искаше да изразходва този адреналин с Бейли.

Дори не помисляй за това.

Беше бесен на Стю Девлин, задето беше влязъл с взлом в хотела.

За това може да мислиш.

Гневът го разсейваше.

За Вон Стю беше мъртвец.

Освен това беше ядосан и на Бейли. Толкова ядосан, задето се беше изложила на опасност и дори не даваше вид да съжалява, че го изпълваше животинско желание да я чука, за да я накара да се смири.

Дотук с това, че гневът го разсейваше.

Миниатюрното потниче и шорти, в които беше облечена, не подобряваха нещата и той се почувства ужасно, че мисли за секс, когато някой беше нахлул в хотела ѝ и я беше нападнал.

Вон сграбчи виното с ясното съзнание, че не беше предложил да седне и да пие заедно с нея, само за да се успокоят нервите ѝ. Все още не искаше да я оставя сама и имаше усещането, че тя също не желаше това.

Като се показа от офиса, тя тъкмо се задаваше по коридора. Вон беше благодарен да види, че се е преоблякла в джинси и дебел пуловер. Подаде му якето и кимна към виното.

— Изчакай да взема две чаши от кухнята.

Като се върна, не носеше само чаши, а и лед, увит в кърпа за съдове.

— За челюстта ти — подаде му го.

Той го прие с признателност, понеже не изгаряше от желание да има синина, която персонала и гостите му да гледат. Няколко секунди по-късно двамата заключиха хотела и излязоха от градината на

дъсчената алея. Мълчанието помежду им не беше точно комфортно, но не беше такава между двама души, които не знаеха какво да си кажат.

Създаваше усещането за мълчание между двама души, които се бояха какво можеха да кажат един на друг.

Или може би той влагаше прекалено много смисъл в това.

— Значи просто си се разхождал и си видял вратата? — попита Бейли.

— За щастие, да.

Но имаше нещо повече. Беше приел сериозно предупреждението от Джесика по отношение на Девлин, така че по време на среднощната му разходка мислеше също и за Бейли.

Почувства дълбоко в себе си, че нещо не е наред, когато вдигна очи и видя вратите на хотела широко отворени. Заля го страх, какъвто не беше изпитвал никога преди, щом влетя в сградата и чу боричкането в офиса. И като зърна Бейли под Девлин, като го видя как замахва, за да стовари юмрук върху лицето ѝ, Вон беше завладян от непознатата досега ярост.

Беше лоша идея да се върти около жена, която събуждаше подобни емоции, но в момента Вон не вземаше решения; горещата кръв, течаща във вените му, го правеше.

Продължиха смълчани по пътя си, докато не наближиха неговия хотел. Бейли спря на мястото, където парапетът прекъсваше, за да отстъпи място на рампата, водеща към плажа. Седна в горния ѝ край.

Той последва примера ѝ, като запази известно разстояние помежду им и отвори виното. Бейли подложи чашите и той наля, като през цялото време чувстваше погледа ѝ върху лицето си.

— Няма да му позволя да ми причини това — промълви тя, като се постара да прикрие треперенето на гласа си. Не успя.

Вон поднови на ум обещанието си да унищожи Стю Девлин и притисна леда по-силно към челюстта си.

Прочисти гърло.

— Да ти причини какво?

— Да ме уплаши. Да ме кара да се страхувам в собствения си хотел.

— Би могла да инсталираш охранителна система — предложи и я наблюдаваше, когато тя вдигна чашата към устните си. Ръката ѝ трепереше.

Определено щеше да унищожи шибаняка.

— Това значи да му позволя да победи — заяви тя, преди да отпие.

— Няма да посмее да го повтори. Дори той не е такъв глупак.

Бейли изръмжа.

— Знаех, че е идиот, но... чак толкова. Няма начин баща му да има нещо общо с това.

— Подозирам, че си права. — Иън Девлин беше змия, но помна змия от сина си.

Бейли изгълта цялата чаша вино и после му подаде да я напълни отново. Той го направи, без да задава въпроси.

— Радвам се, че си бил там — промърмори, докато той й наливаше.

Това му поддейства шокиращо и той насочи очи към лицето ѝ.

Бейли се беше втреничила в чашата вино и отказваше да срещне погледа му.

Упорито момиче.

Подсмихна се, развеселен от нея.

— И аз се радвам, че бях там.

Сега вече очите ѝ срещнаха неговите и личеше, че тя също е шокирана. Забеляза леката му усмивка, но предполагаше, че не ѝ беше убегнала и искреността му, защото тя се изсмя изненадано и поклати глава.

— Вон Тримейн се появи, за да ме спаси. Този облог бих го изгубила.

Почувства силно бодване в гърдите. Нима тя си мислеше, че би допуснал да ѝ се случи нещо?

Какво друго да си мисли? Държиш се с нея като пълна гадина.

Отпи от виното си, устремил поглед към притъмнелия океан. Обичайното умиротворение, което му носеше, беше погълнато от водовъртежа от емоции, подбуждани от жената до него.

— Допада ми да мисля, че умея да разчитам хората — отрони тя. — Но ти си много труден за разчитане. За мен ти си като леда в ръката ти. Все едно не те е грижа за нищо и никого, освен за хотелите ти. Но Джесика и Купър се кълнат, че си добър човек. И тази вечер ти се хвърли в моя защита. Обаче... ето те тук... леда пак го има.

Вон се вгледа съсредоточено във виното си и почувства сърбеж под кожата си; желание да изгуби контрол. Би могъл да изгълта цялата бутилка вино и после да обвини него за действията и думите си.

Тази мисъл, може да се каже дори изкушение, го накара да остави чашата извън обсега си.

— Може би не те бива чак толкова да четеш хората, госпожице Хартуел. Все пак гаджето ти, с което бяхте заедно от десет години, въртеше любов зад гърба ти.

В мига, щом думите напуснаха устата му, потрепери.

Настъпи напрегнато и мъчително мълчание, но Вон усещаше изгарящия ѝ поглед върху себе си. Събра кураж и се обърна да посрещне укора в очите ѝ.

— Съжалявам. Създал съм си навик да се държа гадно с теб.

Бейли повдигна вежди заради признанието му. И после в тези нейни красиви очи се вмъкна нещо едновременно печално и пакостливо.

— Може би причината е, че аз имам навика да се държа като кучка с теб.

Той се изсмя, преди да е успял да се спре.

Усети, че го наблюдава и като спря да се смее, установи, че се е втреничила смаяно в него по начин, по който не го беше правила никога. Вон изпитваше неудобство заради очевидното ѝ любопитство.

— И аз се смея от време на време, госпожице Хартуел.

— Е, около мен никога. И престани да ми казваш госпожица Хартуел. Умолявам те.

Разшава се и усети как се разгорещява още повече, когато думите ѝ пробудиха призрака на отдавнашна сексуална фантазия, свързана с нея.

По дяволите.

— Защо те притеснява? Така се казваш. — Гласът му прозвуча по-дрезгаво, отколкото му се нравеше, и почти издаде възбудата му.

— Заради начина, по който го произнасяш. — Тя повдигна рамене и пийна от виното си. — Така или иначе в момента това ме кара да се чувствам като стара мома.

— Заради Том ли? Липсва ли ти? — Защо я попита това, по дяволите?

Тя изглеждаше точно толкова изненадана, колкото него, от личния въпрос и за момент Вон реши, че няма да отговори.

Но после тя го направи.

И отговорът ѝ го шокира до крайност.

— Не. — Тъга помрачи очите ѝ. — Липсва ми приятелят ми. Но не и гаджетото. Онова, за което скърбя, са всички години, изгубени с него... защото това е във вреда и на двама ни.

Вон изучаваше лицето ѝ, докато тя се взираше в океана. Не му убегна потрепването на мускулче на деликатната ѝ челюст, все едно беше стиснала зъби, за да се пребори с прииждащите емоции.

Искаше да научи какво имаше предвид тя. Може би се дължеше на това, че беше така открита с него, а може би просто на прекалената близост с жена, която желаше от толкова дълго, но както изглеждаше, самоконтролът на Вон отсъстваше напълно.

— Какво означава това?

Тя изпусна уморена въздишка.

— Том и аз... Ние... Ние нямахме това, което имат Джес и Купър. Задържах се с него, защото беше нещо сигурно. Останах, защото той е човек, който заслужава някоя като мен. И обратното. Не бяхме един за друг и аз го знаех, обаче си мълчах. Той изневери, защото аз си мълчах.

— Няма как да вярваш на това — той звучеше ядосано.

Бейли присви очи към него.

— Нима? И откъде би могъл да знаеш ти?

Не обърна внимание на раздразнения ѝ тон.

— Том Сътън се целеше прекалено високо. И това му беше известно. На всички беше известно. И именно заради това всички го смятат не само за мръсник, задето ти изневери, но и за шибан кретен.

— Не знам дали да се лаская, задето получавам комплимент от теб, или да се гневя. Какво изобщо значи това? Че Том е по-малко привлекателен от мен? Не е ли това малко повърхностно?

— Не съм казвал, че е по-малко привлекателен от теб. Няма как да знам дали е така. Знаем обаче, че никога не съм прекарвал и един вълнуващ момент в компанията на този човек.

— Твърдиш, че не е достатъчно интересен, за да е с мен.

Той просто остана вгледан в нея.

Бейли не успяваше да прикрие изумлението си.

— Ха. Сериозно ли?

Вон се подсмихна и се наслади на факта, че беше успял да я извади от равновесие.

— Само защото умееш да бъдеш кучка, Бейли, не означава, че не си интересна кучка.

— Кучка съм само към гадини. — Тя изгълта остатъка от виното. Не помоли за повече обаче, а остави чашата настрана и се облегна назад върху дланите си.

— Ласкаеш ме, както винаги.

— Защо се държиш като гадина, Тримейн?

— Бих желал да ти напомня, че ти беше тази, която подхвана кампания за омраза срещу мен.

— Тревожех се за дъсчената еспланада. Мислех, че ще издигнеш някоя грозна модерна сграда и тя ще унищожи онова, което имаме тук. Фактът, че не прояви отзивчивост, не беше от помощ.

— Не ми харесва да бъда разпитван.

— От жена.

— От когото и да било.

— Държа се ужасно с мен.

Той въздъхна, защото му стана криво заради огорчението, което тя се мъчеше да прикрие, но не успяваше.

— Ще ти припомня още веднъж, че ти първа започна да се държиш ужасно с мен.

— В началото се опитах да бъда мила. А ти се държа като върховна свиня.

— Първото, което поиска, беше да видиш архитектурните планове — изпухтя той. — Все едно имаше някакви права върху тях.

— Чувствах, че имам.

— Защото ти си Бейли Хартуел, принцесата на дъсчената еспланада. Не си ми бясна, задето съм върховна свиня, а защото аз съм първият човек, който ти отговаря с „не“.

— О, повярвай ми, не си първият мъж, който ми отговаря с „не“.

Той се напрегна заради горчивината, която долови в тона й.

— Казах човек, а не мъж.

— Какво?

— Човек, не мъж.

Бейли повдигна рамене.

— Няма значение. Нека просто се съгласим, че аз се държах като любопитна кучка, а ти като върховна гадина.

— Минало време ли ще използваме? — подкачи я той.

Очите им се срещнаха и той забеляза начина, по който потрепериха устните ѝ, преди да се предаде и да ги разтегне в широка усмивка.

Непрестанната болка в гърдите му се усили, когато почувства пълното влияние на тази усмивка върху себе си. Мощта ѝ го заля и на него му се наложи да потисне внезапния порив да я сграбчи и да я целува, докато не я остави без дъх.

Мамка му.

Какво правеше с него тази жена, дявол го взел?

Вон отклони рязко очи към водата, тъй като не искаше принцесата на дъсчената еспланада да узнава, че беше способна да го разгроми само с усмивката си.

БЕЙЛИ

Мили боже, Вон Тримейн беше просто човек.

Не знаех защо, обаче това искрено ме изненадваше.

През последните няколко години в негово присъствие винаги се оказвах в отбранителна позиция, но взломът и адреналинът в резултат на него бяха променили това. И сега успях да видя ясно Вон.

Той беше просто човек.

С много силен инстинкт за самосъхранение.

От думите му все така болеше, но успях да зърна разкаяние в очите му още докато ги изричаше. А като му се усмихнах... Видях...

Ами...

Вон ме гледаше така, все едно ме желаше.

Знаех, че усмивката ми притежава власт, но все пак...

За пръв път от запознанството ми с този мъж усещах размяна на позициите. Докато седях до него, вече не се чувствах като стояща пониско провинциална тиква. Чувствах се като привлекателна жена.

Привлекателна жена, която Вон не искаше да намира за привлекателна.

Цялата враждебност помежду ни започна да изглежда логична. Вон имаше право: може би не ме биваше особено да разчитам хората,

защото ние бяхме двама души, привлечани един от друг, без да го искаме.

Разбира се, че щеше да има враждебност.

А аз си мислех, че е просто тъпак.

Честно казано, би трябвало да съм ядосана от факта, че Вон беше привлечен от мен и не искаше да бъде. Вместо това усетих да ме изпълва вълнение.

Ако вчера бях научила, че ме желае, но не иска да е така, бих заключила, че продължава да ме смята за нещо по-долу от него. Сега, след като се бях вгледала в тези негови леденосиви очи, знаех нещо, което не бях искала да видя преди.

Уязвимост.

Дори ранимост.

С Вон Тримейн се беше случило нещо.

Бих заложила всичко, че имаше замесена жена.

— Някога влюбвал ли си се? — изстрелях.

За известно време той просто ме гледаше. Загрялото ми от виното лице сега вече пламтеше.

— А ти?

Кимнах.

— Колко пъти?

Преди месец бих отвърнала два пъти. Но сега не бях сигурна. Всъщност... Дори не бях сигурна дали някога съм се влюбвала.

— Брои ли се, ако другият човек не споделя чувствата ти?

И именно в този момент се случи.

За пръв път суровият поглед на Вон Тримейн омекна и аз не се чувствах пълна глупачка, задето му разкривах слабото си място.

— Да, Бейли. Мисля, че е възможно да обичаш някого, дори той да не отвърща.

Може би причината беше, че изрече името ми. Или пък беше заради добротата, която преди не бях виждала от него.

Но ми се доплака.

Сведох очи към скута си и се помъчих да контролирам импулса.

— Тогава веднъж. Влюбвала съм се веднъж. А ти?

— Баща ми... Той обичаше майка ми. Според начина, по който говори за нея, не съм сигурен, че аз някога...

Тонът му привлече погледа ми и за пореден път се озовах завладяна от начина, по който ме изучаваше.

— Съжалявам за майка ти. Знам, че си я изгубил, като си бил малък.

Вон насочи поглед обратно към океана. Осъзнах, че го правеше, за да избегне очите на човека срещу него, когато не искаше мислите му да бъдат разгадани.

— Имах баща си.

— Харесвам го. Баща ти. Много го харесвам.

— Това важи за повечето хора. Той е много обаятелен човек.

— И добър баща?

— Много добър баща. Много добър човек.

— Той е много... земен като за привилегирован човек.

— Ами, невинаги е бил привилегирован. Син е на пощенски служител.

Бях изумена.

— Мислех, че си роден със синя кръв.

Вон се усмихна сухо.

— От майчина страна. Не сме точно в топли отношения. Не останали доволни, когато скъпата им дъщеря се омъжила за човек, пробил си път със собствените си ръце.

— Що за отживелица е да се разсъждава така?

— Не и за тях. А и все още има хора, за които потеклото е важно. Да, ако разполагаш с пари и власт, може да си намериш място. Но някои от старите фамилии все още не са осъзнали, че е изтекла много вода от времето на уговорените бракове. Семейство Монтгомъри е едно от тях.

— Монтгомъри? Това е семейството на майка ти? — Боже, бащата на Вон може и да нямаше синя кръв, но тази във вените на Вон със сигурност беше такава.

Беше трудно да не се почувствам смутена от подобна история. Дори аз знаех кои са Монтгомъри. Бяха гиганти на индустриалната революция и в момента притежаваха едномилиардна корпорация, работеща в какви ли не области.

— Да, това е семейството на майка ми. Или поне е било, преди да се отрекат от нея, задето се е омъжила за баща ми.

Романтичката в мен направо се отнесе.

— Но нея не я било грижа, нали?

Каквото и да беше онова, което долови в гласа ми, погледът му отново омекна. В отговор на това усетих пърхане в корема си, също като някоя ученичка при първото ѝ увлечение.

— Обичала ги е. Просто е обичала баща ми повече.

Въздухът помежду ни се сгъсти и ми беше ясно, че съм на ръба да му се нахвърля. А дори не бях пияна.

— И така, Вон Тримейн вярва в любовта — обявих шеговито в опит да облекча напрежението между нас. — Кой би помислил?

Дари ме с онази негова крива полуусмивка и, кълна се в бог, усетих ефекта на тази усмивка от зърната си чак до топлината между бедрата.

Мразех го, задето бях така привлечена от него. И все пак не чак толкова много, колкото го мразех вчера.

Всъщност това предизвикваше у мен известен трепет.

— Значи не е имало някоя в Ню Йорк? Или историите за изпълненията ти на плейбой са истина?

— В Гугъл ли си ме проверявала, госпожице Хартуел?

И ето ни обратно на госпожица Хартуел.

— Еймъри ми каза.

— Тя ли ме е проверявала в Гугъл?

— Не, арогантна гадино — произнесох през смях. — Като била жива, баба ѝ четяла на глас страниците за елита.

— О, колко вълнуващо за нея.

— Не ти ли харесваше там? Затова ли дойде тук?

— Защо изведнъж взе да задаваш толкова въпроси?

— Ами, нали разбираш, като ми помогна тази вечер, ме накара да те мразя по-малко.

Ухили се и аз изпитах чувство на триумф.

— О, моя грешка.

— Да. Трябваше да си продължиш по пътя, като си видял вратите ми да зоят.

И просто така усмивката изчезна.

— Аз не съм единствената, която не е сигурна в теб — промълвих. — Ако се мъчиш да направиш Хартуел свой дом, подхождаш по грешен начин.

— Какво означава това?

Пренебрегнах нападателния му тон, от който някой друг би се побоял.

— Ти си умен човек. Убедена съм, разбрал си, че онова, което определя Хартуел до голяма степен, е фактът, че в малкия град всеки познава другите и всички играем ролята си. По някакъв начин сме свързани. Аз вземам участие в мероприятията, когато ми е възможно, и неизменно съм готова да бъда слушател, ако някой има желание да говори. Купър подкрепя възрастните дами през улицата, саботира сервиза на Оли, като работи по колите на хора, които не могат да си позволят ремонт, и притежава любимата им кръчма. Джес е нова тук, но тя е лекар. Миналата година диагностицира Анита и с това ѝ осигури повече време със Стария Арчи. Далия помага всяка година за изработването на костюмите за зимния карнавал и също така я ангажират да прави дрехите за много училищни пиеси. Но после идва ред на вас с Еймъри. Еймъри е прекалено срамежлива да участва и градът не я приема като една от своите. Все още е аутсайдер. Колкото до теб, ти също не вземаш участие. Притежаваш всички тези пари и шикозен хотел, а не правиш нищо за града.

— Като се изключи това, че подпомагам градската икономика, и допринасям за повече туристи и бизнес.

Бях го вбесила. Не такива бяха намеренията ми.

— Наясно съм, че го правиш. Всички са наясно. Но стъпвал ли си някога на музикален фестивал или годишното състезание за тикви? Правил ли си дарения за каузите, от които са подкрепяни тези събития? Да ти е хрумвало да се свържеш с Кел Съмърс, наш съветник и организатор на мероприятията, за да го попиташ има ли с какво да помогнеш? Нямах представа, но нещо толкова просто би накарало хората да погледнат на теб различно и да започнат да те възприемат като един от тях.

— Като помогна за организирането на мероприятие? — Гледаше ме невярващо, но личеше, че слуша това, което му казвах.

— Ще се изразя директно.

— А това не беше директно, така ли?

— Тримейн, всички мислят, че ти се смяташ за по-добър от тях. Намират те за абсолютен сухар. Покажи им, че си забавен и човечен. Това ще ти е от полза.

— Да, това определено беше по-директно.

Ухилих му се.

— Просто се опитвам да помогна.

— Като ме наричаш сухар?

— Да.

Погледна ме развеселено и после насочи очи обратно към океана.

Почудих се дали още обмисляше съвета ми, но като заговори, от устата му не излезе онова, което очаквах.

— Въпреки различията ни, надявам се знаеш, че никога не бих изоставил жена в беда. Никога не бих отминал, след като видя, че вратата на хотела ти е разбита.

При скования му отговор аз докоснах коляното му, без да мисля.

— Знам го.

Той сведе очи към ръката ми и аз осъзнах какво правя.

Отдръпнах я рязко.

— Като влязох в офиса, позвъних на полицията, напълно убедена, че Стю не би ме наранил. Просто се появих пред него и му дадох възможност да ме фрасне, а той го направи. Още не мога да повярвам, че ми причини това и сега се налага да го крия от Купър и Джес, за да не решат да го убият, а дори не знам как да скрия нещо от тези двамата...

Бях прекъсната от силната му и топла длан, която обгърна моята.

Погледнах надолу към голямата и мъжествена ръка на Вон, хванала моята малка длан.

— Бърбориш несвързано.

— Правя го понякога.

— Знам. Просто преди никога не е било насочено към мен.

— Този ми навик вбесяваше Том — почудих се дали вбесяваше и Вон.

Отговорът му беше да стисне ръката ми и после да я пусне.

Несвързаното ми бърборене не вбесяваше Вон.

И просто така отново бях обзета от необходимостта да се хвърля в обятията му.

Може би се дължеше на отново забушувалия при спомена за Стю адреналин, който продължаваше да циркулира във вените ми. Или може би просто бях идиотка, поддаваща се лесно на съблазън от мъже като Вон Тримейн. Или може би, и това беше по-вероятно, бях от типа жени, които са привлечани от някой наранен.

Обичах да спасявам хората. Не в стил *аз съм чудотворна героиня, която припика наоколо и се притича на помощ*. Просто... Толкова много хора нехаят за болката на другите. Прекалено трудно е да се грижим за мъките на някой случаен човек, предимно защото ние самите имаме мъки, с които да се справяме.

Но аз имах близки същества в живота си. Такива, които ме обичаха. Държаха на мен.

Бях от късметлиите.

По света имаше хора като Джес, Далия и Еймъри, които си нямаха никого. И по тази причина аз им предоставях *себе си*, защото не познавах друг начин, по който да се изправя пред света. Превръщах наранени непознати в мое семейство с надеждата, че така ще им е полесно да търпят болката. И да, не беше напълно алтруистично. Липсваше ми моето собствено семейство. Като се отзовавах на онези, които имаха нужда, изграждах за себе си друго семейство, по-близо до дома.

Все още се опитвах с Еймъри.

Предполагам в известен смисъл още опитвах и с Далия.

Не биваше да правя и Вон част от семейството си.

Не биваше.

— Стю ще си плати за тази вечер. — Острите думите на Вон прекъснаха размишленията ми.

Беше придобил свиреп вид. Решителен. Като покровител. Неочакван покровител.

И именно в този миг ме осени нещо.

Може би аз не исках да спасявам Вон.

Може би... Мили боже.

Нима целях Вон да спаси мен?

Почувствах се смутена от перспективата да изпитвам емоции, свързани с Вон Тримейн. Бях ли склонна да захвърля страховете и несигурността, които той извикваше у мен само след една вечер, в която той ми беше демонстрирал меката си страна? Милата си страна. Страстната си страна.

Желаех ли го? Искрено и дълбоко?

Представих си се гола под него, с ръцете му притиснали китките ми към леглото, докато аз му разрешавах да поеме контрол над всичко.

— Да — прошепнах.

О, мили боже, сега вече бях в беда.

— Какво? — Вон се намръщи.

Осъзнах, че съм го изрекла гласно.

Сърцето ми заблъска в гърдите.

— Най-добре да се връщам в хотела... Ще... Ще повървиш ли с мен?

Дори да беше изненадан от въпроса ми, от уязвимостта, която допуснах той да види, не го показва.

Вместо това, като истински джентълмен, какъвто бях убедена, че баща му го е отгледал да бъде, той се изправи на крака и протегна ръка към мен.

Поех я и не пропуснах да отбележа как цялото ми тяло беше погъделичкано от горещи искри при допира.

Осъзнатост.

Тези искри съществуваха помежду ни от самото начало, но аз отказвах да призная, че е възможно да съм така привлечена от човек, когото не харесвах, особено пък като се предполагаше, че съм влюбена в Том.

Сега вече можех да призная, че у Вон Тримейн имаше много повече от видимото за окото и да, умееше да бъде гадина, но за това си съществуваха причини. Не пропуснах да забележа, че избегна въпроса ми за влюбването. А аз бях Бейли Хартуел. Никой не се наслаждаваше на мистериите повече от мен. Той беше мистерия, която особено държах да разплета.

Вон стисна ръката ми и хватката му се затегна, очите ни се срещнаха и неговите проблеснаха, щом телата ни се отъркаха, когато се изправих. Почувствах през мен да протича същата енергия от по-рано.

Вон ме желаше.

Заля ме силно вълнение.

Беше трудно да разгадаеш мистерия, без да разполагаш с козове.

В тази ситуация аз обаче имах един коз.

Преди никога не бях използвала секса като коз. Беше нещо, което и двамата искахме, но не бихме могли да го признаем. Досега. За мен това беше като мост, който да ме доближи до мъжа, за когото най-накрая можех да призная, че ме интригуваше като никой друг.

10. БЕЙЛИ

Не си казахме нищо повече, докато вървахме към хотела.

— Ела с мен да направим обход. — Докато му говорех, отключих вратата.

Ако беше изненадан, че аз, Бейли Хартуел, имам нужда от мъж до себе си, за да проверя дали хотелът е безопасен, Вон не каза нищо.

Минавахме от помещение в помещение и се уверихме, че всичко е спокойно. Оставихме празната бутилка, чашите и мократа кърпа за съдове в кухнята и го поведох към офиса си.

Там все още цареше хаосът от по-рано.

— Искаш ли да ти помогна да разтребиш? — Вон се намръщи надолу към мястото, където Стю ме беше съборил на земята.

— Не. Ще се оправя утре — излязох с надеждата, че той ще ме последва и той го направи, а по лицето му пробяга намек за предпазливост, като осъзна, че стоим пред спалня.

— Оставам да преспя тук, когато работя до късно.

Различих точния миг, в който се канеше да си тръгне.

— Знам, че ме желаеш — типично за мен да го изстрелям просто така.

Просто не бях допускала, че ще го направя пред Вон.

Той изруга под нос и понечи да си върви, но аз пристъпих пред него, опрях длани в масивните му гърди и долепих крака до неговите.

Той ме хвана все едно се канеше да ме отблъсне, но в мига, щом ме докосна, застина, несигурен как да постъпи.

Сърцето ми препускаше в гърдите при усещането за него, при мириса му, при мисълта да се събудя, а чаршафите ми да са напоени със същата миризма. Зърната ми набъбнаха под пуловера и ми се прищя да бях оставила потничето под него, та той да не може да види мигновената реакция на тялото ми при неговата близост.

— Не искам да съм сама тази вечер.

Хватката му отслабна и се уплаших, че самоконтролът му е на път да покаже грозното си лице.

— Тогава ще остана с теб, но това не означава нищо.

— Казах ли, че не ти отива да си високомерен и скован, сякаш имаш бастун, заврян в задника — подкачих го и се притиснах поплътно до него, за да се насладя на твърдата изопнатост на тялото му. — Толкова съм уморена вечно да държа нещата под контрол, Вон. Грижа се за себе си. Грижа се за хотела. Грижа се за този град. В случая с Том аз се грижех за него във всяко отношение. Поех контрол върху живота на двама ни и върху случващото се в леглото ни. Веднъж искам да не е така.

— Надигнах се на пръсти и отърках устни в неговите. Допирът предизвика силни тръпки между краката ми и аз изстенах.

Почувствах го да трепери.

У мен забушува удовлетворение.

— Отведи ме в стаята ми, Вон. Поеми контрол, та да не ми се налага на мен да го правя. Желая те. Искам да ме положиш на леглото и да вземеш онова, което искаш. Ти го искаш, нали? — Вгледах се дълбоко в очите му и потрепнах заради огъня в тях.

— Обзалагам се, че си мислил за това. Да подчиниш враждебната принцеса на дъсчената еспланада.

Очите му припламнаха и той заби пръсти в ръцете ми.

Имах усещането, че току-що бях улучила право в десетката.

— И представа нямаш. — Устните му се впиха в моите и целувката му беше настойчива, наказваща, почти болезнена.

Контролираща.

И за пръв път, точно както бях заявила, аз не възразявах срещу това.

Никой не ме беше целувал като Вон — все едно би умрял, ако не го направеше.

Обвих ръце около кръста му и пръстите ми се вкопчиха в коженото му яке, докато се опитвах да отговоря на ненаситността му със също толкова ненаситност. Езикът му се плъзна по моя и аз изпъшках заради похотта, изпълнила цялото ми тяло. Вон беше прехвърлил ръце в косата ми и както ме целуваше, усетих да ме превежда през вратата на стаята ми.

Чух я да изщраква след нас и бях бутната на леглото.

Вон се надвеси над мен, чертите на лицето му бяха изопнати, а очите му пламтяха.

Гневно.

Бях наясно, че част от него все още беше на ръба да си тръгне. Защо? За да се предпази?

Бог ми беше свидетел, че ако аз бях достатъчно смела и бях готова да се предам, да престана да се крия зад враждебността си и просто да му позволя да ме има, той би могъл да върне услугата.

Стиснах ръба на пуловера си и го изхлузих през главата си. Хвърлих го настрана и посегнах към закопчалката на простия ми бял сутиен. Свалих го и го пуснах в краката му.

Харесваше ми да мисля, че гърдите ми още изглеждаха добре и точно в този момент се бяха налели от възбуда, а зърната ми стърчаха право напред.

Отпуснах се назад върху ръцете си и естествената извивка на гръбнака ми накара гърдите ми да изпъкнат дори повече.

Вон стисна ръце в юмруци, докато ме поглъщаше с поглед.

Влагата между краката ми се увеличи.

Натрапчивата тишина в стаята беше нарушена от изскърцването на коженото му яке, докато го събличаше. Пуловерът му бързо го последва.

Направо подгизнах, като го гледах и си мислех как цялата тази мъжествена красота ще стане моя.

Вон се грижеше за себе си, за разлика от Том. Невпечатляващото телосложение на Том никога не ме беше смуцавало. Все така бях привличана от него.

Никак не протестирах обаче срещу изваяните плочки пред мен.

Очите ми слязоха на мястото, където панталоните с ниска талия обгръщаха тесните му хълбоци и ясното очертаното „V“ там ме накара да се разгорещя до степента на вулкан.

— Не можеш да го направиш. — Думите му преливаха от необходимост. Също така в тях се долавяше и гняв.

— Какво? — успях да изрека.

— Да се откажеш от контрола. — Разкопча токата на колана си, без да откъсва от мен пламтящия си и гневен поглед. — Дори сега правиш опит да контролираш това, да контролираш мен. Когато си фантазирах да те чукам, принцесо, това включваше да ти съблека

дрехите. Не ти да ги съблечеш и да ме изкушиш да остана. — Смъкна панталоните си и едновременно с това изрита обувките.

Стоеше пред мен в черните си боксерки „Келвин Клайн“, по-скоро модел, отколкото магнат, и ако не беше ерекцията, сочеща към твърдия му корем, бих почувствала известна несигурност да бъда с толкова красив мъж.

— Прав си — прошепнах. Всеки сантиметър от мен беше оголена жица, напрегнат, разгорещен до крайност, чувствителен. Никога не съм знаела, че е възможно да съм така сексуално будна и едновременно нервна. Защото той беше прав. Заявих, че искам той да поеме контрол, но все така аз контролирах този момент.

Помъчих се да се отпусна и снижих гръб на леглото. Вгледах се в него изпод мигли, както лежах, предразположена и готова за него. Беше едно да го желая във фантазиите си, да съм възбудена от мисълта да бъда жена, която държи живота си под контрол, но в спалнята да предоставя тази роля на мъжа; да се осъществи в действителност вече беше нещо различно.

Всичко опираше до доверие.

И ако исках да изровя съкровени тайни на Вон Тримейн, трябваше да му гласувам доверие.

Не беше нещо лесно за изпълнение, като се имаше предвид, че в деветдесет и девет процента от времето на познанството ни се бяхме държали враждебно един към друг. Може би дори не беше логично да му гласувам доверие.

Обаче ми беше дошло до гуша да играя на сигурно.

Очите му обходиха тялото ми при тази моя внезапна податливост. Членът му нарасна още повече и разтегна боксерките му почти до пръсване. Сгърчих пръсти в обувките си с равна подметка.

— Така е по-добре. — Пристъпи към леглото.

Положи длани върху коленете ми с палци от вътрешната страна и после бавно ги придвижи нагоре.

Дъхът ми ме напусна.

Достигна основата на бедрата ми, но не спря и пръстите му се срещнаха над шева на джинсите ми. Ахнах, когато притисна палци и потърка шева в клитора ми. Протегнах ръка към неговата в желание да поема контрол. Вон я отбута с едно:

— Спри или аз ще спра.

Това предизвика приток на влага между краката ми дори повече от допира му и аз повдигнах таз от леглото.

Очите му стрелнаха моите. Разбиране, изненада, желание и удовлетворение пробягаха в поредност по лицето му. Устните на Вон се разтвориха леко, докато се гледахме един друг като двама души подложени на глад.

Никога не бях изпитвала подобен порив.

С вече изчерпано търпение Вон разкопча джинсите ми и после дръпна ципа с едва обуздаван контрол. Стисна свободния плат отзад на бедрата ми и ги смъкна надолу по краката ми, като спря, за да събуе обувките ми. После джинсите ги последваха.

Преди да свали бельото ми, тикна пръсти в боксерките си, смъкна ги и ги изрита настрана.

Навлажних сухите си устни с език, когато се изправи пред мен с прекрасната си ерекция, щръкнала между мускулестите му бедра. Всеки сантиметър от него беше красив.

Вагината ми подпухна и от устата ми се откъсна тих стон на вълнение.

Като го чу, Вон отрони „мамка му“ и се впусна в действие. Опря коляно в леглото, вгледан в очите ми, прекара ръка нагоре по голото ми бедро. Потреперих.

Очите му проблеснаха доволно.

Отърка пръсти в бельото ми, в мокрото ми бельо, и като реакция свободната му ръка смачка чаршафа на топка.

— Боже — изръмжа и не откъсваше очи, като търкаше плата в клитора ми.

През мен протекоха електрически вълни и наместих ханш под ръката му.

— Толкова си красива. — Вмъкна пръстите под бельото ми и после ги плъзна в мен. Мускулите във вътрешността ми се стегнаха около него в отчаяна потребност. Вон изръмжа още по-силно. — Също така усещането за теб е красиво.

— Чукай ме, Вон. — Неподправената молба се откъсна естествено и с лекота от устните ми.

Той ми се ухили арогантно.

— Когато аз реша.

Плъзна пръсти навън от мен и стисна ръба на бельото ми. Бавно, мъчително бавно, го смъкна надолу по краката ми. И после за още по-дълъг и мъчително протяжен момент просто ме гледаше.

— Искаш ли истината, принцесо? — Гласът му беше плътен и грубоват. — Желая те от момента, когато се срещнахме.

У мен запулсира ликуване и се разшавах неспокойно на леглото.

— Исках те точно такава. Блага, а не устата. И това твое секси тяло да ми принадлежи, та да правя с него каквото ми харесва. Никак не обичам да искам нещо, което не мога да имам.

Но ти можеш да ме имаш, прищя ми се да изкрещя раздразнено. Хайде, имай ме!

Но му бях обещала контрол.

— Бъди подготвена да вкусиш какво ми се налагаше да търпя, като гледах хубавия ти задник да кръстосва напред и назад по моята дъсчена алея.

— Твоята дъсчена алея?

По дяволите.

Изира ме.

Вон се ухили.

— Не можеш да се спреш, нали?

— Дъсчената еспланада не е твоя, Тримейн — прошепнах, като едва се удържах да не го придърпам към себе си. — Но в този момент въпросният задник е твой, ако го искаш.

Настроението му сякаш се промени и аз зачаках, останала без дъх, докато ме възсядаше, а после внимателно хвана китките ми и ги притисна към матрака от двете страни на главата ми. Почувствах се завладяна от него и ми се наложи да потисна порива да се отгласна нагоре. Той сведе глава до моята, а наситеният му аромат ме заля и предизвика нова вълна на възбуда.

— Никога не се променяй, Бейли Хартуел — промърмори и ме целуна. Езикът му се вмъкна между устните ми и се отърка в моя, като поде с него влажен и страстен танц. Ханшът ми отскочи нагоре към него при усещането от отъркването на твърдия му член в корема ми.

И после вече го нямаше, устните му се бяха отделили от моите, а китките ми бяха освободени. Пръстите му се разходиха изкусително по меката кожа от вътрешната страна на ръцете ми и се спуснаха надолу да демонстрират внимание към гърдите ми.

— Фантазирах си как изглеждат гърдите ти. — Усмихна се и погледна нагоре към мен изпод дългите си мигли. — Действителността безспорно бие фантазиите ми.

— За какво друго си фантазирал?

Присви очи, а усмивката му прерасна в секси подсмивване.

— За много неща. Имаш предвид във връзка с великолепните ти гърди ли? Да ги засмуквам, да облизвам тези красиви зърна. — В изражението му се прокрадна загадъчна възбуда. — Да свърша върху тях.

Разтресе ме нова доза сласт и усетих силно трептене в долната част на корема.

— Вон — простенах, а бузите ми пламтяха от желание.

Той намести ерекцията си между краката ми и притисна. Стисна здраво очи за миг и проскърца със зъби.

— Мисълта за това ти харесва — процеди.

Като не отговорих, той отвори очи и се размърда рязко срещу мен, което усили желанието ми още повече.

— Харесва ли ти това? — настоя да узнае. — Искаш ли го?

— Да, искам го — изпухтях, вече силно нетърпелива и изтерзана.

Той се усмихна широко.

— Моята мръсна малка принцеса. Кой да знае?

Този път аз се засмях на закачката му.

— Не и аз.

Почувствах тялото му да се тресе от смях и в следващия момент устните му обгърнаха лявото ми зърно и засмукаха.

Силно.

Цялото ми тяло се гърчеше върху леглото и аз стиснах чаршафите в шепи, за да не се протегна към него и да поема контрола обратно.

— Можеш да ме докосваш — прошепна срещу зърното ми той. — Искам го. Просто помни, че аз командвам.

Той прехвърли вниманието си върху другата ми гърда, а аз вдигнах ръце към раменете му и погалих гладката му и топла кожа. После зарових пръсти в косата му, а той продължи да засмуква зърната ми, докато не се превърнаха в подпухнали почти болезнени розови цветове. Докато вече бях толкова готова да свърша, че вече дори не беше забавно.

— Вон — умолявах и подръгнах косата му.

Той се протегна, стисна китките ми и ги блокира обратно над главата ми.

— Щом не умееш да играеш по правилата... — предупреди.

И в следващия момент устните му поеха по корема ми, езикът му поспря на пъпа и продължи надолу. Преживях мини оргазъм, когато устата му се насочи към мястото, където я исках най-много.

Разтворих крака, за да го приканя и дочух доволното му изръмжаване около секунда преди езикът му да докосне клитора ми.

Разтресе ме силно желание и притиснах ханш към него. Той ме намести обратно върху матрака и започна с истинското изтезаване.

Засмука силно клитора ми и изчака реакцията на тялото ми. Вслуша се в дрезгавите ми плитки издихания, отчете трептенията на бедрата ми и точно когато бях на косъм да стигна докрай, той спря.

Проплаках отчаяно.

— Моля те.

Хватката му върху хълбоците ми стана почти болезнена.

И после езикът му се върна, този път ме облизваше отвътре. Гърчех се, защото не беше достатъчно. Изобщо не беше достатъчно.

Дочул воплите ми, Вон се върна на клитора ми, едната му ръка пусна дупето ми и той вмъкна два пръста в мен.

— О, боже! — Оттласнах се нагоре към него. — Вон.

А после мръсникът го повтори отново. Точно когато бях на път да свърша, той спря.

— Не! — Почувствах очите ми да парят от сълзи.

Но това беше само началото.

Вон ме изтезва в копнежа ми, точно както беше обещал, прекратяваше съблазънта си всеки път, щом се озовях на миг от оргазма.

Лежах под него и се взирах в лицето му. Преди никой мъж не беше карал тялото ми да преживява подобни неща.

Не беше карал мен да преживявам подобни неща.

Почти го мразех заради това.

Все едно че разчел израза в очите ми, Вон се усмихна с мрачна удовлетвореност.

— Това ли искаше? — Устните ми потрепериха заради желанието да заплача. Не бях имала представа, че сексът може да ми

причини това.

Или по-скоро незадоволеното желание.

Суровостта на изражението му се смекчи и той се придвижи нагоре по тялото ми, за да обгърне лицето ми с длани. Целуна ме с нежност, на каквато не бях допускала, че е способен. А като се отдръпна и се взря дълбоко в очите ми, прошепна:

— Довери ми се.

Хладният въздух погали тялото ми, когато той стана от леглото. Погледнах нагоре объркано, като се питах дали се кани да ме остави. Тялото ми се отпусна, щом видях, че вадеше презерватив от портфейла в джоба на панталона си.

Най-накрая.

Но дори поставянето на презерватива се превърна в акт на мъчение. Той не бързаше никак, потъркваше члена си изкусително, а преливащите му от наслада очи бяха присвити към мен.

Осени ме внезапно видение как ме е възседнал, гали сам себе си и свършва върху гърдите ми.

Не можех да повярвам, че мисълта за това ме възбуди толкова силно, но с Вон действаше.

— Вон. Моля те.

Той се върна на леглото, намести се отгоре ми почти хищнически — грациозен, могъщ и изключително мъжествен.

— Моли ме отново, Бейли.

— Какво?

Устните му се отъркаха в моите, а зъбите му закачиха леко долната ми устна.

— Моли ме — думите му прозвучаха гърлено. Заповеднически.

И топлото ми тяло избухна в пламъци.

Защото осъзнах нещо, което ми подейства дори по-възбуждащо от това да бъда под контрола на Вон в спалнята. Може и да държеше контрол върху оргазмите ми... но аз държах под контрол него. Той се нуждаеше от мен.

Исках да му предоставя онова, от което се нуждаеше.

— Чукай ме, Вон — прошепнах. — Моля те.

Той се подпря на една ръка, обви другата около бедрото ми, разтвори ме... и проникна в мен. Грубо. Невъздържано.

Изстенах името му в пълна наслада. Не отделяхме очи един от друг, дишането ни беше насечено и наред тласъците му вътре в мен, настойчиви, всепоглъщащи, страстни и дълбоки, аз се почувствах сякаш той може да надникне в душата ми и че най-накрая аз мога да надникна в неговата.

Зърнах там нещо, което озари моя свят.

Вон Тримейн държеше на мен.

И просто така напрежението в мен се пречупи, раздробих се на части и ме запрати отвъд ръба на най-високата скала, от която някога бях хвърляна. А падането... Падането беше неповторимо.

— Вон! — проплаках и спуснах клепачи с пърхане заради пълно и неподправено блаженство, изпълнило цялото ми тяло, като фокусът му беше в самата ми сърцевина. Мускулите във вътрешността ми се затегнаха около члена на Вон, а усещането беше така еротично и неподправено, че забих нокти в гърба му с всички сили.

Чувствах, все едно никога няма да свърши. Продължавах да пулсирам около него в резултат на оргазма си, съвсем бегло отчела факта, че хълбоците на Вон се бяха блъснали в мен. Застина. А после след един тласък членът му запулсира в мен, докато стигаше докрай.

Кулминацията му беше мощна, но далеч не така продължителна като моята. Това би било невъзможно.

Лежах напълно зашеметена, отпусната, а Вон издаде ръмжащ звук и зарови лице в шията ми.

Гърдите ни се повдигаха и спускаха едни срещу други, докато се мъчехме да нормализираме дишането си.

И именно в този миг схванах всичко.

„Довери ми се“, беше казал той.

Не ме изтезаваше, за да бъде груб. Проточи любовната игра, за да ме дари с най-дългия и опустошителен оргазъм в живота ми.

Някак си успях да помръдна безжизнените си ръце и ги обвих около него. Изпитвах удоволствие от усещането за тежкото му тяло върху моето и си припомних израза на лицето му докато свършваше. Стиснатите му зъби, проблясващата ми от потта кожа, замъглената похот в изумителните му светли очи.

Запулсирах около него в нещо като малък остатъчен шок, а той вдигна глава и изпъшка.

Не му дадох време да подлага на прекалени анализи стореното от нас, да излезе от мен и просто да изчезне. Вместо това го целунах страстно, нежно и дълбоко. Той отговори на целувката, а аз се претърколих, за да се озова отгоре му и той го позволи. Ръцете му галеха гърба ми, косата ми, дупето ми, докато се целувахме, а аз се притисках с все сила към него в копнеж за още, в желание той отново да е готов е за мен.

Докосвах и вкусах всеки сантиметър от него и той наистина беше готов, така че заменихме използвания презерватив с нов.

Този път аз опознавах неговата красота, твърдите повърхности на мускулите му, топлината на кожата му, солта от потта му, вкуса му.

Този път аз го бях възседнала. Яздех го бавно, тъй като силната ни потребност един от друг бе обуздана благодарение на първия ни път заедно.

Сега вече можех да си дам време да му се насладя.

И именно това направих.

Защото дори докато го яздех, докато се движех нагоре и надолу върху члена му, погледът в очите му ми казваше, че контролът все така е негов, и аз го чувствах. Но също така осъзнавах властта си върху него.

А това беше най-опияняващият афродизиак.

Оргазмът на Вон настъпи пръв, хълбоците му се задвижиха под мен и той полетя отвъд ръба, а аз го последвах.

Изтощена, смайващо изтощена, аз се строполих отгоре му и зарових лице в шията му.

— Никога не съм допускала, че е възможно да е така между нас — прошепнах.

Никога преди не се бях чувствала толкова отпусната, свързана, жива и в покой, както в този момент. За пръв път от много време заспах, без да мисля за задачи, служебни проблеми или нещо изобщо... за нищо, освен за мъжа, който още беше в мен.

За мъжа, който беше възможно да съм чакала цял живот.

И през цялото това време той беше под носа ми, надянал елегантен костюм и самонадеяна усмивка.

11. ВОН

Можеше да обвини за това природата, да каже как той е просто мъж, а нямаше мъж, който да е способен да устои на Бейли Хартуел, наумеше ли си тя да го съблазни.

Но подобно обяснение би го направило още по-голям мръсник, отколкото беше.

Тя беше заспала с члена му още вътре в нея.

Приглуши ругатнята на възбуда, напиратца на устните му, докато я гледаше, а енергичната му ерекция го теглеше към нея за още. Когато осъзна, че е потънала в сън, внимателно излезе от нея и я намести да легне на една страна. Тя се сгуши в него, преди да е успял да се отдръпне и проклет да беше, но искаше само още малко време да може да се наслаждава на факта, че най-накрая червенокосата жена до него беше онази, която беше желал през цялото това време.

Красивите ѝ тъмночервени къдрици се стелеха по ръката му и гъделичкаха кожата му. Такава мекота.

Всичко у нея беше такава. Кожата, очите, дори сърцето.

Ясно усети момента, когато тя взе решение да го спаси. Моментът, в който той се превърна в поредната Джесика, в поредната Далия.

Разбира се, той беше нещо повече от тях, след като искаше да преспи с него, но повече от това искаше да излекува изстрадалата му душа.

И реши, че сексът ще отслаби защитата му.

Беше права.

Направи го.

Вон не можеше да си спомни време, когато да е бил така увлечен по жена. Долови това смущаващо оживление под кожата си. Тази неотложност. Тази решимост да обяви Бейли Хартуел за своя, все едно беше праисторически пещерен човек.

Би могъл да обвини нея.

Би могъл да набеди момента, в която тя каза: *Обзалагам се, че си мислил за това. Да подчиниш враждебната принцеса на дъсчената еспланада.*

Прозорливо от нейна страна. Секси до крайност.

Бейли Хартуел си падаше по мръсотийките в леглото.

Не беше някоя невинна принцеса.

Лоялна. Безмилостна. Покровителствена. Мила. Силна. Забавна. Дръзка. И напълно свършена за него в леглото.

Вон се вгледа в красивото ѝ лице, в подпухналите ѝ устни, в поруменелите бузи и му се прииска да можеше да си отвори очите. Искаше да зърне тези изумителни очи да го гледат с мекота, с обич, преливащи от желание.

Искаше го, защото знаеше, че след този момент никога отново нямаше да види този израз в очите ѝ. Защото сега знаеше със сигурност, че е влюбен в Бейли.

И щеше да разбие сърцето ѝ.

Никога не съм допускала, че е възможно да е така между нас.

Налагаше се да прекрати това незабавно.

Като че дочула мислите му, Бейли отвори очи. В началото изглеждаше объркана, а после тези скъпоценни камъни погледнаха към лицето му.

От тях започна да се излъчва мекота.

Нежност.

Желание.

Вон запамети изражението ѝ, запечата в съзнанието си най-красивия образ, който беше виждал някога, и прокле себе си, задето беше такова проклето прасе, чието сърце беше достатъчно голямо, та да се влюби, но недостатъчно голямо да остане влюбено.

Връзките не бяха за него. Знаеше го. И не искаше да изгуби това, което чувстваше към нея.

Не и към Бейли.

Тя би го наранила и той би наранил нея. Последния път, като се случи нещо такова, той почти съсипа една жена. Връзките бяха нещо прекалено сложно, а той беше на трийсет и шест. Беше водил живот на ерген прекалено дълго, та да се залови да се променя сега.

Именно по тази причина да се поддаде на изкушението го правеше такъв никаквец.

— Хей — прошепна тя. — Колко дълго съм спала?

— Не дълго.

Бейли се напрегна заради студенината в думите му.

Той се отмести, стана от леглото и се запъти към банята да се освободи от презерватива. Като се върна в стаята, поддържаше погледа си насочен изцяло към разхвърляните му по пода дрехи. Усещаше, че Бейли следи всяко негово движение.

— Това ли е частта, в която ми заявяваш, че е било грешка? — подкачи го, макар че в думите ѝ се долавяше горчивина.

— Повярвай ми, беше точно това. — Той вдигна очи към нея и му се прииска да не го беше правил.

Тя седеше и държеше чаршафа отбранително, за да прикрие голите си гърди. Косата ѝ беше с цвета на хоризонта при залез-слънце.

Боже.

Сега пък го превръщаше в поет.

— Не беше пиян — изтъкна тя.

— Не, не и от алкохол — хвърли ѝ поглед, докато вдигаше боксерките и панталоните си. — Беше тежка нощ. Поддадохме се на адреналина.

— Значи ми казваш, че всъщност не си бил привлечен от мен?

— Не. Привлечен съм от теб. И те имах.

Тя пое рязко въздух заради онова, което остана неизречено.

— И след като вече ме има, не ме искаш отново.

Онази болка, онази ужасна болка, която беше изчезнала през времето им заедно, се завърна с още по-голяма сила. Прекрати онова, което вършеше, и срещна погледа ѝ.

— Не ставам за връзки, Бейли. А ти и аз... — Отправи ѝ язвителна усмивка, такава, която си наложи да извика на лицето си. — Наясно си, че няма да се получи. Дори не се харесваме.

— За известно време се харесвахме.

Тъжният ѝ тон беше като нож, забит в сърцето му. Стисна здраво зъби заради усещането и едва се пребори с потребността да я притисне към себе си, да я задържи в обятията си, да я разтърси и да ѝ каже, че заслужава нещо по-добро от мръсник като него.

— Просто сме от различни светове. Няма да си паснем.

Тя пое рязко въздух.

— След всичко, което ми разказа за майка ти и баща ти, приех, че не вярваш в тези между класови глупости.

Вон осъзна, че е разтълкувала думите му погрешно и отвори уста да обясни, но после се спря.

Може би беше по-добре да я остави да мисли, че не е достатъчно добра.

— Аз не съм като родителите ми — отсеке. — Разбирам мотивите на баба ми и дядо ми.

Реакцията ѝ беше неочаквана.

Подозираше, че е възможно да се бори, като се има предвид, че това беше Бейли, а тя се мъчеше да спаси всички от самите тях.

Може би щеше да му крещи.

Онова, което не очакваше, беше болката, изписала се на лицето ѝ, все едно я беше наранил физически.

А после просто се затвори.

Видя го с очите си.

Бейли Хартуел, най-пламенната жена, която познаваше, се превърна в бяла стена.

Студенина.

Очите ѝ станаха безизразни.

И това го уплаши.

— Знаеш къде е вратата. — Тонът ѝ беше напълно неутрален, а лицето не издаваше абсолютно нищо, когато се надигна от леглото. — Отивам да те отмия от себе си.

Вон стоеше като закован на мястото си, когато Бейли, но не истинската Бейли, го отмина и потъна в банята, последвана от мекото изщракване на ключалката.

Посегна към пуловера и якето си и забеляза, че ръцете му трепереха. Сви ги в юмруци, за да ги накара да спрат.

Но когато напусна хотела в малките часове на нощта, закрачи по дъсчената алея на нестабилни и несигурни крака.

Загледан в хотела, Вон разбираше с отвращаваща яснота защо е така лишен от баланс.

Беше си въобразил, че като си тръгне от Бейли, това би означавало да се върнат към обичайните си враждебни закачки и той спокойно би го понесъл. Дори го очакваше с нетърпение, защото много себично бе вярвал, че тя винаги ще е част от живота му.

Но както изглеждаше, с намека си, че тя не е достатъчно добра за него, вероятно прекрати връзките им завинаги.

И с раздражение, объркване и ужас Вон осъзна, че мисълта да изгуби дори тази мъничка частица от Бейли Хартуел го плашеше до смърт.

БЕЙЛИ

Търках силно тялото си, защото не исках да подушвам или усещам нито следа от Вон Тримейн по кожата си.

Чаршафите от леглото също трябваше да бъдат изпрани.

Дотук с желанието ми да мога да подуша в леглото си скъпия му одеколон.

Не ми беше нужно подобно напомняне. Проблясъците от предишната нощ бяха достатъчно наказание. Все още успях да чуя гласа му в главата си, пъшкането в ухото си, да усетя тласъците му в мен.

Просто сме от различни светове. Няма да си паснем.

Аз не съм като родителите ми. Разбирам мотивите на баба ми и дядо ми.

Стиснах здраво очите си, за да заглуша гласа му и започнах да търкам още по-настойчиво. Повтаряше се същото — не бях достатъчно добра за него, никога не бях достатъчно добра!

И също като предишния път бях убедила сама себе си, че Вон всъщност го е грижа за мен. Каква идиотка. Не забелязах никаква нежност в очите му, докато се движеше в мен. Там имаше единствено самодоволно удовлетворение. Най-накрая му бях паднала. Бейли Хартуел беше достатъчно добра за секс, но не достатъчно добра за връзка.

Не бях от неговия вид. Той беше долна гадина с фобия от връзки. Току-що се бях отървала от един такъв.

Нямаше да воювам с Вон за това; не се канех да се опитвам да го сломя и да го накарам да види, че е възможно между нас да има нещо специално. Вон ме накара да се чувствам зле относно себе си и аз го мразех заради това.

Най-накрая бях готова да започна да третирам себе си по-добре. Да се оставя да бъде подведена по същия начин два пъти ме правеше глупачка. Но нямаше да го допусна отново.

Налагаше се да го изрека и може би ако го направех, щях да започна да вярвам.

— Ти заслужаваш нещо по-добро от Вон Тримейн — произнесох високо, загледала в огледалото.

По време на закуска вратата на хотела беше отворена със замах и също като ураганен вятър вътре влетяха Джесика и Купър. Напуснах ресторанта и ги посрещнах на рецепцията. Джесика обвини ръце около мен и ме прегърна силно.

— Вон се обади. Разказа ни какво се е случило?

— Какво е направил? — писнах.

— Ще убия шибаняка — озъби се Купър.

О, гадост. Нима Вон търсеше гибелта си? Какво си мислеше?

— Чуйте, не беше нищо...

— Стю Девлин да влезе с взлом в хотела ти и да те нападне не е нищо — тросна се Джесика и ме освободи от прегръдката си. — Не се прави на препалено хладнокръвна, Бейли. Това е прекрачване на граница.

О. Ясно. Взломът.

Вон беше позвънил на Джесика и Купър, за да ги информира за взлома.

Не оценявах високо милия жест. Не ми трябваша никакви жестове от него.

— Права си — съгласих се. — Беше прекрачване на граница. Не очаквах този загубеняк да ми посегне.

Лицето на Купър помрачня.

— Успокой се, Купър. Шериф Кинг вече се зае със случая... — Гласът ми пресекна, когато точно в този момент в хотела влезе заместник от службата на шерифа.

И не кой да е заместник.

Заместник-шериф Фреди Джаксън.

Най-малко любимият ми от заместниците. Наричах го Задник шериф. Не само защото беше саркастична и надменна гадина, но и защото беше отраснал като най-близък приятел на Кер, най-малкия син на Девлин. И двамата си въобразяваха, че им се полага респект от мига на раждането им и от същия този миг се държаха като мръсници.

Страхотно.

— Госпожице Хартуел. — Отмина Джесика и Купър, като напълно ги игнорира. — Шерифът ме прати да взема свидетелски показания от гостите във връзка с предполагаемия инцидент от снощи.

Присвих очи на думата „предполагам“.

— Имаш предвид инцидента, който всъщност се случи наистина. Инцидентът разиграл се пред очите на Вон Тримейн, изключително надежден свидетел, като се има предвид как всички знаят, че никога не би излъгал заради мен.

Джаксън изсумтя.

— Да, ами... Господин Девлин има стабилно алиби за местонахождението си снощи.

Обзе ме безпокойство.

— Разбира се, че има.

— Просто ме заведете при гостите, госпожице Хартуел.

— В ресторанта са. — Махнах зад гърба си. — Очакват те.

Той ме отмина без нито дума повече и влезе нехайно в ресторанта, за да се залови с разследването си.

— О, просто прекрасно — просъсках и насочих внимание обратно към Купър и Джесика. — Пратили са ми задника.

— Ще се погрижа да зададе точните въпроси. — Купър хукна след него, преди да съм успяла да го спра.

Погледнах умоляващо към Джесика.

— Моля те, попречи му да тормози Джаксън. Имам нужда тази малка гадина да ми помогне.

— МИСЛЯ, че и на двете ни е ясно, че Джаксън няма да ти е от никаква помощ. Целенасочено ще избягва всички факти, които доказват, че Стю те е нападнал снощи.

— Ами, след като се оказва, че Стю има „алиби“, и без друго нямам шансове.

Джесика задържа загрижен поглед върху мен за дълго време. Усмихнах ѝ се уморено.

— Нищо ми няма. Просто не спах много добре. При целия този адреналин... — И секса с Вон Тримейн, довел до пълното ми унижение.

— Способна съм да убия Стю заради това. Макар че Купър сигурно ще ме изпревари.

— Колкото и да съм поласкана, задето приятелството ни пробужда такова желание за насилие, наистина предпочитам да не го правите. Харесва ми да нямам близки, които да посещавам в затвора.

— Е, ако Девлин продължи с подобни изпълнения, един от нас ще свърши лишен от свобода заради възмездие.

— Не Иън Девлин е пратил Стю.

— Знам. С Купър стигнахме до същото заключение. Той е по-умен от сина си. Чудя се кой ли осигурява алибито на Стю.

Припомних си как преди няколко вечери с Том се натъкнахме на въпросния представител на семейство Девлин на дъсчената еспланада.

— О, струва ми се, че може и да знам кой е.

— Кой? — обади се Купър зад нас.

— Онази вечер го видях с Дейна. Изглеждаха доста близки.

Купър поклати отвратено глава.

— Не бих се учудил да го покрие.

Нито пък аз. Дейна Келърман беше доста различна от мен. С въздишка отметнах кичур коса от лицето си, понеже тази сутрин не бяха имала време за прическа, и в следващия момент китката ми се озова в хватката на Джесика.

— Пострадала си.

— Какво? — Дръпнах я от нея и сведох очи. Боже мой. Имах синини.

Ръката ми беше прорязана от болка, сякаш най-сетне пробудена от осъзнаването, че съм пострадала.

— Стю ли? — Отправи ми кръвнишки поглед.

Припомних си начина, по който Вон ме беше държал на леглото предишната вечер и хвърлих поглед към другата си китка. На нея нямаше следа.

— Трябва да е бил Стю. — Потреперих като си спомних как я стовари на пода, за да ме накара да пусна телефона. — Да, от него е. — Докоснах синината с пръст и направих гримаса заради болката.

Как така не бях отчела болката?

Адреналин.

И всичият този секс също беше допринесъл да ме разсее от нея.

— Със сигурност ще го убия — ревна Купър.

Прочистване на гърло зад нас ни накара да се обърнем и Задник шериф се присъедини към малката ни групичка.

— Опитай се да не се заканваш да убиеш някого в присъствието на полицай, Лоусън.

Купър се напрегна заради заплашителния му тон.

— Толкова дълбоко ли си в джоба на Девлин, та като *полицейски служител* да не даваш пет пари, че миналата нощ е била нападната жена?

Заместник-шериф Джаксън пламна, а очите му потъмняха от гняв и това го накара да изглежда като разглезен малък пикльо, който току-що е бил смъррен пред класа.

— Мери си приказките.

Джесика пристъпи между Купър и заместник-шерифа.

— Предполагам, че сте приключили с обстояния разпит на свидетелите? — От всяка нейна дума струеше сарказъм.

— Да, приключих.

— Е, като лекар на Бейли ще прегледам нараняванията. Искате ли да направя снимки, които да добавите към разследването?

— Няма да е необходимо.

Приятелката ми присви красивите ли лешникови очи към Джаксън.

— Според мен шериф Кинг няма да се съгласи с вас, така че ще звънна и ще го попитам лично.

— Приключих тук. — Задник шериф дари всички ни с кръвнишки поглед, преди да напусне хотела ми без нито дума повече.

Купър го проследи с преценяващ поглед.

— Струва ми се, че ще трябва да си поговоря с Кинг за този малък кучи син.

— Пълен идиот е — съгласих се. — Нямахте как да е по-ясно накъде е насочена лоялността му. Сигурно получава пари от Девлин.

— Най-вероятно редовно — добави Джесика. — Сигурно постоянно го снабдява с информация.

— Но това са само заключения, базирани на предположения — отбелязах с въздишка.

— Не, това са заключения, базирани на интелигентен анализ на фактите — поправи ме Купър.

Китката ми пулсираше и я потърках, неспособна да повярвам как така ми беше отнело толкова дълго да забележа силната болка.

— Понякога наистина обичам този град.

Джесика огледа китката ми.

— Налага се да оставиш някой да наглежда хотела и да дойдеш да те превържа и да провера за други наранявания. Защо Кинг не е извикал линейка снощи?

— Попита ме дали се нуждая от медицински грижи, докато давах показания, но аз мислех, че съм съвсем добре и категорично отказах.

Джес не изглеждаше доволна от това. Купър също.

— Всичко това е крайно нескопосано. Кинг можеше да се представи по-добре.

— Не е сбъркал никъде, Купър. Не приписвай недостатъците на Задник шерифа... на заместник-шерифа.

— Задник шериф — прихна Джесика. — Находчиво.

Зарадвах се на миг на развеселеност, защото това прогони част от гнева на Купър. Отправи ѝ любящ поглед, обви ръка около кръста ѝ и я придърпа, сякаш просто искаше да я почувства до себе си. И мисля, че беше точно това, защото тялото му видимо се отпусна.

У мен се пробуди лека завист. Не можех да повярвам, че предишната нощ имаше момент, в който си въобразих, че беше възможно да имам същото като Купър и Джесика... с Вон Тримейн.

Беше трудно да си представя Вон някога да ме прегърне, защото присъствието ми му носи спокойствие.

Като за начало аз не бях най-успокояващият човек за компания. Всъщност вбесявах го повече от всеки друг.

Престани да мислиш за него!

— Аз... Тъ... Ще поръчам на някое от момичетата да наглежда хотела, за да се погрижим за това. — Размахвах китката си пред очите на Джес.

Нещо в поведението ми явно я смущаваше.

— Сигурна ли си, че наистина си добре?

— Напълно. Бясна до крайност. Но добре.

След телефонно обаждане до шериф Кинг, в което той потвърди, че иска снимки от нараняването ми и се ядоса, че бях отказала медицинска помощ, защото това би навредило на случая ми, ако успееше да вкара Девлин в съда, Джес превърза китката ми. Също така ме прегледа за други натъртвания и като се изключе още няколко

синини по ръцете и гърба, нямаше нищо интересно. Джес имаше записани часове за целия ден, така че нямаше време да се мотая около нея и да бъда обект на любопитството, струящо от очите ѝ.

Искаше да научи какво се е случило от моя гледна точка и също така бях убедена, че желаше да научи защо Вон е бил в хотела ми, та да ми се притече на помощ.

А аз не исках да говоря за това.

Ни. Най. Малко.

Тъкмо излизах от лекарския кабинет, когато изпитах силен копнеж за кексче с фъстъчено масло „Рийсис“. Като се намирах под особен стрес, апетитът ми за шоколад и бонбони се усилваше и това определено беше един от тези случаи. Така че вместо да се запътя обратно към хотела, поех към магазина за хранителни стоки на Мейн стрийт.

Идеята не беше добра.

Не беше добра, защото се натъкнах със сладкишчета, а после винаги ми ставаше лошо. Но също така не беше добра от гледна точка на последствията.

Нямах представа, разбира се, че ще се натъкна на Девлин.

Умувах пред предлаганите захарни изделия и се чудех дали да добавя пакетче „М & М“ към запасите си, когато го зърнах с ъгълчето на околото си. Вдигнах поглед и в гърдите ми се пробуди обичайната силна скръб, както винаги щом видех Джак Девлин.

Имаше време, когато мнението ми за него беше изключително високо. Някога двамата с Купър бяха комбина от сексапилни и свестни мъже и аз ги обичах искрено.

Гледах в тъмните синьо-сиви очи на Джак и ми се прииска да не беше толкова хубав, прииска ми се въпросните очи да не бяха така неразгадаеми заради пазените тайни. Колкото и да бяха потайни обаче, аз винаги бях намирала очите на Джак за мили. Същите като на майка му.

Висок, по-висок дори от Купър, Джак беше силен — слаб, но мускулест. Имаше гъста тъмноруса коса, която носеше отметната от лицето си и в последно време прическата му беше повече в стил Вон, отколкото Купър. Липсваха ми джинсите и карираните му ризи. Комбинацията панталон и делова риза го караше да изглежда някак подалечен. Също и цялата тази история с предателството срещу най-

добрия му приятел и далаверите с баща му и братята му, които някога гледаше с презрение.

Не обичах неразрешени загадки. Не ми допадаше и мистерията с трансформацията на Джак. И в моето крехко състояние на отхвърлена и разярена жена да се вгледам в тези преливащи от емоции очи ми подейства като червено на бик.

Погнах го, преди да успее да ме отmine. Взря се надолу в мен и склочи вежди, докато аз стърчах само на сантиметри от тялото му. Това беше единствената му реакция на нахълтването ми в личното му пространство.

— Ти и проклетото ти семейство! — креснах, с което най-вероятно привлякох вниманието на всички в магазина. — Край. Чуваш ли ме, Джак Девлин? Предай на Стю, че не ме е грижа на колко уличници е платил за алибито си за снощи. Знам, че той влезе с взлом в хотела ми и ме нападна в офиса ми! — Размахвах превързаната си китка пред лицето на Джак. — Не съм глупава! Познавала съм малкия нещастник през целия си живот и това, че беше нахлузил скиорска маска не прикри самоличността му. Нахвърли се отгоре ми, строши телефона ми и щеше да смаже лицето ми, ако не беше Тримейн! — изстрелях, почти без да обръщам внимание, че Джак се беше втренчил в пострадала ми китка. — И никак не ми се нрави да бъда спасявана от Тримейн! Изобщо дори — продължих да беснея. — Така че предай на този загубеняк брат ти и на онази свиня баща ти, че ако искат война, аз съм готова, защото Стю стигна твърде далеч. Ако вече няма граници, ако вече са престанали да съществуват, това важи и в двете посоки! Ще отвърна на нападите ви с двойна сила. — Дишах учестено в опит да си поема въздух.

До голяма степен бях убедена, че съм аленочервена на цвят.

Но Джак... Ами... Джак дори не потрепна. Вместо това снижи пазарската кошница с храна, която носеше, заобиколи ме кротко и напусна магазина за хранителни стоки.

— Беше приятно да си побъбрим! — извиках след него.

И именно в този момент забелязах, че останалите клиенти са се втренчили в мен. За късмет всички до един изглеждаха загрижени, а не ужасени от откачената жена.

Изпухтях ядосано на себе си заради малкото избухване и хванах кексчетата си с фъстъчено масло.

Касиерката Ани ме гледаше ококорено.

— Боже, Бейли, наистина ли Стю Девлин те е нападнал?

О, по дяволите.

— Чуй, наистина не беше редно да говоря.

— Това семейство — тя зацъка с език и поклати глава. — Отиват прекалено далече.

А сега същото важеше и за мен, защото бях готова да заложа всичко, което притежавах, че целият град щеше да гръмне как Стю Девлин е нападнал Бейли Хартуел в собствения ѝ хотел.

Шериф Кинг щеше да ме убие.

— Ани.

— Да?

— Да продавате дупки в земята?

— Тъ...

— Наистина ми се ще да си купя една. Нали разбираш, та да ме погълне.

— Ами... Ще трябва да попитам Боб имаме ли такива.

12. БЕЙЛИ

— Добър ден, „Хартс Ин“. Говори Бейли.

— Струва ми се, днес добре си поговорила, госпожице Хартуел.

— Прозвуча в слушалката гърленият глас на Джеф Кинг.

Можеше да се каже, че по телефона гласът му беше доста секси, но без значение от това аз исках да му затворя.

— Джеф...

— На работа съм, така че съм шериф Кинг. Да обвиняваш някого, че те е нападнал, като нямаш категорични доказателства, не е най-умното нещо, което да предприемеш в този град. Бейли, какви ги мислеше, като отвори уста наред магазина за хранителни стоки? Наясно ли си колко обаждания имаше в участъка през последните два часа?

Почувствах се като хокано дете и това ме накара да се наежа още повече.

— Ти на чия страна си, Джеф, защото започвам да се тревожа за силите на реда в този град.

— Какво означава това по дяволите?

— Означава, че Задник Джаксън... извинявай, заместникът ти Джаксън, цъфна в хотела тази сутрин, отдели по-малко от пет минути да разпита гостите ми и в общи линии намекна, че си измислям. Интересно е да заеме именно тази позиция, като се има предвид колко близки приятели са с Кер Девлин. Изобщо не го е грижа, че съм била нападната.

Добрният шериф мълча известно време и когато заговори най-накрая, кожата ми настръхна заради предупреждението в тона му.

— Препоръчвам да пазиш подобни коментари за себе си, Бейли, и да ме оставиш да си върша работата.

Познавах Джеф. Не ме предупреждаваше, защото беше гадина, далеч не. Предупреждаваше ме, защото... знаеше. Знаеше, че Джаксън

е леке и парвеню. Разбира се, че знаеше. Нима провеждаше свое собствено разследване срещу него?

— Малко предизвестие от мен. Сигурно Купър ще се свърже с теб заради поведението на Джаксън от тази сутрин. Дватамата с Джесика бяха в хотела, когато се появи заместник-шерифът и Купър не остана особено доволен от чутото.

— Ясно. А сега да се върнем на причината за обаждането ми. Възнамеряваш ли да продължаваш да обвиняваш публично Девлин? Защото аз разполагам с непоклатимо алиби и никакви доказателства. Освен ако не си спомниш нещо от снощи, което да ми е от помощ.

— Не. Казах ти всичко. И между другото Дейна Келърман лъже. Винаги ме е мразила.

— Откъде знаеш, че... — Джеф изруга напред изречението. — Няма значение.

— Чуй, обещавам да не казвам нищо повече публично. Съжалявам за днес. Видях Джак и бях разстроена...

— Е, както става ясно, също и Джак.

— Какво значи това?

— Гост на „Гранд Хотел Хартуел“ се обади в полицията. Наложих ми се да пратя униформени, защото Джак се сбил със Стю в ресторанта. Както виждам нещата аз, от магазина за хранителни стоки се е втурнал право в хотела, за да търси Стю. Стю отказа да повдигне обвинения. Или по-скоро Иън. Повярвай ми, Бейли, ако имаше как да използвам реакцията на Джак като доказателство, бих го сторил. Но не разполагам с нищо.

— Джак е ударил Стю? — Не можех да го повярвам. — Задето ме е нападнал?

— Така изглежда. Както и да е, ако не можеш да ми предоставиш нищо повече, не знам какво друго да предприема. Ще се поровя още малко. Ще разпитам господин Тримейн още веднъж. А ти се обади, ако ти хрумне нещо.

— Ясно. Благодаря, шерифе.

— Пази се, Бейли.

Затворихме и аз посегнах към мобилния си телефон, а после си спомних, че беше запратен към стената и трябваше да си купя нов, така че започнах да ровя за стария си бележник с телефонни номера. Открих го захвърлен на дъното на едно чекмедже, но съдържаеше

нужният ми номер. Само се надявах Кат, сестрата на Купър, да не го е сменила, след като беше изтекло толкова много време, откакто го бях записала.

Тя отговори на третото позвъняване.

— Кат, аз съм.

— Здравей, Бейли, чух какво се е случило. Добре ли си?

— Напълно. Но днес си отворих устата пред Джак Девлин, като обвиних Стю за стореното, а той само се взираше в мен, все едно ме няма. А после, чуй само, шерифът се обади и ми каза, че Джак фраснал Стю. Само минути след като му разясних какви ги е свършил брат му. Какво е всичко това?

— Каза ли на Джесика? Именно Джак я предупреди за лиценза за алкохол на Купър. Нещата се заплитат.

— Какво му става на този човек? И дали е редно да съобщя на Купър? Затова ти се обаждам. Чудех се дали трябва да му кажа.

Тя помълча за малко, а после:

— Да. Преди да се появи Джес... Сигурно бих ти казала не. Но Купър е в добро разположение на духа. И... Нещо с Джак не е наред и това ме притеснява. Според мен дълбоко в себе си Купър също се притеснява. Ясно му е, че в случилото се има скрито нещо повече. Така че, да, кажи му. Не знам до какво ще доведе, ако изобщо ще доведе до нещо, но ми се иска да вярвам, че Джак заслужава прошка.

— Аз също. — И наистина го мислех. Джак да удари Стю заради мен беше белег за стария покровителствен Джак. — Ще кажа на Купър на вечеря днес. С Джоуи не сте се отказали, нали?

— Щом някой друг ще готви, непременно ще сме там. Горкото ми дете не яде нищо хранително, ако не готви друг, освен майка му.

Засмях се.

— Тогава до довечера.

Тъкмо затворих телефона, когато вратата на хотела се отвори и Айрис подаде глава вътре.

— Чух какво е станало, ще го убия този Девлин, с Айра се тревожим за теб, така че и ние ще присъстваме на вечерята днес, за да се уверим, че си добре. Трябва да се връщам в ресторанта.

И после вече я нямаше.

Изпълни ме топлина.

Нямах нужда Вон Тримейн да се грижи за мен.

Имах си цял град, който го правеше.

Запътих се към кухнята, надянала удовлетворена усмивка на лицето си и си спечелих подозрителен поглед от страна на главния ми готвач Мона.

— Тази вечер ще сме с двама повече на вечеря.

Тя се вгледа в мен през прекалено големите си очила с черни рамки. Яркочервените ѝ устни бяха стиснати раздражено. Както винаги вместо шапка на главата си носеше пъстър шал.

— Малко късно ме предупреждаваш.

— Снощи бях нападната. Някои хора всъщност ги е грижа — подкачих я. — Искат да вечерят с мен. Какво мога да кажа? Доста съм уважавана.

Мона ми се усмихна неохотно.

— Хубаво. Ще оставя да ти се размине заради тази работа с нападението. Но не можеш вечно да се измъкваш с него.

Ухилих се, защото да остави да ми се размине за промяна в последната минута за вечеря, която готвеше заедно с вечерята за гостите на хотела, беше начинът на Мона да ми покаже, че и нея я е грижа за мен.

За мое разочарование Купър не реагира на чутото за Джак по начина, по който ми се искаше. Когато всички се появиха, аз го дръпнах настрана и го информирах за стореното от стария му приятел.

— Научих — заяви той. — И?

— Ами, не мислиш ли, че означава нещо.

— Значи, че Джак вече не знае кой е или на чия страна е. Наистина ми се струва, че е достатъчно голям да го установи сам. Колкото до мен, продължавам с живота си и не ми е нужна повече драма.

— Но, Купър...

— Бейли, след онова, което ми причини, не мислиш ли, че той трябва да направи първата крачка, а не обратното?

И тъй като знаех, че има право, с неохота сложих край на разговора.

Отидох да настаня гостите си в ресторанта. Те ни най-малко не бяха смутени от претъпкания салон. Всъщност тази вечер прелестната

ми и енергична групичка приятели придаваше атмосфера на сърдечност. Докато останалите гости седяха на индивидуалните си маси, аз бях събрала две за приятелите ми. Разположени в дъното на помещението на вечерята присъстваха Джес, Купър, Еймъри, Далия, Кат, Джоуи, Айрис и Айра. И аз, разбира се.

Като се имаше предвид, че трябваше да приготви менюто за вечерята на гостите и отделна вечеря за частната ми компания, Мона беше свършила изключителна работа. С помощта на Джей, нейния помощник.

— Защо не ядем винаги тук, като вечеряме с леля Бейли? — обърна се Джоуи към майка си. — Толкова е вкусно.

— Опитваш се да кажеш, че предпочиташ готвенето на Мона? Джоуи помисли задълбочено.

— Просто е... различно.

Всички принаха заради отговора му; а Купър обви ръка около шията на племенника си и го придърпа, за да целуне върха на главата му.

— Сред нас има дипломат — усмихна се Айра на Джоуи.

С ум като бръснач, за нас не беше изненада, че Джоуи знаеше думата.

— Може от мен да излезе добър политик.

— О, миличък — изстена Айра. — Не съществуват добри политици.

— Може пък аз да съм добър — настоя Джоуи.

— С подобна дипломатичност, не се съмнявам в това — намеси се Кат. — Не знам откъде я е взел. Със сигурност не от мен.

— И не я е научил от мен — добавих аз.

— Това е безспорен факт, миличка — вметна Далия.

Сритах я на шега под масата.

— Да си чувала нещо от Том? — обади се неочаквано Купър.

На масата настъпи мълчание.

После Джесика изхихика.

— Както става ясно, Джоуи не е наследил дипломатичността и от вуйчо си Купър.

Засмях се, а Купър ми отправи извинителен поглед.

— Всичко е наред. — Повдигнах рамене. — Честно. Том ми написа имейл. При роднини във Филаделфия е. Той... Напуснал е

работата си в Дувър и се кани да пробва да се премести някъде.

— Ти как се чувстваш във връзка с това? — поинтересува се Кат.
— Имам предвид, че бяхте заедно толкова дълго време.

— Добре. Не искам да е нещастен. В известен смисъл съм доволна, че започваме на чисто далече един от друг.

— Значи не си му казала за взлома? — попита Еймъри.

— Не. Няма смисъл. Аз... Може би след време ще съумеem да бъдем приятели, но засега искам време насаме.

— Боже, преживя няколко ужасни седмици — изтъкна очевидното Айрис. — Нещата само могат да стават по-добри, Бейли.

Понеже исках да сменя темата, сетих се за друг, когото не бях виждала от много време.

— Как е Айви? — поинтересувах се за дъщерята на Айрис и Айра. Айви беше най-добрата ми приятелка, докато растяхме, но имаше влечение да стане сценарист. Беше приета в школата за кино и телевизия към Калифорнийския университет, труди се упорито и си проправи път от стажант до асистент мениджър и накрая стигна до позицията на сценарист. Именно така срещна годеника си, знаменития режисьор Оливър Фрост. Допреди запознанството им Айви редовно поддържаше връзка с мен и посещаваше Хартуел всяко лято. През последните три години обаче не я бях виждала. И не бях чувала нищо от нея цяла година.

Айра се начумери.

— Кой да знае?

Бях загрижена.

— Какво става? Добре ли е?

Всички на масата притихнаха и зачакахме отговора на Айрис.

— Не знаем. Всеки път като звъннем да проверим как е, тя приключва разговора възможно най-бързо с извинението колко е заета.

— Може би наистина е заета — допусна Еймъри.

— Не. — Айра поклати глава. — Айви винаги е била ангажирана, но никога не е допускала работата в Холивуд да ѝ завърти главата. Винаги е намирала време за майка си и мен. Нещо не е наред.

— Защо не отидете да я видите? — предложи Купър.

— Аз искам — Айра изгледа жена си войнствено.

Айрис се намръщи.

— Не ме гледай така, Айра. — Обърна се към нас да обясни. — Никога не съм била такава майка и не се меся в делата на дъщеря си, ако тя не го иска.

Купър направи физиономия.

— Може би тя има нужда да го направиш.

— Именно. — Айрис вдигна чашата си към него.

По изражението на лицето на Айрис разбрах, че имаше желание да спори с тях двамата, но беше раздвоена. Колкото до мен, аз се тревожех за старата си приятелка.

— Айрис... Може би все пак е редно.

Тя задържа погледа ми, преди да кимне уклончиво.

— Ще пробваме отново да й звъннем, да направим някакъв пробив. Ако ли не... — Погледна към мъжа си. — Ще отидем при нея.

В отговор Айра просто се протегна към ръката на жена си.

Отклоних очи и ги оставих да преживеят своя си момент интимно, доколкото е възможно, а погледът ми падна върху Еймъри. Тя се взираше във възрастната двойка с така бленуващ копнеж, че изпитах в гърдите си ответна болка.

— Еймъри — усмигнах ѝ се. — Харесва ли ти филето?

Тя рязко отмести очи от Айрис и Айра.

— Какво? О, да. Много е вкусно. Благодаря.

Копнежът се беше изтрил напълно от лицето ѝ, но любопитството ми отново беше пробудено. О, как исках да реша загадката Еймъри Сондърс.

Търпение, Бейли, търпение.

— Поканих и Вон на вечерята — заяви Джесика. — Но той е ужасно зает.

Направих физиономия при мисълта Вон да се присъедини към нас за вечеря и тонът ми беше по-остър, отколкото възнамерявах.

— Ангажиран е с хотела си в Ню Йорк; няма време да вечеря с нас.

— Ами, да, така е, но беше истински загрижен за теб — отвърна Джесика. — Звънна на Купър наистина рано сутринта, за да ни поръча да те наглеждаме.

Сърцето ми заблъска една идея по-силно, една идея по-бързо и усетих по кожата ми да избива студена пот. Не желяех да говоря за

Вон. Наслаждавах се на тази вечеря, защото отвличаше мислите ми от мръсника.

— Знаете ли какво би било истински забавно? — Наложих си да се усмихна. — Фотоалбумите ми. Еймъри и Джес не са ги виждали. Вътре има снимки на Купър, Кат и мен като деца. Ще ги донеса.

Айрис придоби развеселен вид.

— Но ние се храним.

— Можем да вършим и двете едновременно — оспорих довода ѝ и напуснах ресторанта.

Крачех по коридора към офиса си, когато дочух стъпки зад гърба си. Няколко чифта. Мили боже.

Влязох в офиса си и като се обърнах, заварих на прага да стоят Джесика, Далия и Еймъри. Усмихнах се шеговито, за да прикрия внезапното си неудобство.

— Нямам нужда от придружител из хотела си. Или по-точно придружители.

Джесика ме измери с поглед.

— Придоби разстроен вид, задето съм поканила Вон.

— Не е вярно. — О, беше и още как. — Просто се почудих защо би го направила.

Джес направи учудена физиономия.

— Защото снощи ти е помогнал.

Добре. Тази част се мъчех да я забравя.

— Е, какво точно каза той?

— Беше... — Тя се намръщи. — Беше изключително хладен. Дистанциран. Повече от обикновено. Свърх верен на стила си. И така... Какво си направила?

Първата ми реакция беше да зяпна с уста, да тропна с крак също като тийнейджърка и да настоявам да узная защо беше приела, че аз съм му направила нещо. Покрай цялото ми старание да избутам мислите за Вон назад в съзнанието си обаче, бях взела решение да не казвам на никого как Вон ме е отблъснал и колко съм разстроена от това. То щеше да си остане между него и мен.

Не опираше само до гордост. Просто... Колкото и да не исках да спасявам Вон Тримейн от самия него (с ясното съзнание, че в процеса на това ще бъда прегазена), също така не желяех Джесика и Купър да спират да бъдат приятели с него. По техен си собствен начин те се

явяваха като балсам за измъчената душа на този вбесяващ човек. Не исках да му отнемам това само защото той беше малодушен мерзавец, според когото аз не бях достатъчно добра, та да има връзка с мен. Достатъчно добра да ме изчука, но не достатъчно добра...

Добре.

Все така съм му бясна.

— Нищо. — Повдигнах рамене, горда от себе си, задето показвах такова равнодушие. Не се славех точно с умението да прикривам емоциите си. — Бях шокирана, че изобщо спря да ми помогне.

— Да, шокирана, но благодарна, нали? — Далия се намръщи към мен.

— Да, мамо. — Завъртях очи и отворих чекмеджето, където държах старите албуми. Хванах няколко и излязох от офиса. — Демонстрирах признателност на Вон Тримейн — уверих ги.

— О, Бейли, миличка. — Една от гостенките на хотела, госпожа Шубърт, излезе от тоалетната и спря щом ни видя. В сините ѝ очи проблесна дяволито пламъче и тя се спусна право в личното ми пространство. — Толкова се радвам, че този красив мъж беше тук да ти прави компания след премеждието снощи. Трябва да заявя, че се чувствах по-спокойна да знам, че той е тук. За в бъдеще обаче не забравяй, че стаята ми е над твоята и чувам всичко. Бяхте доста шумни. — Изкиска се като малко момиченце. — Накара една стара жена да ти завижда. — След като побутна заговорнически брадичката ми, госпожа Шубърт се запъти нагоре към стаята си и остави след себе си шокирано мълчание.

Далия и Джес ме стиснаха с все сила за ръцете и ме завлякоха обратно в офиса ми. Еймъри им задържа вратата. Набутаха ме вътре и бързо я хлопнаха зад себе си.

О, дявол го взел.

Втренчих се в тях с пламнали бузи и препускащо сърце.

— Звукоизолация — обявих с писклив глас. — Първото за вършене в списъка ми.

— Демонстрирала си признателност? — повтори думите ми от по-рано Далия и вдигна ръка към устата си. — Мислех, че имаш предвид как си казала благодаря, а не как си го оставила да те оправи.

И представа нямаш.

— Аз...

— Е? — Джесика ме наблюдаваше със загриженост в очите.

Прехвърлих очи от нея върху Еймъри, която беше прехапала устна в опит да не се усмихне, и върху Далия, която изглеждаше бясна, задето не съм ѝ казала.

— Хубаво! — Вирнах ръце в смутено раздражение. — Чуках Вон.

Еймъри се изчерви като цвекло заради изразните ми средства.

— О, боже.

— Ти поиска да научиш, Аурора — изпухтях и се облегнах на ръба на бюрото си.

— Елза — промърмори Джесика.

— Какво?

— Не е Аурора, а Елза^[1].

— Сериозно ли? — Далия я изгледа все едно беше чисто луда. — За това на коя героиня на „Дисни“ прилича Еймъри ли искаш да спорим или да установим как така приятелката ни се е озовала в леглото с мъж, когото мразеше допреди два дни?

— О, аз все така го мразя.

— Обясни — Джес скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на вратата. Универсален начин да ми заяви на езика на тялото: *Кучко, никъде нямаше да ходиш, докато не ми кажеш, каквото искам да знам.*

Точно в дни като днешния ми се щеше да имах приятели, които не даваха пет пари.

— Беше нещо еднократно. Грешка.

Това видимо подразни Джес.

— Използвала си го? Бейли, наясно си какво чувства към теб. Нищо чудно, че днес беше така вкиснат.

Исках да се защитя, но да разкрия истината, да им разкажа какво всъщност се случи, някак ми изглеждаше по-лошо от тяхното порицание.

— Снощи бях нападната, Джес. Прости ми, но не разсъждавах съвсем ясно при целия този адреналин, бушуващ в тялото ми. Да, бях благодарна, задето Тримейн се появи и спря Стю. Така че правихме секс. После той си отиде у дома. Край на историята. И за твоя информация той не се вълнува от мен. Искаше да ме оправи. Получи, каквото целеше. Между нас всичко приключи.

— Това не може да е краят на историята. — Даляя звучеше напълно потресена. — Става дума за Бейли Хартуел и Вон Тримейн. Това е епична история на любов и омраза. — Хвърли ми поглед и в големите ѝ сини очи пролича как ѝ хрумна нещо. — Не го ли биваше?

Изведнъж обувките ми станаха крайно интересни.

— Не помня.

— Бивало го е — заподозря Даляя.

— Колко? — намеси се Еймъри.

Вирнах ръце смаяна от любопитството във въпроса ѝ. Бузите ѝ отново бяха яркочервени.

Джес се ухили.

— Да, колко добър беше?

Изпухтях. Като че ѝ се налагаше да го изживява косвено чрез мен, след като Лоусън ѝ налиташе на всеки пет секунди.

— Представи се прилично.

— Лъжкия — заключи Даляя.

— Хубаво, беше добър.

Джес размени поглед с Даляя.

— Лъжкия, лъжкия.

— Добре, сексът с Вон беше неописуем. Секс на омраза, кой да предположи?

Джес отвори уста, но аз я скастрих бързо.

— Но няма да се повтори. И никой извън това помещение не трябва да научава. Джесика, това значи да не казваш на Купър.

Тя се намуси, но кимна с неохота.

— И така... Може ли да отидем да си изядем десерта и да засраим Кат със снимки от времето ѝ като Спорти Спайс^[2]? — Размахах албумите.

Джесика отстъпи и ми позволи да отворя вратата на офиса.

— Колко пъти те... оправи? — попита Еймъри, докато излизахме навън.

Отправих шокиран поглед към Еймъри, като пренебрегнах сподавеното хихикане на Джес и Даляя.

— Оказвам ти лошо влияние.

Красивото лице на Еймъри светна.

— Да.

Прихнах и звукът от смеха ми се преля с този на приятелките ми. Прегърнах Еймъри през кръста.

— Знаех, че има защо да те харесвам.

— Да. Обаче сериозно... Колко пъти?

Срещнах любопитните погледи на момичетата и въздъхнах.

— Два пъти. Секс на омраза. Ясно ли е? Два пъти. И преди да сте попитали и двата пъти беше фантастично — процедих, пренебрегнах погледите, които си размениха, и поех към салона.

Боях се, че може да се намирам в беда, защото погледът в очите на Джесика беше този на сватовница. Познавах го. И в моите го имаше същия, като я срещнах за пръв път и си казах: Тя ще *пасне идеално на Купър*.

О, дявол го взел.

[1] Принцеси на „Дисни“ с идентична външност, заради русите си коси и слаби фигури. — Бел.ред. ↑

[2] Мелани Чисхлом — една от изпълнителките в момичешката група Spice Girls, позната на публиката като Мел Си или Спортс Спайс, заради спортните дрехи, с които винаги се облича. — Бел.ред. ↑

13. ВОН

В крайна сметка проблемът на „Монтгомъри“ се оказа Грант Фостър. Вон разбра, че нещо не беше в ред в мига, щом пристигна в хотела си в Ню Йорк. Атмосферата не беше добра. Членовете на персонала бяха нервни и уклончиви, при това не само защото бяха наясно, че шефът е бесен заради отзивите.

Случваше се и нещо друго. Вон го долавяше.

Управителят се държеше странно. Беше някак трескав. Припрян.

Вон имаше своите подозрения и му отне няколко дни, но успя да убеди един от сервитьорите в ресторанта да му разкрие какво се случваше.

— Наркотици — обяви Пол с приглушен глас и широко ококорени очи заради скандалността на цялата история. — На кокаин е, господин Тримейн.

При вече потвърдените му подозрения, Вон въздъхна.

— Някаква представа кога и как е започнало?

— Жена му го напусна. Той подхвана връзка с момиче, което употребява кокаин. Оттогава нещата тук започнаха да куцат.

— И защо никой не ме уведоми?

— Защото Фостър заплашваше с уволнение наляво и надясно. Също така си служи с шантаж. Всичко, което си въобразява, че знае за нас... Използваше го да ни кара да мълчим.

Този кучи син.

Вон се запъти право към офиса на Грант, профуча покрай секретаря му и отвори вратата без предупреждение.

— Господин Тримейн. — Грант се изстреля от стола си. — Как... Какво правите?

— Проверявам чекмеджетата ти. Ти как мислиш?

— Господин Тримейн? — надигна се той, изпаднал в пълна паника.

Вон издърпа всички чекмеджета от бюрото на Грант, но не откри нищо. Погледът му падна върху куфарчето му. Грант се хвърли към него, но Вон блокира пътя му, отвори го и го изсипа.

Заедно с папките отвътре изпадна найлоново пакетче, съдържащо бял пращец.

Обзе го необуздана ярост и се обърна да отправи гневен поглед към подчинения си.

— Уволнен си, Грант.

Очите на Грант проблеснаха умолително.

— Вон...

— Недей. Пет пари не давам колко години работиш за мен. Не толерирам злоупотребата с наркотици и алкохол от никой от служителите си. Това е моят хотел, Фостър, и теб не те е грижа, че си на косъм да съсипеш всичко, за което съм се трудил.

Истината беше, че Вон се гневеше и на самия себе си. Ако беше държал нещата по-изкъсо, ако не беше побягнал, щеше да е наясно какво се случва с Грант.

— Събери си нещата, махни се оттук и потърси помощ, дявол те взел. — Запъти се към вратата.

— Не можеш да го направиш! — изкрещя Фостър. — Скъсвах се от работа за теб.

Вон спря и се завъртя.

— Работеше здраво за мен, докато не престана да работиш здраво за мен. Сега си събери боклуците и се разкарай... или ще те изхвърля лично.

Грант схвана, че шефът му говори сериозно, сведе очи към бюрото си, а бузите му пламтяха заради унижението.

След това Вон изхвърча навън от офиса му и блъсна вратата. Насочи гнева си към личния му асистент. Нямахте как да не е знаел какво се случва. Айлса, личната асистентка на Вон, сигурно знаеше за него повече от почти всеки друг.

— Как се казваш? — Външно бе хладен и привидно сдържан, но отвътре кипеше.

Младият мъж явно долови това и пребледня.

— Райън. Райън Ъптън, господине.

— Ти също си уволнен, Райън. Когато си приел този пост, станал си мой служител, не негов. — Посочи към вратата на Грант.

— Трябваше да бъда информиран за тази ситуация от теб, а не от един от сервитьорите.

— Но, господине... Той ме заплаши. Правех опити. Наистина правех, но...

Вон стисна здраво очи заради раздразнението си. Като ги отвори, Райън се изправи и завъртя монитора си към него.

— Мъчех се да държа нещата под контрол, та всичко да върви гладко. Нае Кейси, главния готвач, противно на съветите ми. Имаше друг много по-квалифициран готвач, но Кейси е близка с приятелката му. Разполагам със списък на главните готвачи, които сме интервюирали, ако желаете да го видите.

— Отвори един файл. Той съдържаеше списък с главни готвачи, квалификацията им, предишни назначения и коментарите на Райън за тяхната пригодност. Според онова, което четеше, младият мъж пред него беше доста далновиден.

Вдигна очи към него.

— На колко години си?

— На двайсет и шест, господине.

— С какво те заплаши?

— Че ще ме уволни. Не мога да изгубя този пост. Имам жена и дъщеря.

Историята ставаше все по-сълзлива.

— Ако ми беше казал, щях да обезпеча работата ти тук.

— Без да се обиждате, господине, но аз не ви познавам и ми е известно, че имате зад гърба си дългогодишно познанство с господин Фостър.

— Не си бил сигурен дали ще ти повярвам — допусна Вон и сподави ругатня.

— Именно. Господин Фостър стоеше на пътя ми за много неща. Камериерките се разпуснаха заради липсата на надзор. Направих опит да приложа някакъв авторитет, но аз съм само личен асистент.

— Добре. Не си уволнен, Райън. — Вон завъртя монитора му обратно към него. — Ще остана, докато не сложим хотела в ред и не разполагам с управител, на когото се доверявам. Докато съм тук, ще бъдеш мой личен асистент и ако съм доволен от представянето ти, ще останеш асистент и на новия управител.

На лицето на Райън се изписа облекчение.

— Благодаря ви, господине.

Вон кимна.

— Първата ти задача като мой личен асистент е да повикаш охраната, за да отстрани Грант от офиса му, защото имам усещането, че няма да го напусне без малко насърчение.

Новият му личен асистент го погледна притеснено.

— Ами ако господин Фостър се раздрънка защо сте го уволнили? Възможно е да бъде замесена полицията. Това би било ужасно за хотела.

— Би било ужасно. Но няма да се случи. Фостър няма да каже на никого, защото това би означавало да признае за зависимостта си.

— Ясно.

— Повикай охраната и щом Фостър е отстранен, искам офиса му да бъде претърсен основно за наркотици. Като свършиш с това, позвъни на Дилия и ѝ кажи, че искам да се срещнем в зала „Карингтън“.

— Дилия ли, господине?

— Завеждащата камериерките.

— Тя напусна преди шест месеца, господине.

Отново го заля вълна от гняв.

— Какво?

Райън трепна.

— Намери си нова работа, защото не ѝ допадаше как вървят нещата тук. Помоли господин Фостър да се свърже с вас, но...

— Той не го е направил. Боже мой. — Вон прекара ръка през косата си. Беше наел Дилия като камериерка преди десет години и тя бързо си проправи път до поста на завеждаща. Беше умна, забавна, не се боеше от него и работеше здраво.

Нищо чудно, че нещата се бяха обърнали с главата надолу.

— Знаеш ли къде работи сега?

— Не, но племенницата ѝ Лайла още е тук. Тя сигурно знае. И в момента е на смяна.

Вон склучи вежди.

— Както изглежда, познаваш персонала доста добре.

— Обръщам внимание на всичко, господине.

Слава богу, че поне някой го прави.

Вон отново беше разтресен от гняв. Първо беше позволил на две сестри да го прогонят от града, а след това позволи на една изкусителна червенокоска да го държи надалеч.

А сега заради всичко това хотелът му беше в опасност.

Жени.

— Като се справиш с Фостър, повикай Лайла и научи подробности. Ще звънна на Дилия да провера дали не можем да си я върнем. После ще решим какво да правим.

Райън изглеждаше оживен и целеустремен и Вон се поуспокои от идеята, че явно имаше някого на своя страна. Само се надяваше младият мъж да се окажеше също толкова компетентен, колкото изглеждаше.

Да се занимава с безпорядъка в хотела беше нещо наистина хубаво, защото му оставаше много малко време да мисли за Бейли. Напусна Хартуел, защото се нуждаеше от тази дистанция и го стори със съзнанието, че Купър беше там и се грижеше за нея.

Не беше убеден, че би могъл да отпътува, ако нямаше доверен човек, който да бди над нея след онзи нагъл взлом.

И след онова, което самият той й причини.

Всеки път щом в главата му прозвучеше онова сухо „Отивам да те отмия от себе си“, гърдите му бяха пронизвани от остра болка.

Първите няколко дни в хотела бяха безумни. Той и Райън се трудеха рамо до рамо, за да са сигурни, че персоналът е наясно за завръщането на шефа и че ако не се хвърлят да работят, ще има уволнения. С обещание за повишение и по-стегнат надзор в хотела Вон успя да увещае Дилия да се върне на поста си. Нямаше угризения задето уволни новия завеждащ камериерките, защото той не си вършеше работата.

Последваха още няколко уволнения, защото Дилия прегледа списъка си от подчинени и откри момичета, които не отговаряха на строгите й стандарти. Остави я да организира интервюта за набиране на нов персонал, а той се зае с намирането на нов управител и главен готвач.

Щом катаклизмите от първите няколко дни се поуталожиха, една привечер Вон се озова в бившия офис на Фостър с няколко минути за размисъл.

И това не му се понрави.

Защото като се случеше това, той мислеше за един-единствен човек.

Тя го караше да се чувства слаб.

Тази му обсебеност от нея... го караше да се чувства слаб.

Негодуваше мъничко срещу нея.

Или пък много.

Но така и не спря да я желае, а нощем, като се строполеше уморен в леглото и затвореше очи, виждаше я под себе си; подушваше парфюма ѝ, усещаше мекотата на кожата ѝ, припомняше си какво е усещането да се движи вътре в нея... и копнежът го караше да се втвърди. Свършваше благодарение на собствената си ръка, стигаше до оргазма с чувство на неудовлетвореност, също като полово съзряващ тийнейджър.

Вон почувства възбуда при спомена за това как тя простена името му, когато проникна в нея за пръв път. Стисна здраво юмруци, решен да мисли за всичко друго, но не и за Бейли Хартуел.

Телефонът зазвъня и той изпита дълбока признателност за повода да се разсее. Протегна се и го включи на високоговорител.

— Да?

— Господине, господин Оливър Спенс е тук да се срещне с вас — чу се гласът на Райън.

Никак не беше изненадан от появата на приятеля си; хвърли поглед към часовника. Беше седем.

— Прати го. И, Райън?

— Да, господине.

— Прибирай се у дома при жена си и детето си.

— Благодаря, господине.

Подсмихна се. Райън демонстрираше професионализъм и почтителност до такава степен, че чак беше забавен. Но само защото Вон успяваше да долови стремежите на младия човек. Той беше амбициозен и умен. Толкова умен, че ако имаше малко повече опит, Вон би го назначил за управител.

Вратата на офиса му се отвори и старият му приятел Оливър влезе сякаш беше собственикът. Оливър влизаше така навсякъде. Умението му да вдъхва чувство за превъзходство се дължеше на привилегированост по рождение. Бяха приятели още от малки, но съзряха като напълно различни мъже. Вон като достоен син на баща си

беше преследван от неизменното желание за реализация и успехи, да си изгради име не заради постигнатото от баща му, а благодарение на собствената му целеустременост. Оливър не беше работил нито ден през живота си, след като на осемнайсет получи насълзяващ очите с размерите си попечителски фонд. Беше достатъчно умен обаче да прави добри инвестиции, вместо да пилее парите.

Честно казано той не беше от типа мъже, които се радваха на уважение от страна на Вон, но дори така Вон го харесваше. Оливър беше чаровник и лоялен приятел. Той беше единственият, отишъл да го посети в Хартуел, и единственият, който се интересуваше от него сега, когато беше загърбил социалния си кръг в Манхатън.

Освен това Оливър познаваше всички. Беше от полза да си приятел с такъв човек, защото правеше свързането с точните хора толкова по-лесно за Вон. Всъщност ако не беше Спенс, вероятно на Вон дори не би му хрумвало да купи хотел на дъсчената еспланада в Хартуел. В продължение на години семейство Спенс бе притежавало имение в района, където сега Вон имаше къща. Продадоха имението преди години, но Оливър, който като млад мъж беше прекарал не едно и две лета в Хартуел, получи информация за продажбата на хотел на дъсчената еспланада. Това го наведе на мисълта, че това може да е рентабилна бизнес перспектива за Вон. Веднъж щом Вон пристигна в Хартуел да огледа имота, това беше. Нещо в града мигом го заплени. Животът беше пълна противоположност на този в Манхатън. Земен, преливащ от енергия и същевременно непретенциозен, а освен това атмосферата на дъсчената алея беше невероятно утешаваща.

Оливър беше онзи, на когото да благодари за появата на „Парадайз Сандс“. Харесваше приятеля си предимно заради това, че не правеше проблем от липсата му на интерес към стабилна връзка. Докато Вон беше заклет ерген, Оливър беше за серийната моногамност. Беше се сгодявал най-малко пет пъти, доколкото помнеше Вон. Влюбваше се с лекота и със същата лекота разлюбваше.

Като беше необвързан, беше добра компания за свалки.

Също така умееше да отвлече вниманието му.

— Чух, че си се върнал. Носят се слухове за това място. — Оливър му се ухили.

Вон проскърца със зъби. Едно от нещата, които не харесваше у Оливър: страстта му към клюките.

— Нима?

— Нещо за това как корабът бил на косъм да потъне, докато добрият капитан не се притекъл да го спаси.

— Нямам представа за какво говориш.

— Разбира се, че нямаш. Както и да е... — зарея поглед из офиса с отегчение. — Аз дойдох да спася теб.

В момента Вон не беше против да бъде спасен.

— Какво имаш на ум?

Усмивката му беше пакостлива.

— Срецам се с балерина. Вон... Дявол го взел. Какви неща само умее това момиче в леглото. И има приятелка.

При мисълта да легне с непознатата нещо мрачно и грозно стисна гърдите му.

Вон се пребори с налегналия го задух, защото имаше нужда от нещо, от каквото и да е, което да го спаси от увлечението му.

— Какъв цвят е косата ѝ?

— На приятелката ли? — Оливър се намръщи. — Руса, струва ми се. Защо е от значение?

— Няма причина — промърмори, изключи лаптопа си и се избута назад от бюрото. — Само без червенокоси.

— Защо не?

Вон пренебрегна любопитния и преценяващ поглед на приятеля си и повдигна рамене.

— Загубих интерес към тях.

Оливър се засмя и прегърна приятеля си през раменете.

— Хубаво. Чакай само да се запознаеш с Татяна, Тримейн. Истинска богиня в леглото. Нямах представа, че е възможно да чукаш жена в толкова много пози и довери ми се, през годините съм провеждал активни проучвания...

Приятелят му продължи да дърдори, като го забавляваше да изрежда плюсовете от това да спиш с балерина от световна класа. Но Вон вече не го чуваше. Не можеше заради бученето на кръвта в ушите му.

Сърцето му протестираше.

Как би могъл да докосне друга жена, когато се чувстваше така по отношение на Бейли?

Звучиш като женчо.

И именно заради това тази вечер щеше да се остави да бъде погълнат от проклетата балерина и да забрави за червените коси на Бейли.

БЕЙЛИ

Оказа се, че нападението на Стю беше началото на седмица, пълна с гадости. Еймъри изникна в хотела в деня, след като момичетата научиха за „отношенията“ ми с Тримейн с нещо, за което скоро щях да установя, че е кафе от съжаление.

Може да попитате какво е кафе от съжаление.

Такова, което ви се поднася със състрадателно изражение на лицето и думите:

— Исках да бъда добра приятелка и да те уведомя, че Вон е заминал за Манхатън.

Чутото ме накара да се вцепеня и докато отговорът ми беше просто „О“ когато поемах чашата кафе, но не и съжалението, вътрешно редях обидни имена срещу него. Някои дори не знаех, че са в речника ми.

При липсата ми на реакция Еймъри просто ме изгледа с очи на тъжно пале.

Очите на тъжно пале бяха нещо вбесяващо дори при симпатичен човек като нея.

— Не ме е грижа — троснах се.

Нямаше вид да ми вярва.

— Ако имаш нужда да поговориш с някого, само кажи.

И може би, защото беше Еймъри, а тя проявяваше по-малко настоятелност и натрапчивост, отколкото да речем мен, все пак извиках след нея, докато си тръгваше:

— За постоянно ли е? Тримейн завинаги ли си е заминал?

Приятелката ми се усмихна тъжно.

— Не знам. Но според служителите в „Парадайз Сандс“ ще отсъства за известно време.

Повдигнах нехайно рамене.

— Добре.

На Еймъри не ѝ минаваше номера с моята нехайност, но точно както очаквах, не се захвана да ме притиска. Вместо това ме остави да

отпивам от кафето и да започна да смилам идеята за Хартуел без Тримейн.

— И за Тримейн без сърце — изпухтях сама на себе си и ужасена от звученето на тези думи, усетих как очите ми се пълнят със сълзи. Преглътнах ги някак заедно с голяма глътка кафе, но болката, обидата от отблъскването, завладя цялото ми тяло.

Видях Том, докато правеше секс с друга жена и пак не изпитах такава болка.

Толкова типично за мен — просто така подвластна на импулса да предоставя частица от себе си на мъж, когото дори не харесвах. Да видя у него нещо, което си струваше да бъде обичано.

— Ти заслужаваш нещо по-добро. — Заех се отново да преглеждам прилежно молбите за поста на управител.

Не бях напреднала много, когато телефонът на хотела звънна.

— Значи не ти хрумна, че майка ти и баща ти може да искат да узнаят, че са те нападнали в хотела? — прокълтя гласът на баща ми в мига, щом вдигнах.

По дяволите.

Отлагах да информирам родителите си, защото нямах желание да се справям с последиците. Но не беше редно да крия от тях.

— Съжалявам, татко.

— Така и трябва — обади се мама. — Трябваше да го научим от Джаклин.

Кметицата. Най-добрата приятелка на мама. Разбира се.

— Съжалявам, мамо.

— Ще хванем самолет при първа възможност — отсече татко.

— Не. — Обичах родителите си, липсвах ми, но последното, от което се нуждаех, беше хаосът, който водеха със себе си. Не беше заради татко. А заради мама. Тя ме обичаше, гордееше се с мен, но и тя като мен нямаше филтър между мозъка и устата. Щеше да се разхожда из хотела и да критикува всичко, защото се различаваше толкова много от нейния вкус. А после щеше да се опитва да го „оправи“. Не ми трябваше и този стрес след всичко станало. Нещо повече, баща ми беше прекалено прозорлив, що се отнасяше до мен. Само от един поглед щеше да усети, че страдам заради нещо или някого.

— Не го правете — настоях. — Наистина съм съвсем добре и шериф Кинг вече се зае със случая.

— Не ти ще решавам дали да дойдем, или не — писна майка ми.

— Татко, изключи високо...

— Да не си посмял, Арън!

Чу се прещракване и после гласът на баща ми вече звучеше по-меко и по-тихо.

— Изключих го.

— Арън, това не е честно! — чух да протестира майка ми. Продължи да крещи, но от по-далече и накрая заглъхна.

— В бърлогата си съм — обясни татко. — Можеш да говориш свободно.

— Сигурно мама ще е бясна и на двама ни, задето я изключихме от разговора, само че, татко... Знаеш, че я обичам... но в момента не мога да се натоваря и с нейното присъствие тук. Разправям се с полицията във връзка с Девлин, затрупана съм до лакти с молби за поста на управител и още се мъча да се възстановя, след като с Том...

— И майка ти ще негодува срещу промените в хотела и ще се опитва да оправи нещата — добави с въздишка татко.

Усмяхнах се, защото обичах баща си и това, че разбираше всички ни така добре.

— Да. Именно. Ще ми дойде в повече.

— И какво се очаква да правя аз? Просто да си седя тук във Флорида и да се тревожа за детето си?

— Всичко ще бъде наред. Джесика и Купър се грижат за мен. Почти целият град се грижи за мен. Както знаеш, много съм обичана. — Потрепнах на последното, защото както ставаше ясно, не чак толкова обичана от някои хора.

— Не ми се струва редно да не дойдем при теб.

— Нека направим компромис. Нека сложа всичко тук в ред. Просто ми дай няколко седмици и после, ако още искате да дойдете, направете го. Не че не ми липсвате. Знаеш, че тъгувам за вас.

— Знам, Черешке — въздъхна. — Добре. Ще ти дам няколко седмици, но ако се случи нещо, което не ми е по вкуса, пристигам, без да ме е грижа дали си в състояние да понесеш властното поведение на майка си, или не.

Скоро след това приключихме и оставих бедния човек да търпи последствията от това, че изключихме мама от разговора. После отново се съсредоточих върху молбите. Всъщност се ангажирах с

работа възможно най-много, за да не си оставям време да мисля за друго, освен за хотела.

Но в деня, когато открих, че Вон е прекосил няколко щата, вероятно за да избяга от случилото се между нас, шериф Кинг цъфна в хотела с още неприятни новини.

— Съжалявам, Бейли. Не мога да повдигна никакви обвинения срещу Стю. Ще държа обаче нещата под око. А ти ме уведоми, ако Девлин започнат да те тормозят.

Не ми стигаха думите да опиша безсилието, което изпитах в този момент. Несправедливостта. Прииска ми се да издиря Дейна и Стю, да я ошамаря, задето е такава предателка и да сритам него така здраво в топките, че да спася света от вероятността да се възпроизведе.

Не изразих тези си мисли или разочарованието си гласно.

— Ами Джаксън?

Кинг присви очи.

— Остави това на мен.

И след тази доста привлекателно успокояваща вметка (мъжествеността му беше наистина внушителна) добрият шериф ме остави да се терзая.

Можете да си представите как се чувствах, след като върху главата ми се струпваше гадост връз гадост, когато същата вечер в хотела ми се появи Рекс.

Рекс Макфарлън. Същият онзи Рекс, на когото се обадох и когото унижих, като споделих съкрушителното си откритие, че половинките ни правят секс. Възнамерявах да му се извиня, но при всичко друго, случващо се в живота ми, забравих. Потресаващо, но самата истина.

Бях убедена, че седмицата ми е на път да стане още по-противна.

Подготвих се за предстоящото, напуснах мястото си в зоната на рецепцията, където почиствах от прах рамката на камината и изминах разстоянието до мястото, където стоеше той, взрян в камбанката на бюрото за регистриране на гости.

— Рекс?

Той се обърна към мен.

И се усмихна.

— Бейли.

Изненадах се от тона му и застанах до него.

— Защо си тук?

Този път усмивката му беше тъжна, когато очите му обходиха лицето ми. В началото, като се запознахме, сметнах Рекс за прекрасен, защото ми напомняше за тийнейджърското ми увлечение Джош Хартнет. Беше мургав и висок също като него, очарователен и сладък. Беше изключително сладък двайсет и четири годишен млад мъж.

— Аз... Тъ... — натика ръце в джобовете си и се прегърби, все едно се чувстваше неудобно. — Предполагам, че дойдох, за да поговорим.

— Заради онова, което направих ли? Задето ти позвъних просто така? Защото имах намерение да се свържа с теб и да ти се извиня. Не разсъждавах трезво; тъкмо се беше случило, току-що ги бях заловила и погледът ми падна върху чантата ѝ. Измъкнах телефона ѝ и ти звъннах. Беше лоша постъпка и не биваше...

— Бейли — прекъсна дърдоренето ми той. — Всичко е наред. Може да не е бил правилният начин да го сториш, но е добре, че го направи. Имам предвид да ми кажеш. Благодаря ти.

— Все така съжалявам.

— Да. Знам. Заради това съм тук.

— О?

Той прекара ръка през разрошената си коса и се озърна, сякаш за да провери дали сме сами.

— В момента имаш ли време... да поговорим?

— Мога да изляза да се поразходя — отвърнах.

Рекс видимо се отпусна.

— Чудесно. Просто... Добре, можеш да кажеш не, но не съм в състояние да говоря с никого на тема Ерин... Имам нужда да поговоря с някого. Ти си единственият човек сред познатите ми, който ще ме разбере.

Истината беше, че бях преодоляла раздялата си с Том. Да, още ми липсваше приятелят ми. Липсваше ми това колко добре го познавах и да имам в живота си човек, който познаваше мен също толкова добре. Но сърцето ми страдаше заради друг. И заради съвсем различна ситуация.

Да... Все така можех да проявя съчувствие към Рекс. Възможно бе да се отвлека от мислите си за моята болка, ако поне за кратко говорех за нечие друго страдание.

И, разбира се... Никога не бих могла да откажа на някой наранен.

Уведомих Мона къде отивам и изведох Рекс на дъсчената еспланада. Стигнахме до плажа в мълчание, събухме си обувките и позволихме на стъпалата ни да потънат в пясъка. Сезонът беше в разгара си и плажът беше пълен с хора дори след залез. И все пак успяхме да намерим известно усамотение, като поехме по брега.

— Е, за какво искаш да говорим? — подех.

— Чувствам се малко странно сега, като вече съм тук. Имам предвид, че ние двамата едва се познаваме, а това е нещо доста лично.

— Наясно съм, че това може да не означава нищо за теб, но вярвай, като казвам, че можеш да ми имаш доверие. Като трезор съм.

— Том твърдеше същото — Рекс потрепна при споменаването на името му. — Имаше лирични отклонения във връзка с теб, за това колко много ти вярва, колко лоялна си. Струва ми се, че бях шокиран, задето той изневерява на теб, отколкото заради Ерин.

Може би все пак не бях преодоляла напълно предателството от страна на Том, защото не ми беше особено лесно да чуя думите на Рекс.

— Предполагам, че е забравил за всичко това, когато пред него се е полюшнал двайсет и три годишният бюст на Ерин.

Мигом съжалих за язвителността си, защото Рекс пребледня.

Стиснах ръката му и се извиних.

— Доста съм несъобразителна.

Той ми се усмихна немощно.

— Том ми е казвал и това.

— Том доста е приказвал, а?

— Да. Все хубави неща. Съжалявам, задето ти изневери, Бейли.

— Аз съжалявам, задето Ерин изневери на теб.

Подритна купчинка пясък, вгледан унило в стъпалата си и ми заприлича на тъжно и самотно малко момче. Сърцето ми се късаше заради него.

— Рекс?

— Аз... Чувствам се ядосан през цялото време — призна. — Не защото... Аз... — Пое голяма глътка въздух и издиша. Посъвзе се и продължи да говори така тихо, че ми се наложи да се приведа, за да чувам. — Споделих с Ерин неща за живота ми, за семейството ми, които не съм казвал на никого. Реших да ѝ се доверя. Тя беше първата жена, на която се доверих.

— И тя те предаде.

Очите ни се срещнаха.

— Да — отрони.

— Толкова съжалявам, Рекс.

— Аз също. Защото сега... Уплашен съм неописуемо, че всичко, което бях превъзмогнал, всичките ми проклети проблеми с доверието... — изсмя се глухо. — Не мога да повярвам, че ти казвам всичко това.

— Казваш ми го, защото имаш нужда да поговориш с някого.

Спря и устреми поглед към водата.

— Не искам да се превърна в огорчен от всичко човек, който си няма нищо и никого, защото не може да се накара да им вярва. — Почувствах се някак запленена от печалния взор на Рекс. — Не съм такъв човек, Бейли. Аз... Животът се опита да ме направи такъв, но дълбоко в мен това не е в природата ми. Усещам обаче как се случва... и просто искам да спра това, преди да е късно.

Бях впечатлена от откровеността му и трогната, задето споделяше с мен, въпреки че го правеше поради липса на друг избор. Обвих утешително пръсти около китката му.

— Говориш с мен. И може още да ти се струва невероятно, но ще научиш, че можеш да ми вярваш. По света има хора, които заслужават доверието ти.

Той покри дланта ми с другата си ръка и затвори очи. Остана така за известно време и аз му позволих, като се насладих на заобикалящия ни покой, макар и до нас да долитаха смеха и разговорите от другите хора на плажа.

Най-накрая Рекс отвори очи и ме дари с лека усмивка на изумление.

Не можех да се спра и аз също се усмихнах в отговор.

— Какво?

Той поклати невярващо глава.

— Това е първият път от позвъняването ти насам, когато намирам капчица покой. — Побутна ме закачливо с рамо. — Ти постави финал на тази глава от живота ми. Хаос и покой.

Прихнах.

— Ще се намерят много хора, според които това е крайно уместно описание на мен: дарител на хаос и покой.

— Съществуват и по-лоши прякори.

Разменихме си усмивки и аз бях приятно изненадана от чувството на топлина, което ме изпълни. Не се съмнявах и за миг, че бях осъществила контакт с младия Рекс и че животът току-що ми беше поднесъл нов приятел.

14. БЕЙЛИ

Един месец по-късно

— Предполагаше се, че ще обсъждаме роклите на шаферките. Бейли. Земята вика Бейли.

Вдигнах рязко глава от телефона си при прозвучаването на името ми.

— Какво?

Бях си взела почивен ден, защото имах нов управител, който да се грижи за хотела.

След историята с Девлин цялата тази работа около намирането на управител беше наистина стресираща. Ако преди това намирах за трудно да гласувам доверие на някого, сега бях дори по-предпазлива. За щастие Кат, сестрата на Купър, поднесе предложение, което ме изненада.

Ейдън, нейната най-добра приятелка, работеше на две места, защото неверният ѝ и безхаберен съпруг беше отпрашил нанякъде преди години и я оставил да се грижи сама за подрастващата им дъщеря Анджела. Вечер Ейдън беше барманка в „Джърмейнс“, бар на Мейн стрийт, а денем работеше почасово като рецепционист във фризьорски салон. Освен това през уикендите дъщеря ѝ работеше в притежавания от Девлин увеселителен парк на няколко пресечки от дъсчената еспланада.

Ейдън беше изтощена и въпреки работата на две места пак не печелеше, колкото би печелила като мой управител. Кат се закле, че приятелката ѝ е работлива и учи бързо. При такива препоръки за личните ѝ качества наех Ейдън въпреки липсата ѝ на квалификация. Баща ми ме обяви за побъркана, а майка ми си послужи с други определения, но аз го направих.

Тревожех се за това.

Но го направих.

Един месец по-късно бях доволна. Дори спокойна. Покрай това, че Девлин се бяха отдръпнали напълно заради глупавата постановка на Стю и наличието на нов управител, можеше да се каже, че почти бях освободена от стреса.

Ейдън беше като ангел, пратен от небето. Кат не беше излъгала, като ме увери, че самотната майка учи наистина бързо. И влизаше под кожата на хората с истинска лекота. Гостите ми я обожаваха.

Аз я обожавах.

В живота ми отново започваше да се възцарява равновесие сега, като я имаше нея да помага.

Колкото по-бързо се учеше, толкова повече свободно време имах и тя беше склонна да ми предоставя това свободно време, защото аз проявявах огромно разбиране относно Анджела. Когато Анджела скъса с гаджето си и беше ридаеща развалина, аз покрих смяната на Ейдън, та тя да може да бъде с детето си.

Тя го оцени и скоро работните ни отношения започнаха да се градят върху солидарност и отзивчивост.

Имах чувството, че работи за мен много по-дълго от един месец.

Джесика ми се намръщи.

— Добре ли си?

— Напълно.

— Ами... — Посочи към телефона ми, като заедно с това погали Луис по главата.

— О. Съжалявам. — С Еймъри и Далия бяхме отишли в дома им с Купър и по масата за хранене лежаха разпръснати всякакви неща, свързани със сватбата. От мен се очакваше да бъда полезна в тази набързо организирана сватбена ексцентричност, а не отнесена. — Рекс ми написа съобщение.

— Мислех, че току-що сте закусвали на плажа — отбеляза Далия и захапа една от поничките, които Джесика беше поднесла за нас.

— Да. Но разговорът е доста труден и... струва ми се, че той се чувства уязвим. Още е в Хартуел и иска да вечеряме заедно. Ще възразите ли, ако отменим уговорката ни за тази вечер?

Еймъри и Джесика отговориха в един глас:

— Разбира се, че не.

Далия обаче ме погледна подозрително.

— Какво има между вас двамата?

— Не е това. — Бях разчела мръсното ѝ подсъзнание. — Той е с девет години по-млад. Не гледа на мен по този начин.

— О, разбира се, че не. Той е просто мъж с функциониращ пенис, а ти си хубава жена в разцвета на силите си.

Джесика и Еймъри изсумтяха.

Аз завъртях очи.

— Нещата не стоят така. Самотен е и има нужда от някого, с когото да говори. Доверява ми се.

— И иска да влезе под бельото ти. Секс за отмъщение?

— Далия — предупредих я. — Не е смешно.

Тя се сепна.

— Извинявай. Аз... Просто... Тревожа се за теб.

— Защо ще се тревожиш за мен?

— Ами, да видим. Гаджето ти, с което бяхте заедно от десет години, ти изневери, а ти го понасяш изненадващо леко; нападат те, а ти правиш умопомрачителен секс с врага си; той се вдига и си заминава, а ти се озоваваш в тази странна връзка на удобна взаимна зависимост с бившия на момичето, което спеше с твоя бивш.

Втренчих се в нея и отворих уста, но от нея не излязоха думи.

Тишината в помещението беше оглушителна.

А после аз изстенах:

— Боже, това наистина звучи налудничаво.

— Аха.

— Не е така налудничаво, както изглежда — уверих ги. — Тази работа с Рекс е само платонична. Той се нуждаеше от някого, с когото да поговори, да намери начин отново да вярва на хората, и аз му го предложих.

— Да, защото не можеш да се спреш. Трябва постоянно да спасяваш хората — изтъкна Джесика. — Но поспря ли да анализираш как се чувстваш ти? Като за начало: Вон. Изобщо не вярвам, че си преглътнала случилото се между вас.

Нямах никакво желание да засягам темата и побутнах едно сватбено списание към нея.

— Хей, не сме се събрали да ми правим психоанализа. Тук сме да говорим за сватби.

— Вон се е върнал — обяви неочаквано Джесика. — С Купър ще се срещнем утре с него, за да уточним финални подробности за

сватбата.

Сърцето ми заблъска бясно при мисълта да го видя отново. Имах чувството, че е минала цяла вечност от последния ни разговор. Споменът от нощта ни заедно, макар и съвсем жив, изглеждаше ужасно далечен.

Беше по-лесно, като го нямаше.

Болката се беше поуталожила.

Знаех го със сигурност, защото при мисълта да го видя отново изпитах пареща болка.

Прикрих мъката си и повдигнах рамене.

— Тогава май е по-добре да се захващаме да изберем роклите. Остават ни само няколко седмици.

— Ето, видяхте ли? — Даля размаха наполовина изядената си поничка в моя посока. — От това съм разтревожена. Лъжеш! А това не ти е присъщо.

— Права е — съгласи се Джесика. — Винаги казваш какво се случва в главата ти. Фактът, че не го правиш, сочи, че има за какво да се притесняваме.

У мен започна да се надига паника, задето се бяха съюзили срещу мен, водени от любяща, но вбесяваща загриженост.

— Момичета. — Еймъри беше колебливо твърда. — Оставете Бейли на мира. Голяма жена е и ми се струва, че умее да се грижи за себе си доста добре. Ако тя има желание да говори, ще го направи. Но не е така и според мен е редно да я оставим и да се придържаме към шаферските рокли.

Смаяна, че спасението ми беше дошло от толкова изненадващ източник, единствено успях да зяпна към Еймъри, а смъррените Джесика и Даля насочиха вниманието си към роклите.

Загложди ме чувство на вина.

От момента, в който се запознах с тези жени, си проправях път в живота на всяка, твърдо решена да ги превърна в свое семейство. Проявявах любопитство. Бях натрапчива. И макар да се дължеше на доброжелателство, все пак го бях правила.

Включително и с Еймъри.

Бяха ми разкрили съкровенията си тайни (е... Еймъри щеше да го стори някой ден] и заслужаваха в замяна същото доверие.

— Не искам да го мразите — промълвих. Когато ме погледнаха учудено, срещнах взора на Джесика. — Вон ви е приятел.

Тя присви очи.

— Какво е направил по дяволите?

— Нищо. Не е давал обещания или... Аз... Аз проявих глупост. — Забих поглед в масата и наблюдавах как пръстите ми се преплетоха. — Винаги съм била привличана от него, но не исках да е така. Всичко стана заради цялата тази история „девойче в беда“. — Изсмях се глухо. — Показах се като предателка към моя отбор. Коленете ми поддадоха в мига, щом мъж ми се притече на помощ. И... Убедих сама себе си, че го е грижа за мен.

— Наистина го е грижа за теб — настоя Джесика. — Убедена съм в това.

— Стори ми се, че го долових в очите му, като бяхме заедно. Но когато всичко свърши, той стана от леглото ми и заяви, че е било грешка, а аз осъзнах, че онова, което съм разчала, е било задоволството му.

Далия изруга под нос.

— Живях прекалено дълго с убеждението, че не заслужавам нещо специално и като се разделих с Том си обещах, че ще се целя по-високо. Вон ме накара да се чувствам като втора ръка. Наложително е да избягвам човек, който ме кара да се чувствам по този начин.

— Грешиш за Вон — отсече Джесика. — Той държи на теб. Просто... По някаква причина се бои.

— Ако си права, това значи да се забъркам с мъж, който не знае какво иска. Няма да тръгна след някой с толкова много проблеми.

— Но с радост ще се занимаваш с проблемите на Рекс? — предизвика ме Джесика.

— Рекс е просто приятел — повторих. — Не е противопехотна мина, която се кани да избухне. Вон обаче е. Моя лична противопехотна мина. Не знаете... Дори аз не знам... Просто... От неприязън към него стигнах дотам да го погледна в очите и да си кажа: Иха, не мога да повярвам, че през цялото това време е бил пред мен. — Очите ми запариха от сълзи. — За миг реших, че този мерзавец е „избраният“. И докато в моята глава се въртеше това, той просто си тръгна. Знаете ли колко унижена се почувствах? Колко глупава ме накара да се чувствам?

Обърсах нетърпеливо сълзите, които се бяха стекли по бузите ми, а Еймъри хвана свободната ми ръка. Позволих ѝ да я стисне силно. Лицата на Далия и Джесика бяха изопнати от емоции.

— Не му се сърди, Джес. Моля те. Ти и Купър сте му приятели и той има нужда от вас.

— Защо изобщо те е грижа?

— Защото той не ми е обещавал нищо — повторих. — Направи опит да си тръгне, а аз му се натиснах. Накарах го да мисли, че е само секс. Всеки нормален мъж би сторил същото. Не е виновен, че според мен беше нещо повече.

— Това е пълна каша — изръмжа Далия.

— Не. Просто едно от онези неща. — Прекратих разговора и си пожелах да можех също така лесно да се отърва от чувствата си. — И така, може ли да гледаме рокли?

Приятелките ми останаха смълчани за миг.

Джес посочи към рокля в едно от списанията.

— Можем да изключим розовото. Не искам розово.

— Хубаво. — Изпитах облекчение по много причини. — Розовото не си отива с косата ми.

15. БЕЙЛИ

Беше официално: бях идиотка.

Как иначе бих обяснила факта, че стърчах в лобито на хотел „Парадайз Сандс“ с ясното съзнание, че съм била манипулирана от една сватовница?

Джесика ми беше позвънила същата сутрин.

— Имам нужда да ни придружиш с Купър днес. Искам мнението ти за тържеството.

Аха. Добре. Надушвах номер. Само дето това беше единствено в главата ми.

— О. Ясно. Да, разбира се — отговорих.

Още тогава ми беше трудно да повярвам, че думите излязоха от устата ми. Едва вчера бях така убедена, че отсъствието на Вон е добро за мен. Но се оставих Джес да ме манипулира... защото исках да го видя. Исках да съм способна да бъда в присъствието му и да се чувствам нормално. Да бъда силна. Да му дам да разбере, или поне да го накарам да мисли, че не ме е надвил, че не бях ни най-малко унижена.

Плюс това се нуждаех от разсейване. Предишната вечер се разхождах с Рекс и той пусна бомбата как бил привличан от мен. Макар и поласкана, също така малко се постреснах. Исках да продължим приятелството си, но не желяех да го подвеждам. Така че споделих с него за Вон и му обясних как още се опитвам да го превъзмогна.

В отговор Рекс настоя да останем приятели. Заяви, че можел да ме чака.

Звучеше доста убеден.

Аз не бях.

Джесика ме преведе през хотела до балната зала, където щеше да бъде устроено тържеството. В мига, щом пристъпихме през двойните

врати, всичко, което Джесика ми беше описвала, дойде на мястото си. Щеше да е наистина ефектно.

— Не мога да повярвам, че успя да организираш сватба за три месеца. Това не бива дори да е възможно.

— Не, не бива — прозвуча зад гърба ми познат глас.

Сърцето ми започна да препуска, а аз се завъртях на пети, за да се озова лице в лице с Вон. Той беше облечен в обичайния си костюм, косата му беше перфектна, всичко у него беше перфектно.

Тялото ми реагира на гледката и ме заляха спомени от онази нощ.

Дявол го взел!

Мразех, задето беше способен да ме кара да се чувствам така.

Само физическо привличане е. Нищо повече.

Сивите му очи бяха така трудни за разчитане. Ще ми се да знаех какво се случваше в главата му.

О, да, разбира се, само физическо привличане е.

— Изненадан съм, че Вивиън е смогнала да сглоби всичко — допълни той и прекрати вътрешната ми война със самата себе си.

Знаех, че Вивиън е хотелският организационен мениджър и сватбен координатор на Джесика.

— Мислех, че наемаш само най-добрите — отбелязах предимно, за да го накарам да погледне към мен.

А после се почудих за причината изобщо да го искам, защото сивите му очи се взряха в мен с плътско познаване. Виждам те гола, крещеше погледът му.

Е, ти сама пожела да можеш да разчиташ мислите му. Внимавай какво си пожелаваши.

Пренебрегнах тръпките, пробягали надолу по гръбнака ми.

— Госпожице Хартуел.

Върнали сме се на госпожица Хартуел значи? Страхотно. Е, тази игра и аз я умея.

Въпреки че усещах как се случва и се ненавиждах заради това, преобърнах се в сърдита тийнейджърка в отношението си към него.

— Изненадана съм, че се върна. Всички решихме, че си си тръгнал. Завинаги.

— Пожелателно мислене ли, госпожице Хартуел?

— Пет пари не давам тук ли си, или те няма, Тримейн.

— Много си заета с новото си гадже ли?

— Какво?

— За Рекс ли говориш? — намеси се Джесика.

Вон повдигна вежда.

— Казва се Рекс? Като Ти-рекс?

Купър се закашля в опит да преглътне смеха си, а аз го стрелнах с кръвнишки поглед, преди да го насоча към Вон.

— Рекс като холивудския актьор Рекс Харисън. И не ми е гадже.

— Още — вметна Джесика. — Снощи ѝ заявил, че иска да бъде. Възнамерява да е изключително настоятелен.

— Да не сме си разменили самоличностите? Обикновено аз съм тази, която не знае кога да млъкне.

— О, значи си наясно за този си недостатък. — Подигравката дойде от Вон. Изненади, изненади.

— Я виж ти. Наистина ли искаш да продължим в този дух? Защото ще стоим тук цял ден, ако се захванем с твоите недостатъци.

— Недостатъци ли? Какви недостатъци? Аз съм съвършен.

— Съвършен задник, имаш предвид.

Той погледна към Купър и Джес.

— Всичко, което чух, е, че имам съвършен задник.

Приятелите ми се помъчиха да прикрият усмивките си. Но не успяха. Значи се опитваше да бъде сладък и забавен. Е, аз преборих моята усмивка без проблем.

— Домъкна ме тук, за да ме измъчваш, нали? — заявих на Джес, когато Вон и Купър тръгнаха пред нас.

— Не беше нужно да идваш.

— Знам. Просто... налагаше се лично да проверя нещо.

— Какво? Че враждебността между вас е основа за епична любов?

Стрелнах я с поглед.

— Не.

— Казала си на Рекс, че не можеш да се срещаш с него, защото още имаш чувства към Вон. Само помагам. Имам предвид, трябва да се намираш в негово присъствие, за да си изясниш какво искаш.

— Не опира до това да си изясня какво искам, а да преглътна факта, че не ме иска.

— О, моля те. Той е като момченцето, което удря симпатичното момиченце през междучасието. Харесва те. Просто не знае какво да прави с това.

— Ако случаят наистина е такъв, не проявявам интерес, Джес. На трийсет и четири съм. Няма да си губя времето да го чакам да порасне. Просто имам нужда да продължа напред.

— Тук си, за да бавиш нещата, както правиш обикновено ли, госпожице Хартуел? — подвикна Вон назад към мен.

Джес ми отправи многозначителен поглед и побърза да догони Купър. Вон ме изчака, а Джес и Купър като че ли преднамерено се отдалечиха достатъчно напред, за да не се чуваме.

— Защо си толкова гаден с мен? — попитах.

В очите му проблесна нещо. Нещо като вина.

— Защото това те държи на разстояние — отговори той със смайваща откровеност. — А аз те харесвам, когато си на разстояние.

В този момент почти го мразех.

Права ли беше Джес? Наистина ли го вълнувах? Ако това беше вярно... Тогава не беше ли това по-лошо? Че е възможно да го вълнувам, но пак да не ме иска, защото не съм достатъчно добра за него?

У мен се разпали гняв примесен със страст, похот и други дяволски неща. Пристъпих в личното му пространство с устните ми на броени сантиметри разстояние и той насочи внимание към устата ми с възбуждаща настойчивост. Пренебрегнах импулса да го целуна.

— Малодушието е крайно неприятно качество у един мъж — прошепнах и погледът му рязко срещна моя. Стоманата в очите му беше силно нажежена. Стори ми се дори, че зърнах искри на гняв.

След като приключих да измъчвам него, както той измъчваше мен, отдръпнах се и цялото му тяло се отпусна.

— Прав си да спазваш дистанция, Тримейн. Дори красивото ти лице не може да компенсира дефектите на характера ти.

Беше ужасно от моя страна да го кажа, но в мен се надигаше отхвърлената жена.

— Нараних те — заключи той. — Не възнамерявах да те нараня. Това е последното, което исках да направя.

— Не се ласкай, Вон — отвърнах, но този път не грубо. — Не си първото преспиване за една нощ в живота ми.

Той остана загледан в мен наистина прекалено дълго.

— Обаче аз бях първият мъж, с когото спа след раздялата ви с Том, нали така?

Толкова личният въпрос ме накара да искам да се обърна и да си тръгна, но се налагаше да намеря някакво равновесие. Налагаше се да започна да контролирам емоциите си и да престана да се държа като отбраняваща се тийнейджърка всеки път, щом ми кажеше нещо.

— Да. Благодаря за това. — Подсмихнах се. — Окопитих се. Върнах се обратно в играта.

О, боже, звучи като някоя малоумна.

Лицето му помрачня.

— Точно на време за Ти-рекс.

И просто така отново се хванахме за гърлата.

— Рекс. Той ми е приятел. Бившето му гадже е жената, с която спеше Том. Сближихме се заради предателството на двама им.

— Жената, с която спеше Том не беше ли по-млада от теб?

— Да. — Беше ми ясно накъде биеше. — И Рекс е с девет години по-млад от мен. Какво? Трудно ти е да повярваш, че млад и потентен мъж проявява интерес към мен?

— Всеки мъж с функциониращ пенис би проявил интерес към теб — отбеляза той нехайно, все едно в коментара му нямаше нищо шокиращо. — Значи Джесика казваше истината, той те преследва?

Примигнах в опит да се отърся от вулгарния му комплимент.

— Тъ... Какво? Да. За Рекс ли? Да.

Мускулче на челюстта му заигра, когато изскърца със зъби. Заклучих, че е, за да възпре хаплив коментар. Вместо това заби очи в пода, неспособен да срещне погледа ми.

Изглеждаше по-млад и наистина изгубен.

И дявол го взел, докосна сърцето ми. Припомних си как се чувствах в нощта, когато бях нападната. Как се питах какво би било Вон да ми довери тревогите си, да разтълкувам този сложен и вгълбен мъж. Искях тайните му. Искях да облекча раните му. Просто... исках него.

Болеше ме, задето той не ме желае по същия начин.

Но думите на Джесика не спираха да ме преследват, продължаваха да ми дават тази проклета надежда, за която татко все ни предупреждаваше.

— Защо те интересува дали Рекс ме желае? — чух се да казвам, а думите ми и тонът ми го умоляваха да бъде смел и честен.

Не даде вид любезният ми тон да го е укротил. Вместо това изглеждаше вбесен. И нещо повече от това, изглеждаше бдителен. Като улично куче, което не е срещало много доброта през живота си. Нямахме как да не се почудя на какво се дължеше това. Бях се запознала с баща му — Лиъм Тримейн очевидно обожаваше сина си.

Какво се беше случило, което да смаже така Вон?

Пожелах си да не ме беше грижа.

— Не проявявам интерес към любовния ти живот, принцесо — изтъкна любезно Вон. — Най-добре да отида да намеря булката и младоженеца.

Безсилието и ядът ме задържаха на мястото ми, докато той се отдалечаваше.

Кресях и се гневях мислено, за да се възпра да събуя обувката си и да не я метна по него.

Това беше вторият път, когато ме заблуди.

— Заблуди ме два пъти^[1] — промърморих.

При мисълта за това напуснах балната зала, убедена, че Джесика ще ми прости, задето дезертирах от финалните приготовления.

Крачех по дъсчената еспланада към хотела си и наистина си мислех, че Вон е последният човек на земята, когото исках да видя в момента. На това се дължеше и бягството ми.

Отворих едната от двойните врати на хотела, влязох в преддверието и заварих много слаба жена с изкуствен бюст да спори с Ейдън. Осъзнах, че грешах.

Съществуваха още един човек, когото не желаех да виждам точно сега. Човек, с когото наистина не желаех да имам вземане-даване, защото винаги създаваше хаос.

Малката ми сестра.

Ако не беше фактът, че под козметичните операции физически си приличахме много, бих подложила на съмнение кръвната ни връзка.

Открай време Ванеса беше себична и разглезена фръцла. При това не беше възпитавана така. Беше й вродено. Част от природата й. Но не беше изцяло лоша. Всъщност беше жалостиво дете, което все изнамираше ранени животинки, които за раздразнение на майка ни носеше у дома, за да ги лекува. Когато импулсивните й действия

навредяха на някого, тя се чувстваше покрусена заради непреднамерените последици. В много от случаите именно аз бях онази, която търпеше тежестта от нейните решения, и след това малката ми сестра ме засипваше с прегръдки, извинения и целувки.

Така стояха нещата между нас. Като не се карахме, прегръщахме се.

За мое съжаление това се промени с годините. Бяхме напълно различни хора. Докато аз обожавях Хартуел и хотела, за Ванеса крайбрежният град и домът ни не бяха достатъчно добри. Искаше да види света. Не беше нещо, към което се стремях аз, но разбирах защо го искаше. Струва ми се обаче, че това я накара да започне да се чувства като аутсайдера в семейството. Дистанцираността помежду ни се усилваше и накрая, когато тя хлътна по едно по-голямо момче, по-голямо момче, което започна да се среща с мен, връзката ни се разпадна окончателно. Не знаех за увлечението ѝ, но това не попречи негодуванието на Ванеса срещу мен да се умножи. Надявах се, че ще го превъзмогне, че е само етап, но с мъка мога да кажа, че отношенията ни така и не се възстановиха докрай.

Преди години най-сетне Ванеса успя да използва външния си вид и уменията да съблазнява, за да завърти главата на богат турист и той я отведе в Лос Анджелис. Плати за изкуствения ѝ бюст, купи ѝ дизайнерски дрехи и красиви бижута.

За благодарност тя избяга с по-млад, също заможен мъж. Предназначението му беше само за забавление, така че тя съблазни баща му. Той на свой ред плати за устните ѝ и я отведе в дома си в Южна Франция.

И така нататък, и така нататък.

Държеше родителите ни в крак за щуротиите и пътуванията си, но аз не я бях виждала, нито бях говорила с нея от пет години.

— Разкарай се от пътя ми — изсъска Ванеса към моята управителка. Тикна тежко гримираното си лице в това на Ейдън, а гърдите ѝ за малко да изскочат от впитата до крайност рокля с дълбоко деколте и дължина до средата на пресеца, в която беше облечена.

Червените обувки на висок ток я извисяваха на няколко сантиметра над Ейдън и аз се почувствах хипнотизирана от безвкусните кристални закопчалки на каишките, обхващащи тънките ѝ глезени.

По красивия ми дървен под около нея бяха разпръснати три куфара и три пътни чанти „Луи Вюитон“.

Мили боже.

— Ванеса?

Тя се завъртя при прозвучаването на гласа ми, а изсветлената ѝ руси кичури червена коса се разлюля около раменете, съвсем права и копнинена, в пълен контраст с моите тъмночервени къдрици. Сега вече лицето ѝ беше перманентно нацупено. Носът ѝ си беше все същият и, разбира се, очите. Очите ѝ бяха онова, което издаваше роднинската връзка. И двете имахме очите на майка ни. Светлозелени и извити в ъгълчетата.

Липсваше ми как изглеждаше някога малката ми сестра. Разликата във външността ѝ като че само подсилваше идеята, че тази Ванеса не е онази от детството ми.

— Къде беше? — тросна се сестра ми и опря ръцете си с идеален маникюр на свръхтънкия си кръст.

Намръщих се не само заради начина, по който ме поздравяваше след петгодишна раздяла, но и заради осъзнаването, че беше доста по-слаба отпреди.

— Ядеш ли нещо? Толкова си слаба.

— О, толкова си сладка. — Поперчи се за около част от секундата, преди отново да се тросне: — И така, къде беше? Наложих ми се да се разправам с тази мижитурка тук, която не ми позволява да се настаня.

— Нямаме свободни стаи, това е причината.

— Но аз съм ти сестра.

— Да, наясно съм с това. Въпреки че не съм те виждала и чувала от пет години. Защо си тук, Ванеса?

Тя повдигна тесните си кокалести рамене.

— Ужасно отегчена съм — заяви с престорен и странен британски акцент. — До гуша ми дойде да се скитам. — Ухили се. — Дойдох да управлявам хотела!

О. Не.

Дявол го взел.

Костваше ми неимоверни усилия да не тропна с крак и да не ревна: Друг път ще го управляваш.

Вместо това отправих успокоителен поглед към крайно разтревожената Ейдън, преди да насоча внимание обратно към сестра си.

— Много мило, Ви, но нямам нужда от помощ за управлението на хотела.

— Вече никой не ми казва Ви. И не питам дали се нуждаеш от помощ. Хотелът е и мой.

— Ти мразиш хотела.

Тя повдигна рамене.

— Бях прекалено сурова в преценката си. Пораствам, Бейли. Искам да поема някаква отговорност.

Скръстих ръце пред гърдите си.

— Добре. Какъв опит имаш?

— Моля?

— Какъв опит имаш като мениджър?

Тя направи физиономия.

— Бейли, уморена съм и нямам време за такива глупости. Долетях от Монте Карло, за да бъда тук.

— От мафията ли бягаш? От полицията?

— Какво? — произнесе пискливо.

— Няма логика да си тук.

— Не е нужно да има логика — пристъпи към мен. — Тук съм да опозная хотела си.

Поех рязко въздух заради нейната дързост. Това място никога не е било нейният хотел.

— Не съм те чувала от пет години! — повторих.

— Бях ангажирана.

— Искрено се надявам да е било с ръководството на бизнес, защото иначе няма да припариш до този.

— Тя има ли опит? — посочи към Ейдън. — Някак си се съмнявам. Виж я как е облечена. Наистина ли я оставяш да посреща гостите в този вид?

Ейдън присви очи към нея и мисля, че беше готова да свали огромните обици от ушите си и да прикани Ванеса за един рунд по борба.

— Ейдън е моята управителка и е добра в работата си. Например наясно е колко неуместно е да вдигаш скандали наред рецепцията,

където гостите могат да те чуят.

— Не вдигам скандали — Ванеса отново повдигна рамене. — Няма за какво да се разправяме. По закон това място принадлежи и на мен и ти ставаш дребнава, като не ми даваш възможност да го опозная.

— Не съм дребнава, а предпазлива. Не вярвам на мотивите ти, скъпа сестричке.

— Колко нелюбезно от твоя страна. — Вече звучеше отегчена. — Добре. Отегчена съм — потвърди. — Заведи ме в някоя стая — посочи към куфарите си, все едно очакваше аз да ги пренеса.

— Нямам стая. Пълно е — повторих през стиснати зъби.

— Ами, тогава ще се наложи да отседна при теб.

Изхилих се.

И после загорях, че е сериозна.

— О, по дяволите, не — изтърсих, преди да успея да се спра.

Очите ѝ станаха кръгли и се навлажниха, а долната ѝ устна затрепери.

— Какво потресаващо посрещане. Знам, че вече отдавна не сме близки. — По бузата ѝ се търкулна сълза. — Но очаквах поне прегръдка.

Не приемах насериозно нищо от изпълнението ѝ. От мига на раждането си сестра ми се беше усъвършенствала в изкуството на престорения плач. Толкова пъти беше вкарвала в беда брат ни Марли и мен с помощта на същия този престорен плач. Родителите ни бяха единствените идиоти в къщата, които му се връзваха.

Ако трябваше да съм честна, тя беше доста талантлива.

— Не плачи — изсумтях и се затътрих към нея. Обвих ръце около кльощавото ѝ тяло и направих загрижена физиономия заради това колко крехка я почувствах. — Хайде, хайде.

— Недей. — Отбута ме леко. — Ще ми разбъркаш косата.

Завъртях очи.

— Хубаво. Ще повикам да те закарат в къщата ми. Можеш да спиш на дивана.

— На дивана? — Придоби ужасен вид.

— Имам само една спалня.

— Тогава леглото ще е за мен.

Втренчих се невярващо в нея.

— Малка сестричке, мама и татко ги няма тук. Сега това е моя територия и ако се прибера у дома и те заваря в леглото си, ще те извлека от него за тази твоя хубава права коса.

— Станала си жестока — изпъшка тя.

— А ти не си се променила дори мъничко.

Пет минути по-късно двете с Ейдън помогнахме на таксиметровия шофьор с багажа, докато сестра ми крещеше неща от сорта „Пази колелцата на този куфар. Струва повече, отколкото изкарваш годишно“ и „Не разпъвай така тъканта. Наясно ли си колко ще струва тази чанта след пет години?“.

Когато с Ейдън се изкатерихме омаломощени по стълбите, имахме вид сякаш бяхме ходили на война.

— Значи това е сестра ти — отбеляза иронично помощничката ми.

В този момент нещо в цялата ситуация ми се видя изключително комично и избухнах в истеричен смях, като ми се наложи да спра по средата на стълбите. Свлякох се на земята, а смехът на Ейдън се прибави към моя.

Хилихме се, докато не ни заболяха коремите и от очите ни не потекоха сълзи.

Обърсах ги и едва си поех въздух.

— Не е смешно, обаче е смешно.

— Не си я спомням. Човек би помисли, че ще я помня. Винаги ли е била такава?

— Общо взето. Но сега е по-зле. Посвети последните осем години да пътува по целия свят, като се прехвърляше от един богат мъж на друг. Много я бива със заможните татенца. Не чак толкова в това да се държи като свястно човешко същество.

— Според теб сериозна ли е за хотела? — Ейдън звучеше притеснено.

Истината беше, че не знаех. Беше ми ясно единствено, че където се появеше Ванеса, следваше разруха.

— Не знам. Знам само, че докато не си припомни колко ѝ беше скучно да живее тук, ще остане около нас. Нямам представа за колко дълго.

— Тя ще представлява ли проблем?

— Не, ако аз съм в състояние да попреча. Ако се появи тук и започне да ти дава нареждания или да прави опити да внася промени, искам да науча незабавно.

— Ще представлява проблем — заключи Ейдън.

— Няма да я оставя да те тормози.

— Шефе, през последните години работих на някои противни места и това не е едно от тях. Не съм имала по-хубав пост от този и няма да позволя на някаква мършава псевдосветска лъвица да ме стресне. Без да се обиждаш.

— О, никак дори не се обиждам. Аз бих я нарекла нещо по-лошо.

Засмяхме се и аз се отпуснах срещу Ейдън.

— Слава богу, че си тук.

— Ще преминем през това заедно.

Успокоих се, че Ванеса няма да подплаши мениджърката и се върнах обратно в хотела. Ейдън отиде да говори с Мона за вечерното меню, а аз забързах към райския покой, предлаган от офиса ми. Затворих вратата след себе си и затворих очи.

Далеч не бях толкова спокойна, колкото показах пред Ейдън.

Ванеса Хартуел беше последният проблем, от който имах нужда. Знаех, че съществува само един човек, който да ме разбере, и му позвъних.

Брат ми вдигна на четвъртото позвъняване.

— Здравей, Бейли. Какво има?

— Ванеса е тук. В хотела. Просто се появи. Твърди, че искала да помага за управлението му.

— Какво? — звучеше също така шокиран, както се чувствах аз.

— Заяви, че страстта ѝ към пътешествията е угаснала и иска да започне да приема отговорностите си по-сериозно.

Чарли изруга.

— Разкарай я от там. Незабавно.

— И как предлагаш да го постигна?

— Издири богат мъж, овеси го на въдица и го размахай под носа ѝ.

Изсумтях и после почувствах вина.

— Може би е редно да ѝ предоставя шанс. Сестра ни е.

— А също така е разглезена, себична и мързелива лигла.

— Може да се е променила.

— Видя ли ти се променена? Защото на последния Ден на благодарността никак не ми създаде такова впечатление.

— Видял си я миналия Ден на благодарността?

— Да, беше в Щатите и дойде да ме посети.

Пробуди се стара обида.

— Не дойде да види мен, мама или татко. — Малка глезла. — Знаех си. Никога не ме е харесвала.

— Не го приемай лично. Според мен по-скоро целеше да избегне Хартуел, отколкото вас тримата.

— Е, сега не избягва нито Хартуел, нито мен — изстенах. — Чарли, какво ще правя?

— Мисля, че ти предложих решение на този проблем.

— Мама и татко биха ме посъветвали да ѝ дам шанс.

— Защото мама и татко я обичат безусловно и не виждат в нея малката интригантка, която е.

— Може би трябва да престанем да ѝ позволяваме да бъде такава. Може би ако ѝ позволя да работи в хотела, ще успее да я науча как да се труди упорито и да цени стойността на полаганите усилия.

Чарли се изсмя.

— Всеки заслужава шанс. — Оказах се в позицията да споря в полза на решение и ситуация, които можеха да се окажат пагубни за мен.

— Винаги си била по-добър човек от мен, Бейли. Хубаво. Позволи ѝ да пробва да работи там. Но този хотел е любовта на живота ти и е причината да мога да водя жена си на хубава почивка всяка година, така че ако Ванеса направи една погрешна стъпка, искам да ѝ сриташ задника и да я натовариш на самолета за някъде далеч. Или в противен случай аз ще пристигна и ще го свърша лично. Ванеса винаги е създавала само неприятности. И последния път като проверих, нищо не беше различно. Не е там по причините, които изтъква. Предположението ми е, че поредицата от богати татенца е секнала. Тя ми е сестра и дълбоко в себе си винаги ще я обичам, но е изключително користен човек, Бейли, и ще предприеме нужното, за да е щастлива. Дори това да значи да направи теб нещастна.

Предупреждението на брат ми не спираше да звучи в ушите ми. Върху плещите ми беше легнало мъчително бреме. Истината беше, че

не харесвах сестра си особено много и ми липсваше само когато я нямаше. До мига, в който не се появеше отново. Сега, като бях изправена пред нея и сложните ни отношения, не желаех нищо друго така, както да открия ъгъл, в който да се скрия.

Първо Том.

После Вон.

След това Рекс.

И сега Ванеса.

Напоследък красивият малък Хартуел беше станал истински хаос.

[1] От англ. ез. „fool me once, shame on you; fool me twice, shame on me“ — Заблуди ме веднъж, срам за теб; заблуди ме два пъти, срам за мен. — Бел.ред. ↑

16. ВОН

Еймъри не се изчерви изобщо, докато приготвяше кафето, което поръча за него и Купър, макар че вечната ѝ необщителност си беше там.

Вон обаче долавяше, че необщителността ѝ този път не се дължи на свян, а по-скоро на гняв. Беше ядосана на него. Личеше от начина, по който беше стиснала красивите си устни, и от факта, че избягваше очите му, не защото се срамуваше да го погледне, а защото не желаше да го вижда.

Няколкото думи, които обели, бяха сухи и кратки.

Като „ето“, когато му подаде кафетата.

Вон беше смаян.

— Какво дължа?

— Обичайното — отговори тя.

Той ѝ подаде парите и се подсмихна сам на себе си. Честно казано, намираще гнева ѝ за освежаваща промяна след свенливостта ѝ. Може би все пак Бейли ѝ влияеше.

О.

Бейли.

Разбира се.

— Казала ти е — отбеляза и взе кафетата от бара.

Еймъри се втренчи в касовия апарат.

— Моля?

— Бейли ти е казала, че правихме секс.

Очите ѝ се насочиха към неговите.

О, ето я и нея.

По бузите ѝ изби червенина.

— Да.

— И ти си ми ядосана.

— Тя ме помоли да не е така — отвърна Еймъри. — Но да. — Прехапа устна, все едно не можеше да повярва, че е изрекла думите.

Всичко, което чу Вон беше „тя ме помоли да не е така“. Биваше си я тази Бейли Хартуел. Замени стремежа си да съсипе репутацията му, когато не го заслужаваше, с опити да предпази репутацията му, когато отново не го заслужаваше.

— Аз допуснах грешка. И се извиних.

Тя му кимна сковано. Значи не му беше простено.

Вон въздъхна и си тръгна. Тъкмо беше отворил вратата, когато до ушите му долетя нежният ѝ глас.

— Накара я да плаче.

Думите го пронизаха по болезнен начин, който още го изненадаваше. Неспособен да каже, каквото и да било, знаейки, че направи ли го, емоциите му ще лъснат, той продължи да върви.

В негово присъствие Бейли се показваше толкова борбена и смела, че понякога той забравяше за ранимата и емоционална жена, която се крие под всичките бодли. Беше се запознал с тази ѝ страна, но си позволи да забрави за съществуването ѝ, защото в противен случай се връщаха спомени, които го измъчваха.

Напомнянето от страна на Еймъри беше като нож в сърцето.

— Изглеждаш ужасно. — Купър отвори вратата на бара и пое кафето си. Отстъпи настрана, за да пусне Вон да влезе.

— Усещам го.

— И какво те води насам? Не че възразявам.

Очите на Вон обходиха празния бар.

— Сами ли сме?

— Да, обаче Джесика не приема особено добре да се натискам с други.

— Много смешно.

Купър се ухили.

— Какво мога да направя за теб?

— Искам да наглеждаш Бейли. Знаем, че и без друго го правиш, но говоря конкретно за този тип Рекс — присви очи. — Нещо не ми допада това как звучат нещата там.

Приятелят му отпи бавно от кафето си и остана вгледан във Вон, докато чак му стана неудобно.

— Е? — тросна се Вон.

— Чудех се нещо.

— Какво?

— Не е ли малко некомфортно?

— Кое да е некомфортно?

— Главата ти да е толкова далече от задника.

— Днес си истински комик, Лоусън.

— Улесняваш ме много — облегна се на бара, а погледът му беше пряк и сериозен. — Искаш ли да ми кажеш защо така си утежняваш живота? Искаш Бейли. На всички ни е известно, че искаш Бейли и ако не се държеше като такъв кретен, можеше да я имаш. Не виждам проблема.

На Вон му беше дошло до гуша да разяснява ситуацията.

— Не ставам за връзки.

— Защо?

— Не ти влиза в шибаната работа.

— Караш го да ми влиза в работата, като идваш и ме молиш да пазя твоята жена. Това не говори особено добре за теб като мъж.

Кръвта му кипна заради намеката на Купър.

— Постъпвам, както е най-добре за Бейли, като стоя настрана от нея.

— Обаче не го правиш. Не стоиш настрана от нея. Вреш си носа в живота ѝ, а това е малък град, Тримейн. Наистина ли смяташ, че тя няма да разбере, ако ѝ се месиш, дори да е заобиколно? А това значи да ѝ разбъркваш главата. Или участваш, или не. Направи избор и се придържай към него.

Думите на Купър прокълтяваха отново и отново в съзнанието на Вон, докато вървеше обратно към хотела си. Беше навел глава и погледът му се беше забил във върховете на обувките му.

Или участваш, или не. Направи избор и се придържай към него.

Дълбоко в себе си знаеше, че Лоусън е прав. Налагаше се да вземе решение да прекрати отношенията си с Бейли окончателно. Мисълта го ужасяваше.

И това го караше да поставя всичко под въпрос.

Може би...

— Ох! — изпищя женски глас в ухото му и той се натъкна на нечий остър лакът.

Стисна слабата ѝ ръка и задържа права жената, на която принадлежеше. Обзе го шок, когато се оказа вгледан в очите на Бейли.

Но това не беше Бейли.

Пусна жената и тя се олюля на високите си токчета. Червеникаворусата ѝ коса беше права и дълга и тя я отметна върху рамото си, като го оглеждаше все едно той е парче месо, а тя умираше от глад.

Кое то беше крайно уместно, защото нямаше вид скоро да се е хранила.

Големите ѝ гърди едва се побираха в плътно прилепналата ѝ рокля, в която беше облечена, рокля, демонстрираща остри тазови кости и като цяло фигура на недохранен бездомник. Жената го наблюдаваше похотливо, но това не оказва никакъв ефект върху Вон. Беше достатъчно привлекателна, но той не обичаше да излиза с жени, които явно гладуваха, за да изглеждат добре. Естествено слаби, заоблени или пищни, Вон нямаше претенции; стига жената да беше самоуверена и здрава, той би я сметнал за сексапилна.

Жената пред него не беше такава, но той усети, че е заплепен от лицето ѝ.

Беше заради очите.

И носа.

Бяха на Бейли.

— Простете ми — извини се той, задето се беше сблъскал с нея.

— О, не се тревожете — отвърна тя. Любувах се на новия хотел — посочи към „Парадайз Сандс“. — Нямаше го като бях тук за последно. Изненадах се. Придава така нужната класа на това място.

Вон се намръщи.

— Не харесвате ли Хартуел?

Очите ѝ го обходиха.

— Сега вече го харесвам повече.

Той ѝ се усмихна любезно, понеже нямаше желание да проявява грубост, в случай че тя беше гост.

— В хотела ли сте отседнали.

— Не, при сестра ми. Сигурно не знаете какви са цените тук, нали?

— Напротив знам ги — протегна ръка, защото осъзна коя беше жената. — Аз съм Вон Тримейн. Собственикът. А вие сте... сестрата

на Бейли Хартуел.

Тя ококори очи и той почти успя да види символа за долар, заменил ирисите ѝ. Типът ѝ му беше познат. Баща му го обучи да набелязва такива като нея още от съвсем млада възраст. И беше убеден, че е чувал наоколо да се разхождат шеги по адрес на сестрата на Бейли; как била преследвачка на пари и си проправяла път през редица заможни мъже в Европа.

Сигурно го беше чул от Айрис. Може би дори от самата Бейли.

— Точно така. Аз съм Ванеса — тя задържа ръката му в своята и пристъпи по-близо. — Добре ли познавате сестра ми?

Да, правих с нея най-хубавия секс някога и в момента тя съсипе живота ми.

— Познаваме се.

— Не е ли истинска досадница? — тя завъртя очи. — Току-що оставих багажа си в мижавата ѝ малка къща. Можете ли да повярвате, че иска от мен да спя на *дивана*? — произнесе думата все едно беше мръсна. — Реших да намина да видя хотела ви.

— Защо не ви въведа вътре и можете да говорите с рецепционистката?

— О — нацупи се тя. — Не можете ли вие да ми услужите? *Лично?* — отърка върховете на пръстите си в ревера му.

Вон почувства усилваща се паника и бързо се освободи от хватката ѝ.

— Това не ми се вижда професионално.

Последното, от което се нуждаеше, беше до ушите на Бейли да стигнат слухове, че е флиртувал със сестра ѝ. Нямаше да е първият случай, когато да се озове забъркан с две сестри и като се има предвид как катастрофално завърши всичко предишния път, наистина не беше в настроение да разиграе повторно този сценарий.

Може и да беше кокетната златотърсачка, но Ванеса Хартуел също така беше достатъчно интелигентна да схване ситуацията. Цялото ѝ излъчване мигом се промени. Кокетничеството изчезна и тя изправи гръб.

— Е, и без друго не знам дали ще ми пасне. Привикнала съм на определена класа. Може би „Гранд Хотел Хартуел“ ще е по-удачен за мен.

Той се подсмихна.

— Ами, „Парадайз Сандс“ има пет звезди, а „Гранд Хотел Хартуел“ е с четири, така че сигурно сте права. Той ще ви пасне по-добре.

Тя зяпна смаяно от обидата му, а Вон пое към хотела си, като се смееше сам на себе си.

И после му хрумна нещо. Не беше ли казала Бейли, че брат ѝ и сестра ѝ нямат никакъв интерес към хотела? И че не поддържа кой знае какви отношения с Ванеса?

Тогава какво правеше тази жена в Хартуел?

И колко ядове се канеше да създаде на Бейли?

Вон се начумери при тази мисъл. Тази година на Бейли ѝ се събра достатъчно, без сестра ѝ да ѝ създава проблеми.

Обърна се и завари Ванеса да гледа злобно. Не обърна внимание на това.

— Какво правите тук?

Тя скръсти ръце пред огромния си бюст и вирна брадичка предизвикателно.

— Какво ви влиза в работата?

— Грижа се всичко, случващо се на дъсчената еспланада, да ми влиза в работата.

Ванеса повдигна вежда заради враждебния му тон.

— Ами, тогава е добре да знаете, че възнамерявам да участвам по-активно в управлението на хотела ми.

— Имате предвид хотела на Бейли.

Нещо в изражението ѝ се промени.

— Хотелът е и мой. И честно казано, от онова, което виждам, Бейли е оплескала нещата до крайност. Интериорът е плачевен, а жената, която работи за нея... ами... налага се да си тръгне. Ще приведа мястото до отлична форма за нула време. Ще ви накараме да се поизпотите, вие с вашия петзвезден хотел.

Заболя го заради нападките ѝ срещу „Хартс Ин“ и незачитането на усилията, вложени от Бейли.

— Може да е минало известно време, откакто сте живели тук, госпожице Хартуел, но съм убеден, че помните колко е харесвана сестра ви в този град.

— О, помня — изсумтя. — Любимката на всички. Малката пикла беше доста популярна.

Той присви очи.

— Ако ѝ създавате проблеми, ще изхвърчите оттук така бързо, че няма да разберете какво се е случило.

— Моля? Това заплаха ли беше?

— Както вече казах, Бейли има много приятели и много хора държат на благополучието ѝ. Тази година ѝ се събра достатъчно и без вие да ѝ създавате проблеми.

— Иха. Нищо не се е променило. Все така успява да омае всички. Боже — завъртя очи. — Същият сте като нея. Отегчителен и праволинеен.

— Сигурно сте права. А сега си вървете.

Ванеса отвори уста да спори, но Вон не проявяваше интерес да влиза в конфронтация с нея. Интересно, че със сестра ѝ никога не успяваше да устои да го направи. Всъщност дори му носеше наслада. Отдалечи се, преди Ванеса да е успяла да каже още нещо.

Наруга сам себе си, задето я беше предупредил да не създава ядове на Бейли.

— Дявол го взел — просъска, влезе в офиса си и се строполи на стола си. Ето го отново, изразходваше енергия за жена, която дори не беше *неговата* жена.

Купър имаше право.

Отпусна глава в шепите си и изръмжа.

— Направи избор, Тримейн.

17. БЕЙЛИ

— Наистина не се налага да го правиш. — Почувствах се ужасно виновна, докато Рекс се въртеше из кухнята ми и приготвяше вечеря. Беше цъфнал в хотела с торби, пълни с покупки, без никакво предупреждение и настоя да ми стотви вечеря.

Ейдън, според която бях луда, задето не му предоставях шанс, настоя да вечерям с него и да оставя хотела на нейните грижи.

И именно това направих. Сега пеперудите в стомаха ми пърхаха като обезумели.

— Чувствам се, все едно това е среща — избъбрих. — А вече го обсъдихме, нали така?

Рекс ми хвърли поглед през рамо и се ухили.

— Да. Обсъдихме го. Не се тревожи. Наясно съм, че не е среща. Издишах облекчено.

— Добре. Значи просто ми приготвяш вечеря?

— Просто ти приготвям вечеря — приближи до мястото, където стоях, и поднесе към устата ми парченце чушка.

Вместо да го поема с уста от пръстите му — наистина препалено интимен жест, — аз го стиснах в моите и тогава го поех.

Той поклати развеселено глава и се върна до мястото, където режеше зеленчуци за ястието си.

— Е, нещо ново в живота ти? — посочи над рамото ми към купчината куфари в малката ми дневна.

Направих физиономия.

— О. Това ли? На сестра ми Ванеса са.

— Не звучиш особено въодушевена. Тя е онази, която много пътува, нали?

— Да. Но сега се върна у дома. Да управлява хотела.

Рекс се намръщи.

— Главоболия ли ти създава?

— Ванеса само това умее — усмигнах се заради неговата загриженост. — Ще се оправя. Знам как да действам със сестра ми. Сега, когато родителите ми не са наоколо, всъщност ще имам възможност да направя нещо по въпроса. Не я възпитавах като пълна глезла, но не я и обуздавах. Аз нямам скрупули да я сложа на място.

— Обзалагам се, че нямаш — усмигна се и изсипа зеленчуците в уока заедно с парченцата телешко. — Никога не съм срещал жена, която да е така пряма като теб.

— За ужасяващо ли го намираш?

— Щях ли да съм тук, ако беше така?

Част от мен искаше той да не ми отделя толкова време. Не защото не прекарвах приятно. Напротив. Беше забавен и мил. И секси. Отнасяше се към мен много по-добре от Вон.

Но за моя нестихваща агония Рекс не подпалваше кръвта ми както Вон. Искях да бъда съпричастна с него, да му бъда вярна приятелка, но не копнеех да разкрия тайните му и слабите му места, както това важеше за Вон Тримейн.

Защо бях такава малоумница?

Не. Не обвинявах себе си за това. В съзнанието си бях напълно наясно какъв беше пейзажът около Тримейн. Проблемът беше във вбесяващите ми хормони.

Глунави слабоумни хормони.

— Земята вика Бейли.

— А? — примигнах и погледнах към Рекс.

— Отнесе се някъде за минута.

— О. Просто обмислях как да подходя към Ванеса.

— Ако ти е нужна помощ...

— Знам, благодаря. Но ще се оправя.

Малко по-късно тъкмо бяхме седнали до масата ми за хранене, когато входната врата се отвори със замах и Ванеса влетя в гъст облак от парфюм „Шанел“, надянала вкиснато изражение.

— Колко мъже имаш? — скастри ме и се наведе да разкопчае каишките на обувките си.

— Какво?

Кимна към Рекс, който се беше втренчил в нея леко шокирано. Не съм убедена, че беше очаквал да види точно това.

— Още един.

— Какво имаш предвид с това още един?

Вече бях раздразнена, задето прекъсна вечерята ни. Нямах желание за разпавии с нея.

— Ами, който и да е този тук... Той какво, на дванайсет ли е? — махна по посока на Рекс. — И онзи другият. Дето щеше да е секси, ако нямаше огромен бастун в задника си. Онзи Вон.

Сърцето ми затупка малко по-бързо в гърдите. Разбира се, че баналната ми малка сестра се беше погрижила да срещне най-богатия мъж в града още на първия ѝ ден тук. Мисълта за нея близо до Вон ме накара да искам да оскубя тази нейна хубава коса и да скрия всичките ѝ обувки, та никога повече да не ги намери.

— За какво говориш? — процедих през стиснати зъби.

— За онзи тип Вон. Пфу! Едва се бяхме представили един на друг и вече се беше вкопчил в гърлото ми, за да ме предупреди да не ти създавам ядове. Никой мъж не се държи така собственически по адрес на някоя жена, освен ако не е бил в леглото ѝ. Което ме навежда на въпроса... Какво стана с Тед?

У мен се надигнаха прекалено много емоции. Бях дезориентирана. Отне ми минута да схвана какви ги дрънка.

— Тед ли?

— Гаджето ти.

— Том ли има предвид? — допусна Рекс.

— Том! — Ванеса щракна с пръсти. — И така. Какво стана с Том?

— Залови го да чука приятелката ми. Вече бивша приятелка — обясни Рекс.

— Иха — Ванеса изглеждаше изненадана. — Не знаех, че старият Тед е способен на такова нещо. А аз да си мисля, че е същият досадник като теб, Бейли.

Пренебрегнах думите ѝ.

— Да се върнем обратно на Вон. Какво му каза?

— Нищо. Просто отбелязах как хотелът ни има нужда от вълшебната ми ръка.

О, да, бях сигурна в това.

— И?

— Боже, този човек е наистина се впряга. Но пък е секси. Права съм, нали? Спала си с него — приближи към масата и си взе тако.

Не бях способна да сторя нищо, когато посегна към чинията ми, загреба част от месото със зеленчуци и започна да яде. Честна дума, че наред объркването, което успя да всели, аз всъщност бях доволна, задето консумираше нещо съдържащо истински калории.

Плюс това да я наблюдавам как излапва вечерята ми беше по-лесно, отколкото да забележа изгарящия поглед на Рекс. Нямахше нужда да съм гений, за да разбера, че искаше да чуе отговора на въпроса ѝ.

Гневът от внезапната поява на сестра ми в живота ми се възобнови с все сила.

— Престани да говориш.

Тя изпухтя.

— Нямам легло. Сега пък да не говоря. Хубаво. И без друго си лягам. Сигурно ще предпочетете да излезете, освен ако не искаш момченцето ти да зърне прелестите ми.

— Вечеряме.

— И се намирате в спалнята ми.

Погледнах към Рекс, вече напълно вбесена.

— Можем да приберем храната — предложи той. — И да я изядем в хотела.

— В офиса ми — кимнах с въздишка. — Ще донеса пластмасови кутии.

Хвърлих на сестра ми убийствен поглед, докато минавах край нея.

Тя се подсмихна.

— Искам да ме събудиш утре сутринта, за да дойда с теб в хотела.

— Страхотно.

Ванеса се наежи заради тона ми.

— Късметлийка си, че тази вечер се запознах със сексапилен мъж и съм в добро настроение.

Напрегнах се. По-добре да не говореше за Вон.

— Сексапилен мъж ли?

Тя се изсмя.

— Не се тревожи. Не твойт сексапилен мъж. Моят е по-скоро костюмар от земен тип. Пари и класа, но знае как да работи с ръцете си, ако разбираш какво имам предвид. Запознахме се в „Джърмейнс“.

Бедният човек. И представа си нямаше в какво се забърква.

— Браво на теб.

— Както и да е.

Опаковахме храната и изтиках Рекс навън от къщата точно когато Ванеса се залови да съблича роклята си.

Като се качихме в колата, мълчахме.

И после...

— Вон значи?

Може би щях да подменя шампоана на Ванеса с крем за обезкосмяване. Не можех да повярвам, че ме постави в подобна ситуация. Макар с Рекс да не се срещяхме, аз бях наясно какво целеше той и би било нечестно да не обясня.

— Собственик е на хотел „Парадайз Сандс“.

— Хотелиерът от Ню Йорк ли? — звучеше изумен. Видимо оклюма. — Ще е трудно да се съревновавам с такъв човек.

— Нещата не стоят така... Чуй, той ми се притече на помощ, като се случи онова със Стю Девлин — вече му бях разказала за взлома.

— Той е „приятелят“, който ти е помогнал в онази нощ.

— Да. Емоциите бяха много... Едно нещо доведе до друго...

— Да, не е нужно да влизаш в подробности.

— Но с Вон няма да се случи нищо повече. Вече ти го обясних.

Той не иска връзка с никого.

— Но ти искаш връзка с него.

Не можех да лъжа Рекс.

— Ще ми се да не беше така. И повярвай ми, трудя се да надделея тази идиотщина.

Рекс долови искреността в тона ми и кимна.

— Добре.

Докато си устройвахме място за вечеря в моя офис и Рекс ме засипваше с въпроси за детството ни с Ванеса, на мен ми хрумна, че като му предоставях обяснение, всъщност го приемах като потенциално гадже.

Потопах се в топлите му тъмни очи и си позволих да си представя вероятността да бъда с Рекс. Не, той не караше кръвта ми да кипи, както Вон. С него чувствах онова, което бях чувствала с Том. Но може би в крайна сметка това не беше нещо лошо.

По дяволите.

Като влезеш в трийсетте, не се ли очакваше животът ти вече да е по-малко объркващ?

18. БЕЙЛИ

Отново беше онзи момент от годината. Времето на музикалния фестивал. Едно от нещата, които обичах толкова много в Хартуел, бяха събитията в града. Провеждахме музикалния фестивал през лятото, когато беше пълно с туристи, а в самия край на сезона беше гей парадът, в началото на октомври си имахме фестивал на кокошките, за да честваме птицата символ на щата, гордата синя кокошка. После около Деня на благодарността идваше ред на Фестивала на тиквите, когато се провеждаше състезание по мятане на тикви, а в средата на февруари беше зимният карнавал.

Музикалният фестивал беше страхотен, защото беше по-спокоен от другите ни чествания. Хора от околните градове получаваха разрешение да отворят сергии със сувенири, свързани с музиката и занаятчийските изделия. Далия винаги имаше своя сергия.

Групи от цялата страна се редуваха да свирят на естрадата на Мейн стрийт. Атмосферата беше наистина хубава. Тълпи от хора се носеха лениво наоколо, наслаждаваха се на добрата музика и приятно прекараното време. А освен това набирахме средства за благотворителна организация, която си служеше с музика, за да помага в живота на деца в неравностойно положение.

През последните няколко години пропусках голяма част от деня на фестивала, защото се налагаше да работя в хотела, но тази година Ейдън ме заместваше, така че имах възможност да се помотая с Рекс и да му представя страна от Хартуел, която обичах искрено: енергията, създавана от нашата малка общност.

Беше горещ ден, така че първото в дневния ни ред беше сладолед от щанда на Айрис и Айра. За мое удоволствие заварихме Айрис и Айра да обслужват не кого да е, а Анита и Стария Арчи. Не бях виждала Анита от месеци.

Удоволствието ми беше помрачено от това колко изтерзана изглеждаше тя. Беше в инвалидна количка, а голата ѝ глава беше

покрита с красив шал. Докато тялото ѝ изглеждаше на път да се счупи, лицето ѝ беше леко подпухнало, а под очите ѝ имаше тъмни кръгове.

Старият Арчи стоеше зад инвалидната ѝ количка. Някога той беше заклет алкохолик, едър и мускулест мъж, който искрено обичаше Анита, но не би се отказал от уискито си. Когато предишната година ѝ поставиха диагноза тумор на гръбначния стълб, той изостави зависимостта си по начин, който беше почти чудотворен. Силата му ми взе ума.

Нейната сила ме караше да искам да се хвърля на колене.

Наведох се и я целунах по бузата.

— Как си?

Тя се усмихна уморено.

— Искаше ми се да изляза днес. Да се видя с всички.

— Радвам се, че те виждам.

— Заради това тук е. — Айрис подаде сладоледа на Анита и тя го пое видимо възторжена.

Близна и се усмихна към Арчи.

— По-добре от ледени близалки.

Той се засмя и обясни:

— В болницата ядем много ледени близалки. Раздават ги повече, отколкото лекарствата.

— Нищо не може да се мери със сладоледа на „Антониос“ — заявих.

— Ш-шт, не го казвай препалено силно — Айра отметна глава назад. — „Сладоледената колиба“

Направих физиономия. Съществуваше дългогодишно съревнование между двойката мои приятели и „Сладоледената колиба“. Айрис и Айра се стараеха да бъдат мили със собственика, господин Шикъл, но той приемаше всичко, казано от тях, като обида и опит за съревнование.

— Кой е приятелят ти? — Анита погледна встрани от мен.

Обзе ме чувство на вина заради неучтивостта, която бях проявила.

— О, боже, съжалявам. Това е Рекс. Рекс, това са Анита и Стария Арчи. И вече познаваш Айрис и Айра.

— Здравейте — той им се усмихна сърдечно.

— По-добре да ги оставим да си поръчат сладоледа — обади се Стария Арчи. — Несъмнено по-късно пак ще се видим.

Усмихнах се и кимнах, а сърцето ми се сви, когато се отдалечиха. Айрис срещна погледа ми и поклати натъжено глава. Преглътнах буцата от емоции в гърлото ми и се усмихнах с престорена ведрина.

— Аз искам ягоди и бял шоколад, моля. Рекс?

— Същото.

Минута по-късно си проправяхме път през тълпата по Мейн стрийт.

— Сладоледът си го бива — промърмори Рекс.

Засмях се, защото изглеждаше като малко момче. Толкова беше сладък. Също така се засмях, защото не попита какво ѝ е на Анита. Преди година си мислех, че ще спечели битката с рака, но сега битката прерасна във война и изгледите не бяха обещаващи. Тя просто искаше да се наслади на деня и нямах желание да задълбаваме темата.

— Хайде, виждам някого, с когото искам да се запознаеш.

Рекс ме последва през навалищата към естрадата.

— Кел! — изкрещях.

Ниският рус мъж, който разговаряше с някакъв тип, достатъчно побъркан, че да облече кожено яке в тази жега, се завъртя и щом ме зърна, на лицето му грейна широка усмивка.

— Бейли! — прегърна ме, като ловко избегна сладоледа ми. — Мина толкова време от последния път. От онзи ужасно неприятен случай с Девлин.

— Знам. Но и двамата сме толкова заети. Няма какво да се направи. Кел, това е един мой приятел Рекс. Рекс, това е Кел Съмърс, един от градските съветници и организатор на мероприятията тук.

— Приятно ми е — Рекс протегна ръка.

Кел погледна нагоре към Рекс, пое ръката му и я разтърси енергично.

— Приятел?

Засмях се и се облегнах в Рекс.

— Да. Приятел.

— Кой е приятел? — завъртях се, а на сцената се беше появил Джейк, партньорът на Кел. Докато Кел беше миловиден, рус и темпераментен, Джейк беше висок, мургав и по-сдържан. Пое ме в топла прегръдка и ме целуна по слепоочието, преди да отстъпи назад.

— Все се каня да се отбия в хотела и да се уверя, че Девлин не ти създава проблеми.

— Не го прави — уверих го. — Повярвай ми, иначе щеше да се е разчуло.

Джейк кимна доволно и после насочи вниманието си към Рекс.

— Това е приятелят — Кел направи знак за кавички.

Завъртях очи, а Джейк се позасмя и протегна ръка към Рекс.

— Аз съм Джейк.

— Рекс.

След като се здрависаха, Джейк ме удостои с проникателния си поглед.

— Как я караш? Чухме, че сестра ти се е върнала у дома.

— Да — магнах с ръка. — Някъде тук е.

От появата ѝ беше минала седмица и засега не беше фатално. Първите няколко дни бяха кошмарни, но в момента беше прекалено ангажирана с нейния мистериозен мъж, та да има време да ни лази по нервите.

— Как върви?

— Можеше да е по-добре, но можеше и да е по-зле — повдигнах рамене. — Семейство.

Кел направи гримаса.

— Известно ми е.

— И така, вие отново сте свършили отлична работа — посочих към естрадата и отцепената зона около нея. Наоколо кипеше активна дейност и първите две групи вече се готвеха за проверка на звука.

— Планирали сме специален ден — Кел плесна ентузиазирано с ръце. — Тази година сме поканили изключителни групи. И познай какво.

— Какво? — усмигнах се широко. Ентузиазмът му беше заразен.

— Вон Тримейн ми помогна да ангажирам страхотни групи от Ню Йорк. Както става ясно, познава доста хора.

— Вон Тримейн? Помогнал ти е? — Бях изумена.

— О, да — потвърди Кел. Погледна към Джейк. — И не беше ли прелестен? Направо прелестен?

Джейк се ухили.

— Такъв беше.

— В какъв смисъл прелестен?

— О, той е чаровник. Не знам защо повече хора не го осъзнават. Всички си мислят, че е много високомерен, но с нас беше сърдечен и естествен.

— Колко време прекарахте заедно?

— Покани ни да вечеряме с него в хотела и се поинтересува с какво може да бъде от помощ в организацията на мероприятията тази година — поясни Джейк.

Шокът не ми позволяваше да помръдна от мястото си.

Вон се беше вслушал в съвета ми. Иха.

— Ами, добре тогава.

— Както и да е, миличка, бих се радвал да останем да си бъбрим, но се налага да вървим. До по-късно, нали? — Кел ме целуна по бузата, а после се усмихна дяволито на Рекс. — Увери се да осигуриш приятно прекарване на този млад човек.

Засмях се и с Рекс поехме по пътя си, но още се намирах в лек унес.

— Вон значи? — обади се Рекс.

О, не. Беше денят на музикалния фестивал и нямах желание да обсъждам Вон с Рекс.

— Бейли!

Никога не се бях чувствала по-благодарна при чуването на гласа на Джесика. Проследих го и я забелязах да стои близо до сергиите, където Далия излагаше бижутата си. Джесика стоеше редом с Купър и Луис в краката им и заобиколени от Кат, Джоуи и Еймъри.

Еймъри беше дошла на фестивала.

Прогрес.

Втурнах се към приятелите ми и закачливо побутнах Еймъри.

— Ти си тук!

Тя се изчерви и ми се усмихна.

— Не знаех, че ще е така... Атмосферата си я бива.

— Нали? Приятели, всички познават Рекс.

Всички, освен Джоуи, кимнаха.

— Аз не го познавам — припя хлапето и се втренчи настоятелно в Рекс.

— Ами, нека поправим това — засмях се. — Джоузеф Купър Лоусън, това е Рекс Макфарлън, мой приятел от Дувър.

— Всички ми казват Джоуи. До края на деня ще те уведомя дали и ти можеш да ме наричаш така.

Рекс се ухили.

— Ще вложа максимални усилия това да се случи.

— Как си? — Купър протегна ръка към него.

Вече се познаваха, но Купър си беше такъв. Напомняше на Рекс, че в живота си имах Купър, Купър, който би му нанесъл телесна повреда, ако ме наранеше.

Завъртях очи към Джесика, но тя само се сгуши по-плътно до Купър, защото ѝ харесваше колко настойчиво бранеше той хората, на които държеше.

Какво да не му обичаш на това?

— Прости му — Кат разроши косата на сина си. — Днес ще свири на фестивала и по тази причина прелива от енергия и набит с пръчка ентузиазъм.

— Набит с пръчка ентузиазъм? — повторих недоумяващо.

— Мама не обича да използва синонима пред мен — поясни Джоуи.

— Аха, шибан ентузиазъм — проумях аз. Всички се разсмяха, а аз направих физиономия на Кат. — Опа. Съжалявам.

— Не е като да не знам какво означава думата — разпени се Джоуи. — Мама просто се държи глупаво.

— На мен фразата „набит с пръчка ентузиазъм“ доста ми допада. Ще я добавя към личния си речник — вметна Еймъри.

Джоуи, който боготвореше госпожица Висока, Руса, Мила и Красива, се втренчи в нея.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Добре. Може би все пак е смешна.

— О, разбира се — намеси се Кат. — Аз като я кажа, се срамуваш. Щом Елза я харесва обаче, значи е смешна.

— Внимавай, Катриона — Купър я почука по носа. — Завистта ти прозира.

Тя изръмжа към брат си, а после се обърна към Еймъри.

— Искаш ли да дойдеш да живееш с нас? За постоянно?

Еймъри завъртя очи, което също е огромен напредък. Кат умееше да бъде малко плашеща и Еймъри не беше напълно сигурна как да се

държи около майката на Джоуи.

— Кога ще свириш? — попитах Джоуи, защото наистина нямах търпение да го чуя.

— След няколко часа.

— Едва ще го дочакам — обърнах се към Рекс. Джоуи е пианист и в известен смисъл мое протеже.

— Така ли? — впечатли се Рекс. — Нямам търпение да те чуя.

— Ти новото гадже на Бейли ли си?

— Не — отсякох аз, та да не оставям Рекс да тъне в неловкост. — Ядохте ли вече сладолед?

— Вон! — изкрещя Купър вместо отговор и насочи поглед вляво от нас.

Замръзнах. Рекс проследи погледа на Купър с отявлена съсредоточеност. Очите на Джесика срещнаха моите и тя ме погледна съчувствено. Еймъри ме стисна крадешком за ръката и аз ѝ се усмихнах благодарно.

Всичко това се случи точно преди до нас да се появи Вон, при което Джесика и Купър се отместиха, за да го допуснат в групичката ни. Изпих го с жаден поглед.

В съответствие с топлото време и неформалното събитие Вон беше облечен в тениска с яка, която подчертаваше отличната му физика и тесни светли панталони в комбинация с мокасини. Дори и небрежно облечен, пак лъхаше на пари. Дължеше се на качеството на дрехите му, на излъчваната самоувереност и на красивия „Ролекс“ на китката му.

Несправедливо добрият му вид накара сърцето ми да заблъска и коремът ми да запърха.

По-лошото беше пълната липса на раздразнение, когато Луис скочи, за да привлече вниманието му. Вон само се засмя и го погали зад ушите, с което ме накара да се разтопя лекичко. Когато Джесика дръпна Луис обратно на земята, сред нас възцари неловко мълчание.

— Харесва ли ви фестивалът? — най-накрая Вон се обърна към Купър.

— Денят е прекрасен. Канех се да си взема бира. Ти искаш ли?

Очите на Вон стрелнаха Еймъри и мен.

— Може би по-късно. Госпожице Сондърс. Госпожице Хартуел. — Насочи поглед към Рекс и лицето му стана безизразно. — Не мисля,

че се познаваме — протегна ръка. — Вон Тримейн.

За миг реших, че Рекс няма да я приеме. Дори отстрани личеше, че хватката на Рекс е прекалено силна и ме заля тревога.

— Рекс Макфарлън. Аз съм приятел на Бейли.

На устните на Вон се прокрадна мрачна полуусмивка. Каквото и да беше онова, което се мъчеше да постигне Рекс, не се получаваше и забелязах по лицето му намек за раздразнение, когато пусна ръката на Вон.

Колкото до Вон, той вдигна вежда към мен, сякаш искаше да каже „Този ли? Ти сериозно ли?“

Ако беше възможно погледът да убива, моят би го накълцал на кайма.

— Значи влизаш в играта, Тримейн?

Той повдигна рамене, а погледът му беше прекалено фокусиран върху мен, прекалено изпепеляващ.

— Реших да извадя онзи бастун от задника си.

Никой друг не го разбра, но аз да и не успях да скрия усмивката, която заигра на устните ми противно на волята ми.

— Май още виждам някоя и друга треска.

В очите му затанцуваха развеселени пламъчета и това ме развълнува. Не исках да е така, обаче се случи.

— Защо Хартуел?

Всички погледнахме към Рекс заради дошлия изневиделица въпрос. Насочен към Вон.

— Моля?

— Защо избрахте да се установите в Хартуел? Не притежавате ли хотели по целия свят?

Вон кимна, все така насочил поглед към мен и в очите му прочетох нещо предизвикателно тип *Виждаш съм те гола*.

— Един произлязъл от нищото бизнесмен може да си позволи да избира гледката. Предполагам, харесал съм гледката тук.

Почувствах познато гъделичкане между бедрата и напрежение в гърдите, а кръвта ми закипя.

Определено имаше подтекст, нали?

О, боже мой!

Престани, Бейли! Престани да се вълнуваш от него!

Беше толкова по-лесно да го кажа, отколкото да го направя. Той ме объркваше. Предупреждава Ванеса да не ми навлича неприятности, гледа ме по начин, по който не ме е гледал друг мъж преди. В светлите му очи личеше смесица от копнеж и бушуваща сладна буря, която нацелваше слабото място в душата ми и ерогенните ми зони.

Убийствена комбинация.

Някой прочисти гърло до мен.

Рекс.

Звукът проби през надпреварата ни по взиране и като се огледах, установих, че всички пристъпваха от крак на крак, избягваха погледа ми и определено полагаха усилия да прикрият усмивките си.

Най-новият ми приятел обаче никак не беше впечатлен.

— Произлязъл от нищото? Наистина ли? Баща ви не е ли заможен?

Групичката определено реагира на този пасивно агресивен коментар.

Но Вон дори не потрепна.

— Да — и толкова. Не отдели време да се обяснява с Рекс как е постигнал всичко с двете си ръце, а не благодарение на успеха на баща си.

Точно както постъпваше във всички останали случаи.

Защото Вон никога не се обясняваше на никого, ако човекът, не заслужаваше обяснение. В този момент осъзнах, че се възхищавах от това негово качество. Уважавах факта, че не даваше пет пари какво мисли някакъв си непознат за него.

Но в същото време... Никога не се обясняваше и на мен. И именно затова беше толкова болезнено отблъскването. Исках да ме смята за достатъчно важна, та да ми дължи обяснение.

Прехвърли поглед между Рекс и мен и каквото и да беше онова, което разчете в изражението ми, то го накара да го отмести встрани.

— Трябва да вървя.

— Не, остани — помъчи се да го задържи Джес.

— Да — изненада ме Джоуи. — Опитвам се да убедя мама и вуйчо Купър да ме заведат в увеселителния парк. Опашките няма да са никак дълги, защото всички са тук.

— Мислех, че ще имаш изпълнение — отбелязах.

— Да, по-късно. Първо искам да отида в увеселителния парк — погледна към Вон. — Би трябвало и ти да дойдеш.

Вон изглеждаше също толкова смаян от поканата, но заедно с това и смутен.

— О, не съм сигурен. Може би е редно да остана тук.

И в този момент малката пакостница у мен не успя да си сдържи езика.

— Защо? Не харесваш ли увеселителния парк?

— Няма как да знам.

— Никога не си ходил в увеселителния парк?

Вон въздъхна и въздишката му звучеше като такава на раздразнение.

— Не, не съм ходил.

— Никога не си ходил? — повтори Джоуи въпроса ми. — Непременно трябва да дойдеш с нас.

— Да, Вон. Защото мисля, че от задника ти започва да се подава един сантиметър пръчка — подразних го.

Той ме изгледа кръвнишки, но личеше, че е шеговито.

Това беше наистина забавно, осъзнах. Да го закачам беше забавно. И беше редно да престана. Обаче явно не съумявах да го направя.

— Хубаво. Само ако госпожица Хартуел се присъедини.

О, по дяволите.

Е, сама се забърках в това.

— Моля те, Бейли, моля те — подхвана Джоуи. — Ако ти се съгласиш, мама също ще се съгласи.

Всички бяха срещу мен.

Погледнах към Рекс, който беше единственият не развеселен от затрудненото ми положение.

— Ходи ли ти се в увеселителния парк?

— Добре — само повдигна рамене.

Очевидно не беше „добре“.

Въздъгнах, избегнах самодоволния поглед на Вон и насочих внимание към Джоуи.

Защо това хлапе трябваше да е толкова сладко?

— Разбира се — вдигнах ръце в знак на поражение. — Да вървим в увеселителния парк и да пропуснем деня на музикалния

фестивал.

— Само за няколко часа — увери ме Джоуи. — Та да отвлечем ума ми от сценичната треска.

— Постигна си своето, хлапе, така че вече можеш да спреш с емоционалното манипулиране — Кат го погали по главата.

Той се ухили дяволито нагоре към нея.

— Явно отиваме в увеселителния парк — Вон направи жест към Джоуи. — Води ни.

— Имаш ли нещо против? — обърнах се към Рекс, докато следвахме групичката по Мейн стрийт.

Той отказваше да ме погледне.

— Да прекарам следобеда с мъжа, с когото си спала ли? Не е особено напред в списъка ми с любими занимания.

— Съжалявам.

Също така съжалявах за това колко неловко ме караше да се чувствам всичко това. В сърцето си смятах Рекс за приятел и макар да бях поласкана, че чувстваше привличане към мен, аз не изпитвах същото. Така че цялото това изпълнение на ревниво гадже не постигна нищо, освен да ме накара да се чувствам странно в компанията му.

И все пак разбирах мотивите му.

Рекс беше дал ясно да се разбере, че ме харесва. И сега ме сваляше. Търпеливо. Да се намираме в присъствието на Вон би било смущаващо за него.

— Аз ще ти купя билет — заяви Рекс, щом достигнахме портала на парка и будките за билети. Това беше първото изречение, излязло от устата му за последните две минути, и тонът му беше помирителен.

— Вон купи билетите! — извика Кат назад към нас и групата мина през портала.

— Разбира се, че го е направил — Рекс въздъхна и ми отправи недоволен поглед.

Направих физиономия.

Спряхме се в кръг веднага след входа.

— Добре, хлапе — обърна се Кат към сина си. — Ти ръководиш това шоу. Какво искаш да правим първо?

Джоуи посочи към Вон.

— Ти не си идвал тук никога, така че е редно ти да избираш.

Вон се усмихна към Джоуи. С момчешка и прелестна усмивка, която ме уцели право в корема.

— Много мило от твоя страна, Джоуи — а после леденият му сив поглед стрелна мен. — И понеже госпожица Хартуел явно знае толкова много по въпроса какво е да си голямо дете, ще попитаме нея.

Джесика и Купър дори не се опитаха да сподавят смеха си. Изгледах ги убийствено, преди да насоча очи към Вон. И докато се взирахме един в друг, както винаги всичко друго около нас изчезна.

— Да се возиш ли искаш, или да играеш карнавална игра?

— Да играем карнавална игра ще включва ли да те победа в нещо?

Изсумтях шумно и никак неподобаващо за дама.

— Въобразяваш си, че можеш да ме победиш в някоя от тези карнавални игри? Ти, който не си стъпвал тук, срещу мен, която съм научена да сритвам задниците на много по-мъжествени типове от теб.

— О, това се казва предизвикателство — обади се Кат. — Ще го приемеш ли, Тримейн?

— Да, Тримейн — Купър се ухили към приятеля си. — Ще го приемеш ли?

В отговор Вон скръсти ръце и раздалечи леко крака.

Аз опрях длани на кръста си.

— Ще тълкувам това като „не“.

— И така? Какво да бъде? — намеси се Далия. — Мятане на обръчи или стрелбището?

Купър се закашля.

— Стрелбището — прокашля се отново. — Стрелбището.

— Чувам те съвсем ясно — изръмжах му. — Ти на чия страна си?

— Не знаех дали недодяланото подсказване от страна на Лоусън целеше да помогне на теб, защото си силна в мятането на обръчи, или да помогне на мен, защото си слаба. Сега вече знам — Вон се ухили лукаво. — Нека бъде стрелбището.

— О, по дяволите — промърморих под нос и пресякох групата, за да стигна до него. — Насам.

Купър Лоусън и всеки, прекарал, макар и малко време с мен в увеселителния парк, знаеше, че съм безнадеждно некадърна на стрелбището. Странно умела в мятането на обръчи, но ужасна на

стрелбището. В което нямаше никаква логика, защото не изискваха ли двете неща сходни умения?

Щях да си го получа. Освен ако Вон не беше по-слаб от мен.

О, кого занасях? Никой не беше по-слаб от мен на стрелбището.

— Здравейте, добре дошли на стрелбището! — поздрави ни отговарящото за съоръжението хлапе, което звучеше отегчено до смърт. Бях убедена, че е синът на Ани, касиерката в супермаркета.

— Бен, нали? — С Вон заехме позиции зад пушките. Долових напрежението на малката ни група приятели зад гърба ни.

Подобаващо забавлявана група от приятели.

По-късно щях да ги убия всичките.

— Да. — Бен кимна.

— Каква е цената, Бен? — Кимнах към пушката.

Той посочи двете големи табели зад него. Първата гласеше *Пет долара — уцелете три сини кокошки, а втората: И спечелете награда по ваш избор.*

В живота си не бях улучвала и една кокошка.

Вон му подаде десет долара.

— Щях да платя за себе си.

Той се подсмихна.

— О, с радост ще платя хиляда долара да стана свидетел на това, госпожице Хартуел. Пет долара са нищо.

— Хей, познай какво? В крайна сметка не мисля, че те харесвам без бастуна.

Вон отметна глава назад и се изсмя, а аз знаех, че току-що бях излъгала. Харесвах го и още как. Много го харесвах такъв.

Зароптах под нос, хванах пушката и се прицелих.

И пропуснах.

С ъгълчето на окото си проследих как Вон вдигна пушката и я насочи умело. Прицели се. Стреля.

Една синя кокошка долу.

Вече твърдо решена, аз пробвах отново.

Пропуснах.

Вон уцели още два пъти за времето, което ми отне да пропусна веднъж.

— По дяволите! — Хвърлих яден поглед през рамо към Купър, който се тресеше в усилия да контролира смеха си. — Доволен ли си?

Той само прихна още по-силно.

— Ето.

Подскочих, защото думата беше изречена право в ухото ми. Вон беше оставил пушката си и стоеше точно до мен. В личното ми пространство. Успях да подуша одеколона му и да зърна сребристите резки в ирисите му.

Тялото ми завибрира от тази непосредствена близост.

— Какво правиш? — Изпаднах в паника, когато се настани зад мен и дупето ми се опря в горната част на бедрата му. Напрегнах се, когато обви ръце около мен, пое моите в дланите си и ги намести.

— Държиш я погрешно — усетих гласа му в ухото ми.

Стиснах очи, защото в главата ми изникна картина как лежа под него и чувствам как се движи мен, докато ми говори разни мръсотии.

— Принцесо? — промърмори. — Слушаш ли ме?

Защо ми причиняваш това?

— Държа я погрешно — успях да изхриптя. — Добре. Покажи ми как.

— С удоволствие — тонът му беше супер мръснишки.

— Пушката, Тримейн! — троснах се.

Той се изхили и движението накара тялото му да се отърка в моето.

— Добре. — Нагласи цялостната ми стойка, като обхождаше с ръце тялото ми. Честно казано, според мен това беше извинение да ме опипа.

— Приключи ли? — озъбих се.

Той пак се засмя.

— Да. Пробвай сега. Проследи зрителната линия. Да, точно така. Сега изчакай. Задръж. Целта ти е да дръпнеш спусъка точно когато главата на кокошката достигне зрителната линия.

Напердашената ми с пръчка дързост надделя.

— Надявам се, че не спазваш този принцип и в спалнята.

Вон се наведе по-близо до мен и леко наболата му брада се отърка в бузата ми.

— И двамата знаем, че не е така.

Стиснах зъби.

— Мръсник.

— Изпроси си го. — Отдръпна се, преди да съм успяла да отговоря на коментара му. — Следвай съвета ми.

Изчаках. Концентрирах се. Последвах съвета му.

И уцелих проклетото нещо!

— Да! — завъртях се и го пернах игриво по гърдите. — Успях!

— Успя! Но все така печеля.

— Не ми пука — дарих Купър с триумфираща усмивка. — Уцелих проклетата кокошка.

— Да, така е.

— Отне ти само двайсет и девет години — поясни Кат.

— Кат Лоусън, наистина умееш да съсипваш купона — погледнах към Джоуи. — Искаш ли да пробваш?

Той поклати глава.

— Искам да се кача на влакчето.

— Хубаво — кривнах вежда към Вон. — Какво ще кажеш, Тримейн? Искаш ли да се повозиш, или се боиш?

Той ме изгледа раздразнено.

— Ти сериозно ли?

— Е, боиш ли се?

— Да вървим на влакчето. Води ни, Джоуи.

— Вие двамата сте същински деца — смъмри ни Джес и приближи към мен. — Би било забавно, само дето дори не забелязахте, че Рекс си тръгна.

Стомахът ми се преобърна, като осъзнах, че е права.

— Какво? Къде? Кога?

— Преди около минута, когато Вон реши да използва това — посочи към стрелбището — като място за натискане.

Налегна ме вина.

— Трябва да го настигна.

— Срещаш ли се с него?

— Не. Само приятели сме. Вече ти го казах. Просто...

— Всички знаем какво изпитва той към теб — заяви тя. — Знам, че те тласкам към Вон, но сега се чувствам гадно заради Рекс. Изглеждаше разстроен.

— Джес. Недей. И без друго се чувствам виновна. Трябва да тръгна. Кажи на Джоуи, че съжалявам.

— Никой ли не иска да получи наградата? — поинтересува се Бен.

— Аз ще се погрижа — отсече Джес. — Върви.

Затичах през парка без нито дума повече и изскочих навън през главния портал. Именно тогава се натъкнах на проблем, защото Рекс можеше да е поел във всяка посока. Реших да тръгна обратно към Мейн стрийт, откъдето бяхме дошли. За мое облекчение тъкмо завих в началото на улицата и го зърнах в тълпата напред. За щастие, той беше по-висок от средното и беше облечен в червена тениска с отпечатана на гърба обложката на музикален албум.

— Рекс! Почакай!

Но той не ме чу или предпочете да не ме чуе. Запроправях си път през навалищата, като се извинявах на онези, които блъсках неволно. Най-накрая го настигнах.

— Рекс! — Дръпнах го за ръката и го принудих да спре. — Къде отиваш?

Той се вгледа в мен, а в тъмните му очи личеше неописуема болка.

— Сериозно ли?

— Онова там — посочих зад гърба си, имайки предвид случката в парка, — не беше нищо. Само се провокираме един друг. Точно това правим.

— Ако го вярваш, значи отказваш да приемеш действителността.

— Рекс.

— Не — сръза ме. — Аз... През последните седмици се питах какво правя. Убеждавах сам себе си, че искам именно теб и ти си струваш чакането. Не казвам, че не е така, но според мен и двамата знаем, че ще чакам вечно.

— Не бих ти го причинила. Ако знаех какво исках, бих ти го казала.

— Знаеш какво искаш. Просто си достатъчно умна да осъзнаваш какъв загубеняк е той и как трябва да стоиш настрана от него.

— Рекс.

— Надявам се или у него да има нещо повече от самодоволната арогантност, на която току-що станах свидетел, или ако не е така, да ти дойде умът. Онова, което знам със сигурност, е, че неведнъж или два пъти днес всички други изчезнаха за вас двамата. Все едно ние не

съществувахме. А аз стърча там като идиот и се мъча да измисля как да те спечеля. Не мога да спечеля битката с него... — махна по посоката, от която бяхме дошли. — Искам да кажа, че той е като филмова звезда. Успял е, богат и така самоуверен, че ми идва да му избия предните зъби.

Това беше донякъде забавно и аз едва не се засмях.

Рекс го забеляза и макар и с неохота изпухтя развеселено.

— Съжалявам — не знаех какво друго да кажа.

— Недей. Беше откровена с мен от самото начало. Просто аз не те слушах.

Останахме смълчани за миг.

Най-накрая той въздъхна.

— Ще тръгвам.

— Не. Остани — посегнах към ръката му. — Наслади се на остатъка от фестивала заедно с мен.

— Не. Не мога. Ако остана, само ще се почувствам по-зле. Не мога да допусна още една жена да ми разбърква мозъка, независимо нарочно или не.

Разбихах го напълно и се мразех, задето го бях наранила, така че пуснах ръката му.

— Там някъде те чака прекрасна жена, Рекс.

— Някоя, която ще ме приеме с всичките ми недостатъци, както ти приемаш Вон.

— Не като мен и Вон. Жена, която се влюбва в теб и всъщност ти вярва. Защото и ти ще я обичаш. Никога няма да ти хрумне, че не е достатъчно добра.

Доловил издайническа нотка в тона ми, Рекс ме прегърна здраво. Усетих как ме целуна по върха на главата и за пореден път проклетх глупавото си сърце.

— Ти заслужаваш нещо по-добро, Бейли Хартуел — прошепна.

— Чувствам се, все едно се сбогуваш — очите ми се напълниха със сълзи заради внезапния обрат на събитията.

Пусна ме, а изражението му ми даваше да разбера, че няма да го видя в скоро време, а после също така бързо, както беше навлязъл в живота ми, Рекс Макфарлън изчезна от него и беше погълнат от тълпата присъстващи на фестивала.

Обзе ме меланхолия и аз тръгнах обратно паднала духом и търсеца убежище. Запробивах си път сред хората, без да виждам или чувам нищо, докато се отървавах от тълпата на дъсчената алея и оставих краката ми да ме отведат да изолирано място.

В крайна сметка се оказах на плажа, следвах бреговата линия и стигнах до успокояващо и закътано местенце.

Притиснах роклята си плътно към бедрата, за да не се изгоря на пясъка, седнах и устремих поглед към океана, загледана в начина, по който слънцето проблясваше върху водата. Това беше гледка, която обикновено ме изпълваше с покой.

Но не и днес.

Животът ми беше прекалено разбъркан.

Върху мен падна нечия сянка и погледнах нагоре през слънчевите си очила, а сърцето ми се сви в гърдите при вида на изправилия се до мен Вон, стиснал в ръце две чаши със студен чай. Подаде ми едната и напълно втрещена аз я поех и отпих, а той седна толкова близо до мен, че лактите ни се сблъскаха.

Пиехме чая си мълчаливо, гледахме морето и се наслаждавахме на съчетанието между прохладния морски бриз и парещото слънце.

— Стреснах ли го? — попита най-накрая Вон.

Явно ме беше проследил и беше видял сценката с Рекс, а после беше дошъл след мен на плажа. Защо? Защо би постъпил така?

Боже, вече не знаех нищо.

— Май аз го направих. Или по-скоро ние двамата.

— Ние двамата?

— Както изглежда, трептим на една честота, ти и аз — обясних нещастно.

— Както изглежда, да — отговори той също толкова нещастно.

— Съжалявам, ако в парка съм прекрачил границата.

Възцари се мълчание и това ми напомни за вечерта преди феноменалния секс, който правихме. Беше ми изненадващо спокойно около него, въпреки очевидното сексуално напрежение.

Нямах представа кога бях започнала да се чувствам спокойно около него. Как изобщо се беше случило? Защото очевидно все така не му вярвах.

Със сърцето.

Така. Не му вярвах със сърцето си, но... някак си той ме караше да се чувствам в безопасност. А освен това изпитвах истинско възбуждане от словесните ни схватки. Той ме вдъхновяваше.

Колко объркващо, дявол го взел.

— Нямахте те известно време.

— Заради хотела ми в Ню Йорк, „Монтгомъри“. Нали помниш как споменах, че имам проблеми с него? Отидох да проверя какво става. Оказа се, че управителят ми се е забъркал с наркотици.

Някак си величините на проблема, пред който е бил изправен, ме накараха да се чувствам по-добре заради факта, че го нямаше толкова дълго.

— Реши ли проблемите?

— Да. Имам нов управител. Уволних няколко души, които кръшкаха, и назначих обратно няколко, които той е уволнил. Хотелът е отново на крака.

— Сигурно си успял да прекараш малко време с баща ти?

Той кимна.

— Това е единственото нещо от Ню Йорк, което ми липсва.

— Тук наистина ти харесва, нали?

Вон изучава лицето ми известно време.

— Какво да не му харесвам?

Изпълни ме несигурност.

— Ще ми се да престанеш да правиш това.

— Кое?

— Да ме изпепеляваш с очи.

Изсмя се.

— Не бях осъзнал, че го правя.

— Е, правиш го. И искам да престанеш.

— Аз искам да престана да чувам гласа ти в главата ми, когато казваш: *Обзалагам се, че си мислил за това. Да подчиниш враждебната принцеса.* Но не мога.

Свих се до него, припомнила си агресивната си забележка.

— Заради това ли е всичко? Затова ли си вреш носа в делата ми? Прояви очевидна ревност от Рекс и сега, като се замисля, цялата тази сценка с позата за стреляне в парка беше специално за пред него.

— Очевидна ли?

— Да, очевидна ревност. Ще го отречеш ли?

Той допи чая си и остави празната чаша до него.

— Не. Исках да го убия, че диша същия въздух като теб.

Почувствах тъжен трепет.

— Само заради секса ли е?

— Беше зашеметяващ.

— Вон.

Той въздъхна и придърпа колене към гърдите си, за да обвие ръце около тях.

— Мъча се да стоя настрана, наистина се мъча, защото знам, че не мога да ти дам, каквото искаш — погледна ме с тези свои светли и чувствени очи и на мен ми се доплака заради копнежа в тях. Защо? Защо точно той трябваше да е мъжът, който ме гледа така?

— В Ню Йорк ми се отвори възможност да преспя с друга жена. Но не можах. Така че... Не... Не е само заради секса. Но аз... — Повдигна рамене, почти съсипан.

Не продължих темата и отклоних очи, та да не виждам изражението му, което ме подлудяваше. Дори не исках да си представям, че е спал с друга или колко объркващо е, че не го е направил. Потърсих друга тема на разговор.

— Сигурно много ти липсва баща ти. Изглеждате близки.

— Близки сме. Той е най-добрият ми приятел.

Иха. Това беше хубаво. И изненадващо откровено.

— Радвам се. В наши дни много хора имат проблеми с родителите си. Малко е депресиращо.

— И ти ли си една от тях?

— Не — поклатих глава. — Майка ми е малко чалната, но ме обича и аз нея също. А баща ми е най-добрият човек на света.

Вон си даде малко време да обмисли чутото.

Всъщност толкова време, че ми се наложи да наруша мълчанието от страх да не се протегна и да хвана ръката му, да го докосна за един последен път, преди да събера куража окончателно да сложа край на отношенията ни.

— Как е Лиъм?

Чух да се изсмива тихо.

— Би му харесало, че го наричаш Лиъм, а мен все Тримейн.

— Ти продължаваш да ми казваш госпожица Хартуел — изтъкнах.

Той повдигна рамене и аз усетих движението с моето рамо. Такова невинно докосване, а цялата ми ръка настръхна.

— Баща ми е съвсем добре. Понякога обаче се тревожа за него.

Признанието му ме накара да застина. Нима Вон споделяше чувствата си с мен?

— О? — действах предпазливо, понеже не исках да го стресна.

— Помниш ли как ти казах колко много майка ми обичаше баща ми?

— Да.

— Е, ако е възможно, баща ми я обичаше дори повече. Когато тя умря, той беше пълна развалина за известно време. Единственото, което му попречи да се предаде, бях аз. Имах бавачка, но баща ми винаги беше у дома да ми пожелае лека нощ, да ми прочете приказка, да си поговорим как е минал денят ни. Не минаваше нито ден, без да почувствам присъствието му в живота си. С годините започна да се среща с жени, но никога нищо сериозно. После преди около петнайсет години подхвана връзка с Даян. Наистина прекрасна жена — от нежността в гласа му успях да заключа, че е привързан към въпросната Даян. — Докато бях в Ню Йорк, тя притисна баща ми да започне да обмисля брак, нещо срещу което той е категорично против. Сега са разделени. А той я обича. Налице е обаче дълбоко вкорененото му убеждение, че не бива да се жени за нея, защото е оказал тази чест на майка ми. Никога няма да обича друга по начина, по който обичаше майка ми, но това не значи, че не може да обича изобщо. Тревожа се, че захвърля щастието си заради чист инат.

За миг останах смаяна от признанието на Вон пред мен. Задето сподели нещо толкова лично.

И докато седях там и мислех, започнах да си изяснявам нещо.

— Ти също не искаш да се жениш.

— Какво? — намръщи се. — Не, вече го казах.

— Е, не намираш ли, че това е сериозно съвпадение?

— Какво имаш предвид?

Не си ли се замислял някога, че твоят проблем е точно като на баща ти?

— Бейли, престани да увърташ и кажи какво се върти в главата ти.

— Вон, до голяма степен боготвориш баща си, нали така? Това е ясно. Така че много от емоциите ти са обвързани с него. Прекарал си голяма част от живота си да го гледаш как жадува и скърби за изгубената си любов. Не е способен да продължи нататък. Нищо чудно, че не желаяш да се обвържеш сериозно. Познал си от първа ръка какво би могло да бъде, ако я изгубиш.

Мускулче на челюстта му затрептя, относително ясен белег, че е ядосан.

Подготвих се.

Вон мълча известно време.

После...

— Може би си права — изправи се на крака.

Вгледах се в него, изстинала заради безизразността на лицето му.

— Или може би не ме познаваш така добре, та да ме подлагаш на анализ.

— И по чия вина е това? — отвърнах.

Със силно измърморване, отзвук на яда му, Вон бързо се отдалечи, прекоси плажа и излезе от полезрението ми, след като зави. Побягна. Също като малко момче!

Колкото до мен, аз се отпуснах обратно на пясъка и си пожелах огънят на тялото ми да отшуми. Все едно бях в пещ, при това не заради летния ден.

За мой абсолютен ужас комбинацията от изпепеляващия поглед на Тримейн и признанията му ми беше подействала възбуждащо.

— Дявол го взел — изпъшках и притиснах длани към лицето си, та да прикрия гневната си покруса от света.

ВОН

Нямаше как да се отдалечи достатъчно бързо.

Останеше ли, би я целунал, би я докоснал и отново би я накарал да го мрази. Той щеше да се мрази, ако й беше причинил това.

Така че си тръгна.

Глупостите, които изтърси за баща му и как се чувства той във връзка с това... може би не бяха глупости, но фактът е, че зърна надежда в очите й заради това нейно заключение. Все едно че като намереше обяснението за проблемите му с обвързването, някак си това щеше да оправи всичко.

Налагаше се това подхвърляне на топката да бъде прекратено. С действията си той влудяваше и двама им. Но ревността и собственическото чувство, които забушуваха у него, щом я видя с онова момче, надделяха. Искаше да заяви правата си над нея и именно това направи в парка.

Когато забеляза Бейли да тръгва след Рекс, той самият ги последва противно на волята си. Облекчението, което изпита, като видя хлапето да си тръгва, беше огромно.

Потребността да се уверява, че тя е добре, облекчението, което беше почувствал, всичко това го караше да се съмнява в себе си по целия път надолу по плажа. Караше го да се съмнява в себе си, докато седеше до нея, а ръцете им се отъркваха една в друга. Долавяше всяко нейно вдишване, всяко изражение на лицето ѝ, не му убягваше нито една мисъл, минала през красивите ѝ златистозелени очи.

И знаеше, че трябва да вземе решение.

Обичаше Бейли Хартуел и беше настъпил моментът да реши дали е способен да надвие собствените си страхове и да вземе онова, което иска, или най-накрая да се откаже.

Докато седеше до нея, Вон се беше надявал отговорът да узрее в главата му, но тя само го обърка и заплете още повече.

Нуждаеше се от време.

Но знаеше, че каквото и да реши, един от двама им можеше да пострада.

И именно заради това се бавеше толкова много.

19. БЕЙЛИ

Почти две седмици по-късно се събудих в леглото си в хотела. Нарочно се бях затрупала с работа, която вършех до късно всяка вечер. Ейдън разполагаше с повече време за Анджела, докато аз се бях потопила в потребностите на гостите ни, с цел да избегна сърдечните си проблеми. Също както се случи последните няколко вечери, и този път реших да остана в стаята си в хотела, вместо да се прибирам в моята къща, която вече не усещах като свой дом с вещите на Ванеса, разпръснати навсякъде.

Не будилникът беше онова, което ме събуди обаче. Беше трясък, долетял от предната част на сградата.

Сковах се от страх.

Нов взлом.

Застинах за миг и си припомних предишния път. Звукът от посилен грохот ме накара едновременно да сграбча телефона си и да се изстрелям от леглото.

В мига, щом отворих вратата на стаята си, чух гласа на сестра ми.

— Бъдете внимателни!

Дявол го взел!

Почувствах незначително успокоение, но все пак забързах по коридора и отминах офиса си. Стигнах до зоната на рецепцията и ми призля при вида на отблъскващо модерното рецепционно бюро, чакащо да замени красивото ми ръчно изработено орехово бюро.

Изправена пред стъкло и лъскаво черно дърво, аз поклатих глава, като едва сдържах гнева си.

— О, Бейли, тъкмо навреме. Поръчах това ново бюро като за начало на префасониране на интериора.

Няколко пъти беше повдигала въпроса за нов интериор и аз ясно бях изразила мнението си. Отговорът ми беше едно голямо не. Както ставаше ясно, нищо от казаното не беше пробило в главата й.

— Не! — просъсках. — Не!

Очите на Ванеса припламнаха.

— Как така не? Довела съм хора да монтират новото и да отнесат старото и грозно бюро — посочи към двама мъже, които я гледаха сърдито.

— На първо място, часът е шест сутринта и някои от гостите ми се опитват да спят. Второ... — пристъпих право в личното ѝ пространство и тикнах лице в нейното, та най-накрая да схване, че съм сериозна. — Казах не на промяната в интериора.

Тя присви очи.

— А аз не се съгласих с това.

В следващия момент ме осени мисъл.

— Откъде взе пари да платиш за това?

Боже, кажи „мои лични спестявания“.

— Използвах кредитната ти карта.

Това преля чашата. Всъщност направо я преля няколко пъти. Наврях съненото си лице в нейното, та да не може да гледа наникъде другаде, и очите ѝ проблеснаха като тези на Бамби, когато ловецът убива майка му.

— Върни този образец на модерна катастрофа, дай ми обратно кредитната ми карта и стой настрана от работата ми или, кълна се в бог, ще превърна живота ти в истински ад.

— Ще кажа на мама и татко — тросна се тя.

— Прави, каквото искаш, само разкарай тази грозотия от хотела ми.

Тя задържа погледа си върху мен известно време в опит да прецени доколко съм сериозна. Най-накрая схвана ситуацията, заподсмърча разстроено и се обърна към доставчиците.

— Както се оказва, налага се да го върна.

— Без майтап — изръмжа един от доставчиците. — Шибани ексцентрички.

— Хей! — вирнах пръст към него. — Имам гости. Мерете си приказките.

— Вдигай бюрото, човече — промърмори другият под нос. — Не се занасяй с откачената госпожа.

Стояхме застинали и смълчани, докато мъжете опаковаха бюрото и се заеха да го изнесат от хотела. Щом гласовете им заглъхнаха в

градината, аз се обърнах към сестра си.

— Дори не си се мяркала тук през изминалата седмица. Шляеш се навън без едничка грижа на света и си въобразяваш, че можеш да дойдеш просто така, да пренебрегнеш всичко казано от мен и да започнеш да внасяш промени. На коя планета живееш?

— Личният ми живот не ти влиза в работата — присви очи.

— Влиза ми, като засяга моя живот. С кого всъщност се срещаш?

Този мистериозен тип започваше да ме смуцава. Обикновено Ванеса не можеше да дочака да се похвали с кого излиза. В този случай обаче се беше показала крайно потайна, дори стигаше дотам да ме избягва и прекарваше цялото си време, с който и да беше той.

— Женен ли е?

— Не, не е женен — процеди тя. — Наистина имаш високо мнение за мен, нали?

— В този момент ти си най-малко любимият ми човек на света — заявих.

— Как изобщо ръководиш успял хотел с тази твоя уста без мярка?

— О, значи накрая признаваш, че ръководя хотела успешно?

— Пфу!

— Направи го още веднъж и се кълна в бог...

— Дами...

Обърнахме се и заварихме на прага да стои Ейдън. Ръцете ѝ бяха скръстени пред гърдите и потропваше раздражено с крак по пода.

— Да събудите гостите ни ли искате?

Засрамах се, задето се беше наложило да бъда хокана от управителя си, и запристъпвах смутено на място.

— Да беше видяла какво събуди мен.

Ейдън изгледа Ванеса гневно.

— Само мога да си представям. Но, Бейли, облечена си в оскъдна пижамка, която ще докара инфаркт на господин Сайкс, ако те види. Така че, моля те, вземи душ и се облечи, преди гостите ни да са слезли за закуска след... — погледна часовника си — трийсет минути. Ванеса, защо не вземеш почивен ден? Отново.

— Не ми говори така в собствения ми хотел или може да се наложи да се разберем с физическа разправа — Ванеса опря ръце на миниатюрното си кръстче. — По-силна съм, отколкото изглеждам.

Ейдън пристъпи до мен, за да демонстрира солидарност.

— Хм, склонна съм да се обзаложа, че съм в състояние да ти се опълча. Също така не съм ти сестра, така че не съм задължена да търпя тъпотииите ти, нито пък да се въздържа да те нараня физически. И като стана дума, имаш пет секунди да оставиш сестра си на мира, преди да изложя на риск поста си тук. Пет. Четири...

— Изобщо не ми е притрябвало това — Ванеса профуча покрай нас. — И ще съобщя на мама какви отрепки наемаш да работят тук.

Хвърлих се към нея, а Ейдън едва ме удържа.

— Тя не си струва — увери ме, а Ванеса изскочи навън.

— Какво съм направила, та да я заслужа?

— Не мисли за нея. Забрави я. Върви да се изкъпеш, а аз ще нагледам Мона в кухнята. Най-вероятно е чула размириците и е ужасена да се покаже.

Знаех, че Ейдън е права. Всички, които работеха в кухнята, ненавиждаха Ванеса. Целият ми персонал ненавиждаше Ванеса. Сигурно имаше нещо общо с факта, че тя се обръщаше към тях, все едно ѝ бяха слуги.

— Бейли — извика ме Ейдън, когато вече крачех по коридора.

— Да?

— Никаква работа за теб днес. Вече отдавна ти е време за почивен ден. Изкъпи се и излез. Прави нещо, каквото и да е. Само да е отморяващо и релаксиращо, става ли?

Кимнах, макар да се ужасявах да остана насаме с мислите си.

Денят беше облачен, така че очаквах да завали, но все пак поех от бутик в бутик по Мейн стрийт с намерение да се разнообразя, както беше препоръчала Ейдън.

Проблемът беше, че не си падах по пазаруването. Също така налице бяха мислите ми; мисли, които не спираха да се отплесват към гадостите в живота ми, с които не желяех да се занимавам в момента. Бях толкова фокусирана да поддържама ума си зает с работа, че дори не бях говорила с Джес и момичетата. Обсъждахме неща, свързани със сватбата, но отдавна не бяхме имали дълги и смислени разговори, в които да разкрия колко близо бях до ръба, та те да успеят да ме разубедят.

Когато небето беше разцепено от гръм и туристите се втурнаха да се крият в ресторанти, магазини и хотели, а аз забързах по

хлъзгавите дъски към „Еймърис“.

Мястото беше по-пълно, отколкото се бях надявала, защото хора от плажа бяха влезли вътре да се подслонят заради времето. Еймъри изглеждаше малко нервна, така че се присъединих към нея зад щанда.

— Да ти помогна ли?

Тя кимна признателно и докато се занимаваше с приготвянето на кафето, аз поех касовия апарат.

Когато се справихме с опашката от клиенти и всички се бяха настанали по местата за сядане из книжарницата, Еймъри се обърна към мен и ми подаде кърпа за съдове.

— Не че не се радвам да те видя, но какво правиш тук?

Попих краищата на косата си с кърпата.

— Ейдън ме накара да си взема почивен ден.

— Напоследък работиш наистина усилено. Какво става?

Огледах се, за да се уверя, че сме сами.

— В момента съм малко паднала духом. Просто... Понякога не мога да повярвам, че това е животът ми на трийсет и четири. Винаги съм мислила, че досега вече ще имам всичко.

— А Вон? Призна ли най-накрая, че изпитва чувства към теб?

Поклатих глава. Без какъвто и да било контакт помежду ни през последните седмици започнах да храня към него все повече гняв и недоволство. И да беше съществувало някакво доверие помежду ни, колкото и малко да беше то, вече беше заличено от ежедневните терзания заради моята несподелена...

Не, не беше любов. Не го познавах достатъчно добре, та да съм влюбена в него.

Но все пак чувствах нещо. Нещо неоспоримо.

И много болезнено.

— Прекалено е затворен, Еймъри. Нужен ми е някой, който да ми вярва. Някой, който да свали гарда пред мен. А той не би го направил, защото... Аз не съм от типа жени, пред които той някога би свалил гарда. Не съм правилният тип жена.

— Или може би той не сваля гарда пред теб, защото ти не го правиш пред него.

— Разбира се, че го направих. Спах с него — сбърчих нос. — Плюс това, аз съм Бейли Хартуел. При мен няма гард, а какво остава да е високо.

Тя се засмя.

— Като цяло е така, но... Начинът, по който бягаш от него, не ти е присъщ.

— Какво? Да действам умно не ми е присъщо?

— Ами... — каквото и да се канеше да изрече Еймъри, то беше забравено, когато камбанката над вратата издрънча и в кафенето влезе Джак Девлин. Лицето на приятелката ми придоби най-наситения нюанс на алено, който бях виждала у нея.

Реакцията ѝ може и да имаше нещо общо с начина, по който погледът на Джак се прикова право в нея в мига, когато той прекрачи прага.

Зачаках да го поздравя, но забелязах как гърлото ѝ се движеше, докато преглъща, все едно не успяваше да накара от устата ѝ да излезе и дума.

Мили боже. Нима Еймъри си падаше по Джак Девлин?

— Здравей, Джак — притекох ѝ се на помощ.

Той с неохота прехвърли очи от нея върху мен.

— Бейли.

— Как е юмрукът ти? — ухилих му се.

За мое удоволствие забелязах как ъгълчетата на устата му потрепват, все едно едва бореше усмивката.

— Съвсем добре.

— Радвам се да го чуя. Какво да ти предложим?

Джак погледна обратно към Еймъри и ми се наложи да прехапя устна в момичешки възторг заради начина, по който очите му обходиха чертите ѝ, все едно се любуваше на всяка подробност от прелестното ѝ лице.

— Обичайното — отговори. — Два пъти.

Еймъри кимна, без да среща погледа му, и се обърна към кафемашината. Ръцете ѝ трепереха леко, докато работеше и аз изпитах силно съчувствие. Как ми се искаше да можах да ѝ дам, макар и частица от увереността ми, та да може с лекота да разговаря с мъжете.

Със сигурност свенливостта я караше да се чувства ужасно.

Прииска ми се да я прегърна.

Не предприех обаче нищо утешително. Оставих я да работи. Довърши кафето и всички мълчахме. Тя плъзна чашите към Джак.

— Шест долара.

Той ѝ подаде десет долара и аз наблюдавах внимателно как тя хвана банкнотата за ръбчето, за да не ѝ се налага да го докосне. Също така забелязах как обикновено безизразното лице на Джак се изкриви в изумление.

А после, когато тя му подаде рестото, той нарочно отърка палец в горната част на ръката ѝ, като си го вземаше. Кожата на Еймъри отново пламна.

Той ни кимна и изчезна също така бързо, както се беше появил.

— Значи Джак Девлин, а?

Еймъри пламна дори повече.

— Не. Не. Искам да кажа... Не... Знам, че работи за дявола. Така че, не.

Според мен дамата протестира прекалено много.

— Това не го спира да е безумно привлекателен.

Еймъри се изсмя засрамено.

— Хей, ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, Джак е фраснал Стю, задето ме нападна.

Очите ѝ се разшириха заради чутото.

— Наистина ли?

— Да. Казах на Купър, но той не предприе нищо. Надявах се, че може да го накара да се обърне към Джак, но според него, и предполагам е прав, Джак трябва да направи първата крачка. Винаги съм смятала, че зад историята с Джак се крие нещо повече. Всичко това със започването на работа при баща му, случилото се с Дейна, така и не ми се стори правилно. И нямам желание да се отказвам от него — побутнах я закачливо. — Може би мила и прелестна жена като теб е именно онова, от което се нуждае Джак Девлин.

— Аз? — Еймъри беше видимо шокирана от идеята. — Не. Той дори не знае, че съществувам.

Помислих за начина, по който Джак беше гледал приятелката ми, все едно искаше да я схруска.

— Със сигурност не мисля, че това е истина.

— Дори така да е — тя се намръщи. — Аз... Харесвам живота си тук. Имам теб, Джесика и Далия. Дори съм в състояние да проведа разговор с Купър, без да се изчервя като идиот. Нямам желание да съсипвам всичко това, като заложа на увлечение по Джак Девлин. Не бих могла да му вярвам.

При този неин практичен и прочувствен отговор усетих как възхищението ми към нея само се усилва. Прегърнах я през раменете.

— Иха. Толкова се радвам, че като опира до мъже, ти си толкова по-разумна от мен.

Тя се усмихна срамежливо.

— Не мисля, че съм по-разумна. Просто... достатъчно изолирана от тях, та да ми е възможно да разсъждавам по-ясно.

— Виждаш ли? По-разумна си — ухилих ѝ се. — И „да заложиш на увлечение“. Сериозно ли?

Еймъри завъртя очи и отново се изчерви.

— Аз го казах, нали? Изключително в стила на баба ми. Боже, моля те, не допускай да започна да се изразявам като нея.

— Е, ще е трудно като ръсиш очарователни неща като „да заложи на увлечение по Джак Девлин“.

Тя се засмя.

— Ужасна си.

— Такава съм. И е забавно. Би трябвало да се присъединиш към мен в страната „казвам, каквото ми е на ума“.

По лицето ѝ се изписа копнеж.

— Може би някой ден.

ВОН

— Щетите са на стойност поне две хиляди долара, господине. — Джанет, завеждащата камериерките в „Парадайз Сандс“ звучеше силно възмутена.

Самият Вон също беше възмутен.

В един от по-малките им апартаменти беше отседнала двойка, която го освободи на сутринта. Предишната вечер бяха молени да ограничат шума, защото смущават другите гости. Служителите му дори ги бяха заплашили да повикат полицията, което привидно беше укротило нещата.

Неприятната изненада на следващата сутрин бяха последствията от нещо, явно представлявало семейна разправия.

— Случай на домашното насилие ли беше? — Вон беше неспокоен от мисълта, че се е случило нещо подобно.

Джанет поклати глава.

— Не знаем. И двамата изглеждаха в добро физическо състояние и прегледах стаята. Няма кръв.

Хм. Това все така го оставяше с проблема с апартамента му. Почти всяко осветително тяло вътре беше унищожено. Екранът на телевизора беше спукан от нещо, запратено към него. А в гипсовата мазилка близо до вратата имаше дупка.

— Нанесли са истински погром. — Вон се озърна. На кремавия килим в дневната имаше петно от вино; завивките бяха разхвърляни из цялата стая, както и възглавниците и декоративните възглавнички. Завесите бяха откачени от корниза.

Какви ги бяха вършили тук, по дяволите?

— Защо не бях извикан? Защо не е позвънено в полицията?

Шефът на охраната Греъм пристъпи вътре.

— Не осъзнахме мащабите на случващото се, господине, иначе бихме го направили.

— Е, ще се наложи да повикаме полицията сега и да подадем оплакване. След като приключиш с това, искам списък с всичко, което трябва да бъде поправено или подменено. Апартаментът ангажиран ли е за днес?

— Да — отговори Греъм. — Вече проверих и разполагаме с подобър апартамент с изглед към морето, който да предложим на гостите.

— Дайте им го. Колкото до хората от съседните стаи, които са се оплаквали от шума, искам да бъдат компенсирани. Изключете тази нощувка от сметките им и им предложете безплатно ястие в ресторанта.

— Да, господине.

— Джанет — обърна се Вон обратно към нея. — Като дойде полицията и се установи какво трябва да се върши, свържи се с Айлса. Тя може да поръча, каквото е нужно. Искам този апартамент в представителен вид възможно най-скоро — беше един от най-търсените му. — Също така искам да предоставиш цялата налична информация на Греъм. Греъм, искам ти да комуникираш с полицията и да изискаш двойката да плати за щетите.

— Да, господине.

След рязко кимване той отмина служителите си и излезе в коридора. Рядко имаше подобни проблеми в хотелите си, но от време

на време изникваше някой, който не тотално не уважаваше чуждата собственост.

Силно раздразнен, зави забързано зад ъгъла и се насочи към асансьорите, но в следващия момент спря рязко. Вон бързо отстъпи назад зад ъгъла и извън полезрение. Чувстваше се като ученик, когато надникна, за да се увери, че наистина е видял, какво си мислеше, че е видял.

С карта в ръка Ванеса Хартуел си отключваше една от стандартните им стаи. И беше целувана и възпирана да се справи със задачата не от кого да е, а от Джак Девлин.

Смехът ѝ долетя по коридора до него.

— Това кафе, с което ме почерпи, ме направи наистина нервна — изписка тя, а той загриза ухото ѝ.

Вон не успя да чуе какво ѝ отговори Джак, но каквото и да беше, накара Ванеса да избухне в скандализиран кикот. Успя да накара картата да проработи и вратата се отвори. Завъртя се и се хвърли в ръцете на Джак с крака обвити около кръста му и пръсти заровени в косата му, а устните им се сляха в страстна целувка още преди да са влезли.

Вратата се хлопна след тях и Вон се показа от скривалището си.

Гневът го накара да остане замръзнал на място за миг, а в главата му се породиха подозрения.

Бързо свърза две и две.

Девлин не се бяха отказали от плановете си да се доберат до хотела на Бейли. Просто подхождаха по-хитро. Разбира се, че Джак можеше да се интересува от Ванеса само заради секса, но Вон някак си се съмняваше в това.

Сексът беше просто бонус.

Голямата награда беше хотелът.

— Господин Тримейн? — Греъм го беше настигнал. — Надявах се да обсъдим повишението, за което бяхме говорили.

— Какво? — Вон се намръщи към него, а съзнанието му беше ангажирано от едно-единствено нещо.

— Повишението. За поста на дневен управител. Намирам, че ще върша много от онова, което и без друго върша, но с повече пълномощия и може би увеличаване на заплащането. Ако...

Вон вдигна ръка, за да го прекъсне.

— Налага се незабавно да отида на едно място. По-късно ще седнем и ще обсъдим подробности около повишението ти.

— Значи наистина ще бъда повишен?

— Да. Ще говорим по-късно — извика и забърза към асансьорите. — Налага се да изляза. Ти отговаряш за мястото, докато ме няма.

— Да, господине! — викна Греъм в отговор.

Пет минути по-късно спря тъмносиния си Астън Мартин пред офиссградата на Иън Девлин. Колата едва се беше плъзнала на паркомястото зад черния кадилак на Девлин, когато Вон отвори вратата със замах и влетя в сградата с мисия за изпълнение. Качи се до етаж на Девлин и се втренчи в хубавичката рецепционистка зад бюрото.

Тя се ококори, като видя Вон, и скочи на крака, а той забеляза вратата с табелка „Иън Девлин“. Пое по коридора към нея, а тя извика след него:

— Извинете! Нямате уговорка!

— Не ми трябва уговорка — натисна бравата и отвори със засилка.

Иън Девлин скочи от бюрото си заради нахълтването му.

— Какво означава това, за бога?

Вон хлопна вратата в лицето на рецепционистката и с погледа си накара по-възрастния мъж да седне обратно на мястото си.

Девлин изглеждаше доста добре за възрастта си, точно както баща си. Изискан, добре облечен и в добра физическа форма. Но приликите между двамата мъже спираха дотам. В очите на Иън Девлин се четеше смразяваща суровост, а в усмивката и маниерите му личеше мазна хлъзгавост.

Вон не вярваше на Девлин още от момента на запознанството им.

И както се оказваше, бе имал основание.

Този човек се опитваше да навреди на Бейли; стремеше се да й отнеме всичко, за което тя се беше трудила така усилено. Смяташе се за голяма клечка, за имунизиран, само защото притежаваше цялата тази власт в малкия град.

Е, Вон беше наясно какво е да имаш власт и ако се наложеше, щеше да смачка тази отрепка. Приблужи бавно към бюрото на Девлин.

Спря едва когато краката му се опряха в дървото.

— Следя те изкъсо.

Иън се подсмихна.

— Наистина ли? Влетяваш тук като някой побъркан, за да ми сервираш това клише?

— Ако някой тук е клише, това си ти, Девлин. Изумява ме как си въобразяваш, че ще ти се размине.

— И какво, според теб, си въобразявам, че ще ми се размине?

— Пратил си един от малките ти агенти да чука Ванеса Хартуел.

Нищо. Нямаше изненада. Нито отвращение. Нито триумф. Нищо. Вместо това той само повдигна рамене.

— Не знам за какво говориш.

— Говоря за това как Джак използва хотела ми като терен за услугите си на жиголо. Защото е именно това, нали? Плащаш му да чука Ванеса... за да се доберете до Бейли и хотела.

— Ти да видиш, въображението ти си го бива.

У Вон закипя ярост и той стовари юмрук върху бюрото на Девлин вместо в лицето му.

— Позволих на другото леке да му се размине, задето нахълта в хотела на Бейли, но не съм забравил. Кълна се в бог — тикна лицето си в това на другия мъж, — захвани се с Бейли още веднъж и ще те довърша. Всичките ще ви довърша. — Гласът му беше белязан от глуха язвителност. — Не си мисли, че не съм в състояние да го направя. Ти си голяма риба в малък гьол. Аз съм акула в океана.

За миг на Вон му се стори, че долови в очите на Девлин да проблясва несигурност, но дори да я беше имало, изчезна незабавно. Въпреки това убеден, че се е изразил пределно ясно и че посланието е получено, той се обърна да си върви.

Тъкмо отвори вратата, когато самодоволният глас на Девлин го накара да спре.

— Неособено умно.

Не искаше да му предоставя удовлетворението, но понеже заплахата в тона му никак не допадна на Вон, той погледна назад към него.

Иън се беше ухилил широко.

— Не е особено разумно да разкриваш слабото си място пред някого, когото очевидно смяташ за заплаха, господин Тримейн. През

цялото това време не спирах да се чудя кое е слабото място на Вон Тримейн. И ти да видиш. Била остроумната червенокоска.

Желанието да го фрасне беше толкова силно, че Вон усети как дланта му се свива в юмрук. Дари го обаче с един последен поглед изпълнен с отвращение и изхвърча навън от сградата.

Обратно в колата изпусна въздуха, който беше сдържал и отпусна ръце върху волана.

— Мамка му!

Изтощен и разтревожен, Вон сведе глава върху волана и се помъчи да се успокои.

През последните няколко седмици се намираше в постоянна битка със себе си с ясното съзнание, че беше влюбен в Бейли, но без да знае дали е в състояние да пожертва независимостта си. Нямаше какво да му мисли обаче.

Не и след като реагира така емоционално на моментното си предположение. Вон имаше силни инстинкти и беше убеден, че е прав за Джак. Но да шофира дотук, за да заплашва Девлин и да разкрие така слабото си място...

Иън Девлин имаше право. Бейли беше ахилесовата му пета.

Тази мисъл го накара да запали двигателя и да потегли от паркинга. Не подкара обратно към хотела си обаче. Вместо това се насочи към крайбрежието, към покрайнините на града и красивата си къща.

Поскита се из просторното място, което беше прекалено самотно, че да бъде наречено дом и после се показа на балкона, който стигаше до самата вода.

Обади се на баща си.

— Тъкмо влизам в бизнес среща — изстреля баща му вместо поздрав.

— Признавам. Влюбен съм в Бейли.

От другата страна на линията го посрещна мълчание, а после чу баща му да изрича със снижен глас:

— Може ли да преместим тази среща за два часа? Извини им се, кажи, че е изникнало нещо.

След още няколко секунди фонов шум гласът на баща му се върна обратно на линията.

— И какво ще направиш по въпроса?

— Не знам. Никога не съм се поставял в ситуация да не бъда деветдесет и девет процента сигурен, че ще съм способен да контролирам изхода от нея.

Уилям изпухтя развеселено.

— Ами, нека това е първата такава.

— Ами ако съм закъснял? Ако съм съсипал всичко? Държах се незряло. Тя не ми вярва и не я виня. Или какво ако реши да ни даде шанс и всичко се обърка?

— Не мога да ти кажа дали ще се обърка, или не. Няма гаранция. Но подозирам, че получих това обаждане, защото осъзнаваш как вече не можеш да отричаш чувствата си към нея.

— Не. — Не можеше. Всичко това го влудяваше. Мъченията, на които беше подложен трябва да бяха по-непоносими от страха му от обвързване, нали така? — Всеки път, като се опитам да стоя настрана или да не се бъркам в делата ѝ, в крайна сметка се оказвам насред тях. Защото аз се поставям там. — Замълча леко засрамен. — Не мога да си попреча да искам да я предпазвам.

— И какъв е проблемът?

— Тя иска всичко. Брак. Деца.

— А ти — не?

— Не, не е това... Просто... Отказах се да вярвам, че ще имам тези неща.

— И сега?

— Би означавало да пожертвам независимостта си, донякъде кариерата си... за да ѝ предоставя това.

— Но ти си склонен да го направиш?

Вон пое дълбоко въздух и изрече думите, скътани дълбоко в него от много дълго време.

— Мисля, че бих сторил всичко, за да я направя щастлива. Нямахме как баща му да прикрие ликуването в гласа си.

— Ами, тогава върви да ѝ го кажеш.

20. ВОН

Веднъж взел решението да каже на Бейли, че иска да бъде с нея и да провери какво може да излезе от връзката им, Вон трябваше да ѝ го каже. Незабавно. Подкара обратно към алеята и паркира колата си на неговото паркомясто на паркинга зад хотела, а тялото му вибрираше от нетърпение.

Намеренията му бяха да отиде право в нейния хотел.

И както изглеждаше, съдбата беше на негова страна, защото в мига, когато кракът му стъпи на дъсчената алея, с периферното си зрение улови позната червенокоса глава.

Бейли крачеше по алеята, като се задаваше от „Еймърис“.

Кръвта забуча в ушите му и Вон се насочи към нея. Наблюдаваше как погледът ѝ се стъписа, като го видя да върви в нейна посока.

— Тримейн, какво... Ох! — сепна се, когато я хвана за ръката.

— Какво правиш?

— Налага се да поговорим — заяви той. Да каже, че е нетърпелив, вече беше много съдържано. В живота си никога не беше изпитвал такова изгарящо чувство за неотложност.

— Добре, нека говорим. — Бутна ръката му, но той не я пусна.

— Възможно е да го правим, без да бъда малтретирана.

— Налага се да поговорим насаме.

— Случило ли се е нещо? Ох, къде отиваме? — попита го, когато я отклони от пътя ѝ към нейния хотел и вместо това я насочи към своя. — Можеш ли да позабавиш темпо и да ми обясниш какво се случва, дявол го взел? Не съм те виждала от дни и първия път като те виждам, ти ме издебваш насред алеята, буквално ме приклещваш и ме помъкваш към хотела си, а от мен просто се очаква да...

— Бейли, обикновено дърдоренето ти е наистина сладко, но може ли да замълчиш само този единствен път? — опитваше се да формулира в главата си какво точно щеше да ѝ каже, като я отведеше в

пентхауса си. Спряха пред асансьорите и тя се заизмъква от хватката му.

— Вон.

Кои бяха правилните думи? Съществуваха ли изобщо правилни думи? Все трябваше да има точни думи...

— Вон! — този път тя се притисна към него и цялото му същество се пробуди заради допира на меките ѝ форми срещу стегнатото му тяло.

— Персоналът и гостите ни гледат — прошепна, а погледът ѝ беше умиротворяващ. — Защо не ме пуснеш, а аз обещавам да се кача горе с теб? И докато го обмисляш, защо не анализираш и факта, че да ми се налага да те моля за такова нещо то те прави похитител?

Думите ѝ пробиха през движещата го право напред решимост да ѝ съобщи как се чувства. Хватката му отслабна и усети, че се подсмивва заради закачката ѝ.

— Искам да те целуна — промърмори.

Бейли разтвори уста изненадано и прозвуча малко задъхано, като му каза:

— Може би все пак не е редно да оставам насаме с теб.

Вратите на асансьора се отвориха и Вон опря властно ръка в кръста ѝ.

— О, определено е редно.

Введе я вътре, благодарен, че към тях се присъединиха гости на хотела. Ако беше останал сам с нея в асансьора, сигурно нямаше да успее да задържи ръцете си настрана. И тя го знаеше. Долови го в начина, по който гърдите ѝ се повдигаха и спускаха на плитки тласъци, и в червенията по бузите ѝ.

Привличането помежду им беше в пълна сила.

На Вон му се налагаше да се владее за достатъчно дълго време, та да успее да ѝ каже как се чувства.

Асансьорът се опразни и двамата останаха сами. Вкопчил се в последното количество самоконтрол, той не си позволи да я докосне. Постави картата си в панела до вратата и натисна бутона за последния етаж.

Бейли изскочи навън веднага, щом вратите на асансьора се отвориха.

Вон я насочи по коридора към пентхауса си. Задържа вратата отворена и наблюдаваше лицето ѝ, докато тя оглеждаше заобикалящото я. Първото, което стори тя, беше да приближи към френските прозорци, гледащи към океана.

— Иха — промълви. — Красиво е.

Ти също.

Като че чула го, тя се завъртя.

— Защо съм тук?

Тръгна към нея, неспособен да се спре, изпитал потребност да я докосне. Беше му необяснимо колко много чувстваше сега, като си беше дал разрешение да чувства.

— Недей. — Устните ѝ потрепериха приканващо.

— Какво недей?

— Да ме гледаш така. Предупредих те за този ти поглед.

Изпълниха го развеселеност, нежност, обич... нужда.

— Не мога да се спра, като опира до теб.

— Мили боже — промърмори тя. — Вон... — Тя затвори очи за миг. Като ги отвори пламтяха гневно. — Не е честно. Защо трябва да си ти?

— Какво имаш предвид? — Посегна да обгърне лицето ѝ с длани.

— Защо точно ти трябва да ме караш да губя всякакво чувство за самообладание?

Изпълни го задоволство, както и още нещо, нещо по-опияняващо... всепоглъщащо и никак не малко обсебващо.

— Страхотно. — Обгърна тила ѝ с длан. Устата му намери нейната. И той изля всичко, което чувстваше с тази целувка.

Езикът ѝ се плъзна по неговия и сладкият ѝ вкус го изпълни, а фините извивки на тялото ѝ се притиснаха в него. Лекият ѝ плодов парфюм ангажира сетивата му и заличи всички други мисли, освен потребността да я има. Изръмжа заради капитулацията ѝ, а ръцете му обходиха трескаво тялото ѝ в желание да получат всичко наведнъж.

Задърпа копчетата на блузата ѝ и откъсна устни от нейните в желание да я вкуси цялата. Започна да целува надолу по гърдите ѝ, като следваше кожата, разкриваща се след откопчаването на всяко копче. При разголването на нейната прасковена плът кръвта, която все още не се беше стекла в пениса му, бързо се насочи натам.

— Боже, Бейли — изръмжа отново и целуна меката кожа на корема ѝ, докато смъкваше блузата надолу по ръцете ѝ. Вон пусна дрехата в краката им и килна глава назад, за да я погледне.

Гърдите ѝ неистово трепереха, а дишането ѝ беше насечено от възбуда.

Вон се изправи, за да я погледне директно в очите, защото искаше да се увери, че тя желаеше това също колкото него. Почувства силно удовлетворение, когато тя го погледна със замъглени от похот очи.

Искаща.

Нуждаеща се.

С мълчалива молба в тези нейни красиви златистозелени очи.

Да.

Това му коства целия самоконтрол. Този път целувките му бяха всепоглъщащи. Преди да е имала време да мисли, Вон я освободи от суетиена ѝ и я изтласка през стаята към леглото си.

Краката на Бейли се блъснаха в рамката и те се стовариха отгоре му. Вон се отпусна върху нея и набра тясната пола около кръста ѝ, та да може да се настани между бедрата ѝ. Най-накрая прекъсна целувката им, за да се съсредоточи върху гърдите ѝ.

Те бяха красиви. Съвършени. Всеки сантиметър от нея беше идеален.

Пое едното ѝ зърно в устата си и го засмука.

— Вон — изстена тя, стисна бедра около кръста му и зарови пръсти в косата му.

Той изръмжа доволно и облиза зърното ѝ, преди да се прехвърли на другото.

— О, боже мой — изплака тя, а тазът ѝ се движеше срещу неговия и усилваше ерекцията му.

Погълна го унес.

Искаше да е в нея.

Отчаяно.

Обикновено му допаднаше да отделя време да мъчи жената, да кара възбудата ѝ да градира, докато не започнеше да мисли, че ще умре от удоволствие. Наслаждаваше се на звученето на изпълнените с удоволствие и болка молби и нищо не го беше възбуждало повече от молбите на Бейли в ухото му онази нощ, когато я водеше до оргазъм

след оргазъм. Защото нищо не беше по-голяма награда от това да стане свидетел как жена достигаше до края с такава мощ.

Нищо не беше така спиращо дъха, като да гледа как Бейли свършва с такава мощ.

Но в този момент Вон можеше да мисли единствено за това да бъде в нея възможно най-скоро. Желанието му беше животинско, инстинктивно, все едно се стремеше да я обяви за своя.

Ако не беше така завладян от потребност, сигурно би се потресъл.

Вгледа се надолу в пламналото ѝ лице. Тя го погледна с премежен поглед, а в дълбините на очите ѝ се четеше неподправена жажда. Прекрасната ѝ коса беше разпиляна по възглавницата. Големите ѝ зърна бяха като стегнати розови пъпки, а вирнатите ѝ гърди с цвят на сметана бяха набъбнали от възбуда и се повдигаха и спускаха при всяко нейно развълнувано вдишване.

Никога в живота си не беше виждал нещо по-провокативно, а членът му беше напълно съгласен с него, напрегнат да бъде свободен и да проникне в нея. Плъзна пръсти под бельото ѝ и установи, че вече е влажна и очакваща.

Това беше краят му.

Възседна я, съблече самото си и, първо извади презерватив от портфейла си, а после смъкна ципа си.

— Съблечи си ризата — произнесе умолително тя.

Той изруга, дръпна копчетата и се постара да се отърве от нея и вратовръзката максимално бързо.

Еlegantните и меки длани на Бейли стиснаха хълбоците му, докато той поставяше презерватива и после погалиха корема и гърдите му, когато се снижи върху нея.

— Защо трябва да си толкова красив? — прошепна тя и думите ѝ бяха почти скръбни.

Тонът ѝ го накара да изпита безпокойство. Искаше тя да забрави за всичко, освен усещането да бъдат заедно.

Вон смъкна панталоните си, като задържа погледа ѝ. Направи го и като смъкна гащичките ѝ до коленете.

Това бяха те.

Това сме ние.

Не желаше тя да се опитва да го избегне.

Без да има нищо между тях, той проникна в нея.

Каdifената топлина, която обгърна пениса му, го накара да изтръпне от екстаз. Беше забравил колко невероятно прелестно беше усещането за нея.

— Бейли — простена и навлезе по-дълбоко. — Господи, принцесо, какво... По дяволите! — Стисна бедрото ѝ и го повдигна по-високо, та да успее да се плъзне по-навътре.

В отговор тя обви крака около кръста му и той опря ръце от двете страни на главата ѝ.

Заби пръсти в задните му части.

— Вон — изпъшка. — Още.

Погледна надолу към сладострастно пламналото ѝ лице и почувства неопишуема наслада в долната част на корема. Искаше тя да свърши преди него и упражни целия си самоконтрол да въздържи неудържимата си потребност.

Тя се вгледа в него.

И действителността започна бавно да пробива през сексуалната мъгла.

Вон не успяваше да разчете изражението на Бейли.

Обикновено знаеше точно какво се върти в главата ѝ. Обикновено то струеше от тези нейни прелестни очи.

По дяволите.

Секс. Не биваше да правят секс. Не сега. Не беше възнамерявал да действа така. Не и по този начин, така прибързано, без финес. Беше я изучава като свръхентузиазиран ученик, без дори да се съблекат напълно.

Раздразнен от себе си, той се тръсна до нея и се заслуша как и двамата се мъчеха да нормализират дишането си. Завъртя глава, за да каже някоя шега на темата, та да смекчи внезапното напрежение помежду им, но Бейли вече се беше впуснала в действие.

БЕЙЛИ

О, боже мой. Направих го отново.

Не можех да повярвам, че го направих отново.

Страх, гняв и болка пронизваха гърдите ми и затрудняваха дишането ми, и знаех, че трябваше да се махна оттам възможно най-бързо.

Без да поглеждам към Вон, вдигнах бельото си, пренебрегнах пулсирането между краката си и станах от леглото. Бързо смъкнах надолу полата и забързах към мястото, където лежеше блузата ми.

— Какво правиш? — попита Вон, а думите му издаваха загриженост.

Не обърнах внимание на загрижеността.

— Изпарявам се оттук, та да мога да се самобичувам насаме, че ти позволих отново да ми причиниш това.

Въздъхна и го чух да става от леглото, но отказах да го погледна. Като го гледах, само си докарвах ядове. Ръцете ми трепереха, докато си закопчавах сутиена и обличах блузата. Чух зад гърба си шумоленето на дрехи и звука от вдигането на ципа му. После изведнъж усетих горещината от присъствието му точно до себе си, почувствах натрапчивия фокус на очите му върху унилото ми лице.

Вон нежно отстрани ръцете ми от блузата и започна да я закопчава вместо мен. Отпуснах ги безполезно встрани от тялото, напълно безсилна заради изненадата.

— Не те доведох тук да правим това. Обаче... пенисът ми явно не може да се контролира в твое присъствие.

Изгледах го сърдито, задето проявяваше дързостта да ми се хили така.

— Хубаво — троснах се.

— Но не той ми те доведе тук горе. — Свърши да ме закопчава, пое лицето ми в ръце и ме погледна с такава нежност, че почувствах как у мен отново се надига война.

— Бейли. — По лицето му пробяга намек за уязвимост, а дишането му беше плитко. — Бейли, влюбен съм в теб.

Застинах.

Правилно ли бях чула?

Влюбен съм в теб.

Въздухът остана блокиран в гърлото ми и намирах за трудно да продължа да дишам, защото осмислях това откровение.

— Влюбен съм в теб от дълго време. Опълчвах му се. Криех го. Опитвах се да го отхвърля. Но след нощта ни заедно вече не успявам да потискам чувствата си. И вече не желая да го правя. Съжалявам, задето казах, че не те искам, когато винаги съм те искал. Имам нужда

да разбереш, че приключих с тези тъпотии. Искам да бъда с теб. Искам да проверя накъде ще ни отведе това.

Тишината, спуснала се около нас, беше гъста и наситена, а той се взираше в очите ми с искреност и нежност, изписани по лицето.

Би било така лесно да позволя на този красив миг с този красив мъж да заличи всичко друго преди това.

Но не можех да го позволя.

Не можех да се доверя на думите му.

Не можех да се доверя на него.

Вместо това изведнъж се оказах изпълнена със страх и гняв. Отдръпнах ръцете му от лицето си и внимателно го отблъснах.

— Не.

Думата явно го изуми.

— Не?

В очите ми запариха сълзи и аз обърнах гръб на болката в неговите.

— Не. Не! Не можеш да ми причиняваш това.

— В момента си уплашена, разбирам го... — посегна към мен.

— Но само защото и теб те е грижа за мен.

Избегнах докосването му.

— Така е. Със сигурност е така. Но не ти вярвам, Вон.

Той стисна челюст, все едно го бях ударила.

— Не ми вярваш?

— Не, не ти вярвам — нахлузих обувките си, изгледах го гневно и обединих всички спомени от лошото му отношение към мен, от обърканото му и обидно държание като щит срещу него. — Казваш ми, че ме обичаш, но само преди седмица ми заяви как не желаете между нас да се случва нищо. Всички знаят, че си женкар! Така че, не, не ти вярвам, защото истината е, че според мен ти сам не можеш да си вярваш... Не знаеш какво искаш.

Той се ядоса.

— Да не си посмяла да ми казваш какво чувствам. Знам какво искам, мамка му. Имаш ли представа колко ми беше трудно? Ако си тръгнеш от мен, причината ще е в теб, а не в мен. Не аз съм този, който бяга, принцесо.

— Имам всяко право да побягна уплашено. Допреди две секунди ти се кълнеш, че искаш да си сам! Ти си изгубен, Вон, напълно

изгубен! И не ми трябва друг като теб в живота ми.

Замислих се за мъжа, по-точно за момчето, което се беше отнесло към мен точно като Вон. Припомних си с каква лекота приемах лъжите му, привидната му искреност и знаех, че не мога да си съм с друг като него.

Вон трябваше да разбере, че този момент не представлява част от танца, който изпълнявахме един с друг вече от месеци. Това беше краят на този танц.

Устремих очи към него и изведнъж зърнах момчето от моето минало да ми се усмихва в този своя момчешки маниер, който беше пленил младото ми сърце.

— Едно лято преди много време се запознах с едно момче — думите се откъснаха от устните ми, преди да съм успяла да ги спра. Вон приближи, за да ме чува по-добре, но аз почти не отчитах движенията му. Бях запратена назад към миналото.

— *Обичаш ли ме, Хартуел?*

Засмях се.

— *Вчера ти казах, че те обичам. Всеки ден ли ти е нужно да го чуваш?*

Той се взря натъжено в мен.

— *Да. Защото досега никой не ми го е казвал.*

Изпълни ме нежност. Опрях длани в лицето му и прошепнах: — Обичам те. Толкова много те обичам. И отсега нататък ще ти го казвам всеки ден. Обещавам.

— *И аз те обичам.*

— Някой точно като теб — прошепнах към Вон. Беше стара рана, зараснала с времето, но аз още помнех какво е чувството да съм заслепявана от някого, когото обичам. — Той беше красив, чаровен и богат и ми каза, че ме желае. Въобразих си, че е истина и се влюбих.

— *Какво значи, че заминаваш? — вгледах се нагоре в него, а агонията започваше да затяга хватка около сърцето ми.*

Изражението му беше засрамено и ядосано.

— *Това беше нещо временно.*

— *Не и за мен! Ти... Каза ми, че ме обичаш.*

— *Мислех... — поклати раздразнено глава. — Бях объркан. Заблуден. Но беше грешка. Това между нас беше грешка.*

Болката в гърдите ми вече беше непоносима.

— Лъжеш. Защо казваш всички тези неща? — обърсах нетърпеливо сълзите си, отчаяна той да ме поеме в обятията си, да се засмее и да каже, че се шегува.

Обаче той не се засмя. Отклони поглед, явно бързащ да се отърве от мен.

— Не сме от един и същ свят, Хартуел. Безспорно и ти го виждаш. Връщам се в Ню Йорк и ти няма да се впишеш в моя свят там.

— Не разбирам.

— Ти си провинциалистка, за бога. Родителите ми никога не биха те одобрили.

Яростта се примеси с горчилката, докато се мъчех да намеря нещо общо между момчето, прекарало цялото лято да твърди, че ме обича и този... надменен, арогантен мръсник, който ме разбиваше на късчета.

— Същото онова семейство, което никога не ти е казвало, че те обича?

Той имаше дързостта да направи физиономия.

— Ние... Прекалено млади сме да се влюбваме. Ти си прекалено млада — понечи да ме хване за ръката, но аз се запрепъвах назад.

Той въздъхна, отпусна ръка и си тръгна.

Просто... си тръгна.

Все едно че беше така просто.

Примигнах, за да прогоня спомена, както и този, който следваше после, как ридая в прегръдките на баща ми, докато неговите собствени очи не запариха от сълзи на безпомощност.

Не.

Вече никога нямаше да проявя подобна глупост.

Заковах Вон с решителния си поглед.

— Той каза, че бил объркан, че връзката ни била грешка, че аз не бих се вписала в неговия свят. Да ти звучи познато?

Вон пребледня, понеже явно си беше припомнил думите му към мен след първата ни нощ заедно.

— Бейли, когато казах това... казах го, защото знаех, че ще те държи на разстояние. Излъгах. Пет пари не давам, че не си някоя принцеса от нюйоркския елит. Всъщност причината да те обичам, е, че не си като всички онези жени.

— Наистина ли? — Не бях убедена. — Тогава защо? Защо искаше да спазваш дистанция? Защо беше така категоричен, че не искаш връзка с мен? И какво е различно сега?

— Защото те обичам! — кресна той, а очите му помрачняха от гняв.

— Обичаш ме от много време; сам го каза. Преди си ме обичал, но не си ме искал — настоявах за отговори. Държах да получа обяснение за поведението му, обяснение, което би придало логика на всичко. — Защо сега? Защо не преди?

Когато не отговори, изпълни ме горчилка. Обичаше ме, но не си струвах обяснението.

Все така за него бях като всички останали.

— Не съм такъв мръсник — отсече. — Като онзи, който те е наранил. Но ще имам нужда от нагаждане. Няма да те лъжа за това. Никога обаче не съм чувствал подобно нещо към друга и ще жертвам всички неща, които смятах, че са важни за мен, като това да се подчинявам единствено на своите правила, ако това се иска, за да лежа до теб всяка нощ.

Думите му се опитаха да си проправят път.

Държах на този мъж, привличаше ме повече от всеки друг и ми се щеше да повярвам на тези красиви думи. Но те бяха единствено красиви думи.

Не предлагаша обяснение защо направи всичко това така трудно за нас.

Той криеше нещо.

И това ме плашеше до смърт.

— Не отговори на въпроса ми.

Вон се вгледа изтерзано в мен и успях да надзърна какво се случва в главата му.

Отчетох точния момент, когато реши да се поколебае.

Изражението му придоби равнодушност и просто така той се затвори за мен.

Не.

Нямаше начин да поема този риск.

Влюбех ли се във Вон Тримейн, щеше да ме пречупи на две.

По бузите ми се стекоха сълзи, когато почувствах разочарованието си с подновена сила.

— Продължаваш да ме нараняваш.

Запази достатъчно приличие поне да изглежда виновен.

— Не го целя.

— Тогава престани — помолих. — Просто престани. Имам нужда... Имам нужда да стоиш настрана от мен.

Вон потрепна, но след миг на размишления кимна.

— Ще сторя, каквото е нужно, за да бъдеш щастлива.

Ако това беше истина, щеше да обясни защо ме отблъскваше досега.

— Просто думи, Вон. Това са просто думи.

Обърнах се, защото не исках да бъда повече около него. Успях да го подуша по кожата си, още го усещах вътре в себе си и бях отчаяна да се пхна под душа и да изплача всичко това навън от себе си.

Пристъпих навън в коридора и тъкмо се канех да затворя вратата, когато Вон извика:

— Почакай!

— Вон...

— Не, почакай — забърза към мен и прекрати протестите ми. — Има нещо, което трябва да знаеш. За Ванеса е.

21. БЕЙЛИ

Урокът, който се бях надявала да науча от връзката си с Том, онова, в което се опитвах да убедя сама себе си от първата нощ с Вон, победи. Най-накрая.

Вярвах, че заслужавам страстта, която бях познала с Вон. Но също така вярвах, че заслужавам да я имам с мъж, който да ми вярва достатъчно, та да свали гарда си пред мен; да ми позволи да го опозная наистина.

Едно лято, като бях на деветнайсет, се влюбих в погрешното момче и това ме разби. Той обаче ми даде урок, който не забравих никога: да вярвам повече на действия, отколкото на думи. Забравих момчето, но никога урока.

— Съжалявам — заподсмърчах и издухах носа си в една от салфетките, подадени ми от Джесика.

След като оставих Вон, забързах към къщи, обляна в сълзи. Но за да стигна до колата си, минах покрай „Антониос“, а Айрис чистеше стъклата. Тя се опита да ме убеди да говоря с нея, но аз побягнах като мелодраматичната тийнейджърка, като която се подвизавах в момента. Айрис се беше разтревожила и позвънила на Даляя, която пък позвъни на мен. Помолих я да не идва.

И тя изпълни молбата ми.

Поне за известно време.

Рано тази вечер Даляя, Джес и Еймъри цъфнаха на прага ми със салфетки, кекс и вино. Сестра ми не се беше вясвала скоро.

Разполагахме с усамотение, та да имам възможност да цивря за случилото се с Вон. Отново.

Еймъри беше сключила загрижено вежди.

— Значи... Той ти е казал, че те обича, но ти не си склонна да му дадеш шанс?

— Именно.

— Трябва да има нещо повече — заключи Даляя.

— Разбира се, че има — изпухтях. — Но нека не забравяме, че този мъж се отнасяше враждебно към мен с години, прави секс с мен, заяви, че било грешка и как не си „пасваме“, после се луташе между враждебност и ревност със седмици — о, и това, след като се покри напълно, — а накрая ме завлече в стаята си, преспя с мен и заяви, че ме обича, но отказа да обясни причината за тази промяна.

— Според мен да заяви, че те обича, е крачка в правилната посока — вметна Джесика.

— Само незначителна — оспорих. — Не иска да ми каже защо се държеше по този начин или защо му беше така трудно да признае, че иска връзка с мен. Държи се, все едно да ме обича, е някаква гигантска саможертва — всъщност дори си послужи с тази дума, — но дори не казва защо! Как се очаква да се намирам във връзка с човек, който не говори с мен?

— Бейли, това си ти — подхвана Даля. — Ти не се отказваш, бориш се за хората, на които държиш, приласкаваш ги, докато не ти се доверят. Защо Вон да е различен? Защо си така уплашена да се бориш за него? Защото на всички ни е ясно, че в крайна сметка ще го пречупиш. Той те гледа, все едно си последната му вечеря на тази земя.

Местех поглед от една приятелка на друга и виждах по лицата им загриженост и любопитство. Никой, освен баща ми и Айви не знаеше за момчето, което ми разби сърцето, не и докато не отворих дума пред Вон. Пазех спомена си ревностно, мразех колко уязвима ме караше да се чувствам и да изглеждам. Но никога нямаше да успея да ги накарам да разберат страховете ми, без да споделя тази част от миналото си.

— През лятото, когато бях на деветнайсет, един колежанин, чието семейство прекарваше летата си в Хартуел, започна да ми обръща внимание. Мотаех се по плажа с Айви, дъщерята на Айрис, тя си беше у дома за ваканцията. Това момче също беше там с приятел от Манхатън. Айви хареса приятеля, а аз него. Обясни ми, че това било последното им лято в Хартуел, защото родителите му щели да продават вилата си, та той решил да прекара малко време за последно тук. Различаваше се от момчетата, с които бях израснала. Беше различен от онези, по които се бяха увличала преди, като Купър и Джак. — Усмихнах се на Джес, защото вече й бях признала за ученическите ми блянове по нейния годеник. — Беше красив, но по този перфектен начин, като излязъл от каталог на Ралф Лорън. Също

така беше забавен и чаровен и му допадаше да ме глези. Не приемаше живота прекалено сериозно и точно тогава аз имах нужда именно от това. Исках да бъда с него и за да го постигна, съгласих се да пазим връзката ни в тайна. Обясни ми, че родителите му не биха останали доволни, ако прекарва много време с едно и също момиче, защото се бояли как постоянна приятелка ще го разсейва от ученето му в колежа. Той беше първото момче, с което преспах. Прекарвахме цели нощи да лежим под звездите и да разговаряме за какво ли не. Не беше никакъв повърхностен летен романс — помъчих се да обясня. — Не и за мен. Той ми разказа за натиска, който му упражнявали родителите му, как никога не му казвали, че го обичат и как получавал похвали, единствено ако отговорел на очакванията им. Беше самотен. И уплашен. И аз исках да бъда човекът в живота му, който го обичаше, независимо от всичко. Така че му го казах и той отговори, че също ме обича. И сексът беше върховен. Страстен. Всичко между нас беше точно каквато си представях, че е любовта.

Усмихнах се мрачно.

— Представете си шока ми, когато в края на лятото дойде и изтърси, че се бил поунесъл, че не ме обича, че било грешка, че сме прекалено млади. Изтъкна, че родителите му никога не биха ме одобрили, защото съм от малко градче. Не бях достатъчно добра. Пред очите ми се трансформира в човек, когото не разпознавах. И после си тръгна. Вече никога не го видях. За да се влошат нещата допълнително, Ванеса също си падаше по него, но аз не знаех, докато не беше прекалено късно. Отношенията ми с нея вече и без друго едва кретаха, а след него бяха съсипани окончателно.

Джесика хвана ръката ми, а лешниковите ѝ очи пламтяха гневно.

— Бил е страхливец.

— Точно такъв беше. Но без значение колко се мъчих да убедя сама себе си да не го допускам, той ме промени. Преди мислех, че съм специална. Може би по самонадеян начин, сигурно съм била малко арогантна — усмихнах се унило. — Но бях популярна и обичана, живеях в изключителен град и смятах и себе си за изключителна. Позволих му да ми отнеме това и да ми внуши страх да бъда така уязвима пред друг. Да се запозная с Том беше отлично, защото знаех, че можех да го обичам, без да губя себе си в него. Знаех, че мога да

бъда спокойна, защото никога нямаше да изпитам такава страст към него... Но Вон... С него не съм в безопасност.

— О, миличка — въздъхна Далия. — Вон е зрял мъж. Не някакво глупаво хлапе, което се бои от родителите си.

— Тогава защо не ми казва нищо истинско за себе си? Разбира се, че говори за майка си и баща си, също и за баба си и дядо си, но не дай боже някой да поиска да узнае нещо истинско за него.

— Защо не го принудиш?

Защото се боя, че ако го сторя, ще се влюбя в него.

Това беше истината. Назряваше у мен и се мъчеше да изплува на повърхността, откакто Вон ме отблъсна след първия път, в който правихме секс.

Знаех, че ако не ме беше отблъснал тогава, щях да му предоставя шанс.

Момичетата очакваха търпеливо отговор, който бях прекалено уплашена да изрека гласно.

Когато стана ясно, че нямам отговор за тях, Джес се обади:

— Ами другото, което ти е казал? За Ванеса и Джак Девлин?

Еймъри потрепна при споменаването на името на Джак и аз изпитах вина. Наистина ли се бях опитала да я наведа на мисълта, че между тях може да се случи нещо?

И нещо повече, бях обмисляла как отново да събера Джак с всички нас.

За да може кучият син накрая да се обърне и да ми забие нож в гърба.

— Няма логика — Далия поклати глава. — Защо ще удря Стю, задето те нападна, а после с лукавство ще си проправа път под полата на Ванеса, та да се добере до хотела?

— Не знам. — Потърках чело, защото усещах да се задава непоносимо главоболие. — Но според Вон това е новият им план. И Джак е доброволната курва.

— Купър ще побеснее — Джес въздъхна. — Според мен искаше му се да вярва, че зад предателството на Джак се крие нещо повече.

— Аз все така го мисля. Но той изменя на приятели наляво и надясно и ако аз или някой друг сме имали готовност за прошка, най-вероятно ще я запазим за себе си. На него не може да се вярва. Използва сестра ми — разтресе ме ярост. — Знам, че с Ванеса не се

разбираме, но все пак сме едно семейство. И не желая да бъде наранена покрай всичко това.

— Наранена покрай кое?

Всички завъртяхме глави в унисон. Ванеса стоеше на прага и ни гледаше. Така се бяхме вгълбили в разговора, че дори не я бяхме чули да влиза в къщата.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Е?

Прехвърлих поглед от нея към Джесика и тя разчете в очите ми безмълвния ми въпрос.

— Струва ми се, че трябва да ги оставим насаме... — Приятелката ми се надигна и подкани Еймъри и Далия.

Трите ме прегърнаха една след друга, поръчаха ми да им звънна, когато имам нужда, и в общи линии ме накараха да се чувствам благодарна, задето ги има, а после напуснаха къщата ми и ме оставиха да съобщя на Ванеса грозната истина.

Реакцията ѝ беше да избухне в смях.

Втрених се в нея напълно смаяна.

— Какво? — усмихна ми се кисело, щом веселието ѝ замря. — Смяташ, че не е възможно мъж като Джак Девлин да ме желае заради друго, освен връзката с този глупав малък хотел?

От обидата ѝ ме жегна.

— Мери си думите.

— Не, ти си мери думите. Може да ти е трудно да го разбереш, но някои мъже харесват бляскави красиви жени, които знаят какво правят в леглото — отметна превзето коса върху рамото си. — Джак Девлин харесва начина, по който го задоволявам и затова ми обръща внимание. Не заради хотела.

— Убедена съм, че да спи с теб е бонус — опитах се да я усмиря. — Но семейство Девлин все пак те използват да се докопат до хотела.

— В това ли се изразява животът ти? — изглеждаше отвратена. — Толкова ли си отегчена, та ти се налага да измисляш тези нелепи драми? Заради това ли излъга и каза, че Стю Девлин те е нападнал?

Съществуваше определен лимит колко може да понесе един човек в рамките на ден и в този момент като осъзнах колко малко зачитане показваше сестра ми към мен или бизнеса, ръководен от семейството ми с поколения... напълно си изпуснах нервите.

— Изчезвай.

Тя повдигна вежда.

— Моля?

— Изчезвай! — креснах и я накарах да потрепне. — Събери си всички боклуци и се измитай от къщата ми!

Напълно онемяла, Ванеса само се взираше в мен.

— И къде се предполага, че ще отида?

— Пет пари не давам! Не уважаваш мен, не уважаваш семейството ни и аз приключих да търпя глупостите ти — повдигах гърди учестено в опит да си поема въздух.

Устните на малката ми сестра потрепериха и забелязах блясъка в очите ѝ, признак, че се канеше да започне да рони сълзи. В отговор сграбчих ключовете от колата си и я отминах, без да я поглеждам.

— Разполагаш с два часа да си разкараш боклуците и задника си от къщата ми. Ако се прибера у дома и ти си още тук, ще повикам шерифа.

Едва се бях добрала до хотела, все още разтърсена от конфронтацията със сестра ми, когато телефонът ми звънна.

И бяха родителите ми с включен високоговорител.

— Изхвърлила си сестра си? — писна възмутено майка ми.

На Ванеса със сигурност не ѝ беше трябвало много време да ме наклевети.

— Да.

— Бейли, не се отнасяме така към членове на семейството — смъмри ме мама.

Затворих очи в търсене на покой. За щастие звучах доста сдържано, когато отговорих.

— Да, също така не проявяваме неуважение едни към други, но Ванеса прави само това от пристигането си тук.

— Малко е темпераментна, но това не заслужава изритване на улицата.

— Обвини ме, че съм излъгала за нападението на Стю Девлин.

От другата страна на линията настъпи мълчание.

— Защо би постъпила така? — попита баща ми.

Наистина няхах желание да обсъждам любовния живот на детето им с тях, но...

— Защото спи с Джак Девлин. Имам сериозни основания да подозирам, че Джак се опитва да използва Ванеса да се добере до хотела. Опитвах се да се погрижа да не пострада. Не само че не ме послуша, а беше нападателна и като се има предвид колко зле се държа през последните седмици, боя се, че това беше последната капка.

— Дали да дойдем при вас? — попита татко. — Да се опитаме да ѝ влеем малко здрав разум?

— Татко, неприятно ми е да го кажа, защото нямам желание да я видя наранена... но ми се струва, че за нея ще е най-добре, ако сама си научи урока.

— Какво означава това? — попита разтревожено мама.

— Ванеса си мисли, че може да контролира хората, мъжете, с външния си вид. Опасно допускане по много причини. Може би това е урок, който всички ние имаме нужда тя да получи. Скоро ще установи, че Джак я използва и да се надяваме това ще я накара да порасне и да види, че не е центърът на вселената и хората се възползват от сляпата ѝ самонадеяност.

— Имаш предвид, че малко унижение ще ѝ направи услуга?

— Да.

Майка ми въздъхна.

— Не знам.

— Стейси, намирам, че Черешката е права. Поне ще бъде зад гърба на Ванеса, ако всичко се обърне срещу нея.

След момент на мълчание мама прошепна:

— Добре.

Затворихме, всички до един, обезпокоени от перспективата Ванеса да пострада, но със съзнанието, че това е урок, който моята твърдоглава, себична, егоистична малка сестричка трябва да научи.

Едно леко падане обратно на земята можеше да вкара малко ум в главата ѝ.

22. ВОН

Последното, което искаше, беше да ходи на сватба.

Когато обаче сватбата беше на негов приятел и тържеството се провеждаше в собствения му хотел, беше малко трудно да се размине с присъствието.

Освен това Бейли щеше да бъде там. И въпреки това колко смазващо беше усещането да кажеш на някого, че го обичаш и да не чуеш същото в отговор, Вон нямаше да се отказва.

Той беше Вон Тримейн. Не беше създал империя от хотели, като се отказва при първата, че дори втората и третата спънка. Всичко опираше до целеустременост и настойчивост.

Все трябваше да съществува начин да я придума да му даде шанс, без да се ровят в миналото и в неща, които вече дори не бяха от значение. Планът му беше да ѝ остави малко време, но не много и после да я прелъсти. Щеше да се превърна в константа в живота ѝ. Щеше да продължи да участва активно в живота на града, ако това щеше да помогне да я спечели и просто щеше да е около нея при нужда. Времето щеше да докаже, че не се кани да ходи никъде.

— Как вървят нещата тук? — Вон влезе в хотелската стая на Купър. Беше предоставил стая на приятеля си безплатно, понеже Джесика искаше традиционен старт за брака им и беше помолила Купър да отседне някъде другаде за нощта преди сватбата им.

Купър беше облечен в смокинг. В костюм изглеждаше напълно различен човек. Много изискан. Но също така имаше вид, все едно го задушават. Сестра му Кат и синът ѝ Джоуи бяха в стаята при него. Също и готвачът му самотник Кросби.

Кросби изглеждаше пет милиона пъти по-притеснен от Купър. Седеше на едно кресло и дъвчеше нервно несъществуващите си нокти.

Колкото до Кат, тя се усмихваше с нежност към брат си и изглеждаше зашеметяващо в синята си лятна рокля, която подхождаше на очите ѝ. Гъстата ѝ тъмна коса беше прибрана назад от лицето в

някакъв вид сложен кок и за пръв път Вон отчиташе реално колко красива беше сестрата на Лоусън.

— Вуйчо Купър не харесва този смокинг. И аз не харесвам моя — Джоуи направи физиономия.

Вон се усмихна широко на малкото момче, което представляваше умален вариант на вуйчо си. Джоуи беше кумът на Купър.

— Е, изглеждаш добре — Кимна към майката на момчето. — Изглеждаш чудесно, Кат.

Изненадата заличи самонадеяността в усмивката ѝ и в реакцията ѝ пролича неочакван свян.

— Благодаря. И ти не изглеждаш зле, Тримейн.

— Без такива — изръмжа Купър. — Първо моята псевдосестра, а сега и истинската. Не, Вон. Просто не.

Той се подсмихна.

— Както става ясно, на един мъж не е позволено да направи комплимент, без да бъде обявен за похотлив.

Купър му се начумери.

— Като става дума за теб, да.

— Това е оскърбително. Аз съм съвършеният джентълмен.

— Когато един мъж има толкова много приятелки, колкото имаш ти, другите мъже гледат да предпазват близките си жени от него.

— Ти сериозно ли? — Вон се подсмихна. После се замисли за това колко много Джесика искаше двамата с Бейли да оправят нещата помежду си. А Купър винаги искаше да удовлетворява желанията на Джесика. Прокашля се и преглътна ненавистта си да обсъжда на всеослушание лични неща.

— Е, ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, отсега нататък възнамерявам да имам една-единствена приятелка. Само се налага да я убедя в това.

— Бейли?

Той кимна.

Това му спечели глуповато широка усмивка.

— Добре. — Купър го тупна по рамото. — Време беше.

— Да, ами, тя не е точно навита, но... работя по въпроса.

Кат му се подсмихна.

— Надявам се да имаш много търпение, Тримейн. Познавам Бейли Хартуел цял живот и знам, че като забие пети в земята, трудно

ще я убедиш в друго.

— Наясно съм. Заклучи, че съм... — млъкна заради Джоуи, който слушаше внимателно. — В миналото не съм бил особено добър човек и отказва да промени мнението си.

— Ако промениш начина, по който гледат на теб хората в този град, можеш да промениш и решението на Бейли Хартуел — увери го Кат.

Боже, надяваше се да е така.

— Предполагам, ще го разберем — погледна към Купър. — Имаш ли всичко, от което се нуждаеш?

Нервният младоженец пое рязко въздух и издиша.

— Да, така ми се струва.

— Без нерви, Лоусън. Няма причина за тях. Тя те обича.

— Да, знам, просто искам да го свършим бързо, преди да ѝ е дошъл умът и да си промени решението.

— Няма да се случи, така че спокойно.

— На Кросби може и да му дотрябват нови нокти — пошегува се Кат. Мъжът не беше казал и дума, откакто Вон влезе в стаята.

Кросби се начумери към Кат и дръпна ръка от устата си.

— Ще отида да проверя дали всичко за тържеството е готово. — Вон се запъти към вратата. — Церемонията е след трийсет минути, така че те съветвам да поемаш към естрадата.

Десет минути по-късно Вон беше уверен, че персоналът му държи всичко за тържеството под контрол. Движеше се през хотела и вежливо поздравяваше гостите, като тъкмо се канеше да тръгва за церемонията.

В този момент изпитваше изненадващо необятна радост от мисълта за предстоящия щастлив семеен живот на Купър и Джесика и се надяваше да успее да обърне нещата с Бейли.

Тази надеждата беше разбита на парченца, щом влезе във фойето и видя кой стои на рецепцията.

— Оливър?

Изпълни го ужас, когато Оливър Спенс му се усмихна широко и разпери ръце. Беше облечен в смокинг.

— Чух, че имало сватба.

Мамка му.

— Оливър, какво правиш тук? — забеляза двете жени, стоящи зад стария му приятел и ужасът му се усили.

— Отегчен съм — Оливър приближи до него и прехвърли ръка през раменете му. — Снощи присъствах на някакво скучно благотворително мероприятие и се натъкнах на баща ти. Каза ми, че твои приятели щели да се женят в хотела ти и пробуди любопитството ми. Та реших да се присъединя към купона и също така да ти донеса подарък — направи знак към двете жени зад него и те приближиха на петнайсетсантиметровите си токчета, като полюшваха пресилено бедра.

— Вон, това е Карън — Вон обгърна с ръка тънката талия на великолепната брюнетка. — А това е Петра — кимна към зашеметяващата блондинка. — Карън и Петра се готвят за нюйоркската седмица на модата.

Модели. Вон не беше изненадан. И двете бяха по-високи от него и Оливър на своите петнайсетсантиметрови токове, което значеше, че без обувки ръстът им беше метър и седемдесет и осем или метър и осемдесет.

— Налага се да поговорим. Насаме.

Оливър се намръщи и го последва през фойето.

— Какво не е наред?

— Какво правиш тук?

— Казах ти.

— Точно сега не ми е нужно това, Спенс. Не ми трябва Петра. Имам да ходя на сватба.

— Стига глупости, Вон — изпухтя Оливър. — Необходимо ми е време надалече от Ню Йорк, ясно ли е? Вече откачам там. И не съм идвал тук от толкова дълго. Нямам за цел да ти се пречкам.

— Не можеш да дойдеш на церемонията.

— Разбира се, че не. Не познавам тези хора. Тук сме само за тържеството. Нали нямаш компания за купона?

— Не, но...

— Чудесно — Оливър перна Вон по гърба. — Петра е истинска сладурана. Тя е най-добрата приятелка на Карън. О, казах ли ти, че фамилията на Карън е Де Хавиланд? Не само е преуспял модел, но също така е внучка на Фредерик Де Хавиланд.

— Корабният магнат?

— Самият той. Синя кръв в изобилие. Майка ми я обожава, което би трябвало да е обезкуражаващо, но наистина съм луд по това момиче. Възможно е тя да е бъдещата госпожа Спенс. Този път наистина.

— Радвам се за теб, Оливър. Но закъснявам.

— Върви, върви — отпъди го приятелят му. — Ние ще бъдем тук и ще чакаме да започне веселбата.

Наясно какъв инат умееше да бъде приятелят му и че скоро няма да успее да се отърве от него, Вон въздъхна и се запъти към портиера, като направи знак на Оливър да го последва.

— Алонсо, това е близък мой приятел, господин Спенс. Ще се погрижиш ли господин Спенс и приятелките му да бъдат настанени на маса в бара? И каквото поръчат, да бъде записано на моя сметка.

— Разбира се, господине.

Оливър го тупна по гърба.

— Някога да съм ти казвал, че те обичам?

— Веднъж — Вон кимна и приглади смокинга си. — Като се беше надрусал и ме взе за корейско момиче на име Нари, което беше срещнал при пътуването си в Сеул.

— Наистина ли? — приятелят му звучеше заинтригуван. — Не мога да си спомня случая. Нито пък момичето. Но пък аз и без друго не помня почти нищо от Сеул. Боже, паметта ти си я бива.

— Опипваше ме. Трудно се забравят такива неща.

Приятелят му отметна глава назад и се засмя, а Вон не успя да се спре и се присъедини към него. Ужасът, който беше изпитал, се поуталожил малко. Оливър беше пристигнал само за да облекчи отегчението си, но наистина никога не беше предприемал нищо свръх засрамващо на публично място. Пазеше тези моменти за времето им насаме. Щеше да се държи прилично. Вон беше сигурен в това.

— Ще се видим след малко.

— Ще те чакаме.

По времето, когато Вон пристигна, мястото вече беше претъпкано. Всички столове, които бяха подредени пред естрадата на Мейн стрийт, вече бяха заети. Според чутото от Джесика и като видя избраната украса за балната зала, му стана ясно, че тя е минималистка. Покривалата на столовете бяха бели и вързани със сребристи панделки, но това беше всичко.

В задната част на естрадата имаше разположен малък оркестър. Свещеникът чакаше на върха на стълбите заедно с Купър и Джоуи.

Вон потъна сред тълпата хора, застанали прави зад заетите столове и погледна часовника си. Беше горещ следобед. Прекалено горещ, та да стои навън в смокинг прекалено дълго. Набеляза масите с напитките от другата страна на столовете. Сервитьори стояха търпеливо до хладилни шкафове, за които Вон знаеше, че са пълни с бутилки шампанско, портокалов сок и вода. На масите бяха подредени чаши по големина, като войници. Скрит някъде, Вон не знаеше точно къде, беше паркиран кетъринг ванът с хапките за гостите. Облиза сухите си устни и му се прищя вече да държеше в ръка чаша вода.

Сред тълпата се разнесе шепот и Вон завъртя глава заедно с останалите, за да зърне бялата лимузина, пълзяща по Мейн стрийт. Отвътре първо се показва шофьор, който отвори задната врата. Далия слезе и се появи пред тях в синьо-зелена шаферска рокля, която подчертаваше всяка изумителна извивка по тялото ѝ. Беше последвана от Еймъри, която носеше същата рокля, но прекроена от пищна в елегантна, та да пасне на русата и слаба жена. Дъхът му спря щом от лимузината се показва Бейли.

Беше зашеметяваща.

И трите шаферки бяха оставили косите им да се спускат на меки вълни и червено-кафявите къдрици на Бейли изпъкваха срещу цвета на роклята, рокля, която на нея стоеше едновременно елегантно и секси.

Не успяваше да свали очи от нея, наблюдаваше я, докато тя чакаше от колата да слезе четвърта жена, която Вон не разпознаваше.

Това трябва да беше лелята на Джесика, за която беше чувал толкова много. Купър му обясни, че били отчуждени с години и започнали да поддържат контакт едва предишната година. Жената не изглеждаше кой знае колко по-възрастна от Джесика, а лицето ѝ беше елегантно обрамчено от руса коса. Беше облечена в същия цвят като шаферките, но не в рокля. Вместо това носеше секси бюстие и елегантен панталон с висока талия. Лелята и Бейли се наведоха да помогнат на Джесика да слезе от колата. Вон знаеше, че се очаква да има очи единствено за булката и тя наистина изглеждаше прелестно в булчинската си рокля, но не можеше да спре да се взира в Бейли.

Следваше я с поглед, докато вървеше до Джес и държеше шлейфа ѝ, та да не се влачи по земята. Колкото повече приближаваха,

толкова по-нетърпелив ставаше Вон. Испита абсурдната необходимост да я има още тук, пред всички.

Стегна се и си каза, че ще трябва да се задоволи само да обхожда с поглед всеки сантиметър от прелестното ѝ тяло.

Като че доловила погледа му, Бейли се намръщи и заоглежда тълпата, а музикантите започнаха да свирят. За изненада на Вон не изпълняваха „Сватбения марш“ на Менделсон, а нещо, което звучеше като „Ще те накарам да почувстваш любовта ми“ на Боб Дилън.

Хубава песен.

И крайно подходяща за момента, когато очите на Бейли най-сетне откриха неговите.

Тя сякаш се поколеба за секунда, вероятно защото той влагаше в погледа си целия си копнеж и решимост.

Бузите ѝ придобиха прелестно розов цвят, тя рязко отклони очи и се съсредоточи върху шлейфа на Джесика. Когато всички бяха готови, шаферките тръгнаха по алеята. Вон се обърна да ги проследи с поглед, да проследи Бейли с поглед, и дъхът му спря като зърна гърба на роклята ѝ. Имаше презрамка през шията ѝ, а гърбът беше гол и тъканта започваше едва на два или три сантиметра над дупето ѝ. Именно в този момент осъзна, че всички рокли се различаваха по мъничко. Тази на Далия не беше с гол гръб, отзад беше изрязана във форма на „V“ в стила на петдесетте години и деколтето ѝ беше леко по-дълбоко.

Тази на Еймъри беше без презрамки и със сърцевидно деколте. Нейната вероятно беше най-строга от трите.

Тази на Бейли беше най-секси. Разбира се, че беше така.

Поглъщаше с очи гладката ѝ кожа с цвят на сметана и си припомняше какво е усещането от допира ѝ, какъв е вкусът ѝ...

С вряща кръв Вон я наруга вътрешно. Беше официално: Бейли Хартуел щеше да бъде неговата гибел.

Вон се помъчи да вкара в релси и да се съсредоточи върху булката, която вървеше по алеята редом с леля си. Не му убегна погледът, разменен между Джесика и Купър, когато леля ѝ хвана ръката ѝ и я подаде на Купър като символ, че му я предава.

Атмосферата преливаше от страст, при това не само от страна на Купър, но и на Джесика. От страстна любов. Такава, за която беше чувал единствено когато баща му говореше за майка му.

Но като насочи внимание към Бейли, вече знаеше, че той чувства същото. Просто имаше нужда — боже, как само имаше нужда — тя да отвърне по начина, по който Джесика отвърна на любовта на Купър.

Сякаш доловила мислите му, Бейли му хвърли поглед. Несигурност. Объркване. Ето какво зърна в очите ѝ. Не страстна любов.

Решен да не се чувства потиснат, Вон си напомни, че беше в състояние да се справи с това. В кариерата си беше имал случаи с далеч по-малко шанс на негова страна и беше успявал да преобърне ситуацията.

Беше бърза, непринудена и лишена от свръхсентименталност церемония, която Вон можеше лесно да преглътне. Оцени опростеността на бракосъчетанието. Досега му се беше налагало да ходи на неимоверно пищни и противни церемонии. Сватбите наистина не бяха любимото му нещо и беше благодарен, задето семейство Лоусън не проточваха тяхната.

Младоженецът и булката минаха по алеята, като се усмихваха лъчезарно на гостите си, а Вон проследи Бейли с Кат и Джоуи от двете ѝ страни. Ако не грешеше, тя избягваше погледа му.

Групичката, водена от Вивиан, организатора на мероприятията на Вон, се срещна с фотографа, който пък ги поведе по пътеката.

— Дами и господа — обяви Вивиан. — Булката и младоженецът биха искали да ви поканят да се насладите на музиката и напитките, докато фотографът направи снимките.

Всички се насочиха към масите и музикантите засвириха. Вон от своя страна издири Вивиан.

— Ще се връщам в хотела. Ти ще се справиш тук, нали?

— Да. Разбира се. И когато тръгнах от хотела, всичко изглеждаше съвсем наред. Можеш да останеш да изпиеш чаша шампанско.

— Да, остани! — до него изникнаха Кел и Джейк и тикнаха в лицето му чаша шампанско.

Нямаше желание да бъде груб, особено пък пред хора, които се мъчеше да направи свои приятели, така че я прие с усмивка.

— За щастливата двойка! — вдигна чаша Кел. Джейк и Вон чукнаха своите в неговата.

— Изчакайте ни! — кметицата Джаклин Роуз и мъжът ѝ Клиф си проправиха път в малкото им кръгче.

Джаклин Роуз беше висока и внушителна жена в края на петдесетте. Вон никога не я беше виждал с друго, освен строг костюм, обувки на висок ток и червено червило. Беше властна натура, директна и ревностна, също като Бейли. Съпругът ѝ, мъж с пет сантиметра понисък от нея, с оредяваща коса и кротки очи, беше мълчалив и непретенциозен. Представляваше нейната пълна противоположност.

Джаклин беше добра приятелка с всички в Хартуел и когато Бейли започна кампания срещу хотела му, настрои кметицата срещу него.

Отношенията му с нея не бяха особено непринудени, но сближаването му с Кел и Джейк явно вършеше чудеса с кмет Роуз.

Вон се почувства добре, когато всички вдигнаха чаши заедно и се усмихнаха едни на други.

Преди три години не би му минало през ума да се опитва да се интегрира, но тези хора бяха Хартуел. Да бъде включен като един от тях, като равен на тях, който се радва на щастливото събитие, все едно е негово, го изпълваше с почти необяснимо щастие.

Най-накрая Хартуел наистина се превръщаше в негов дом.

Сега имаше нужда само от едно нещо, за да е абсолютно удовлетворен.

БЕЙЛИ

Колкото и емоции да бушуваха в мен, докато гледах фотографът да прави снимки на Джесика и Купър, бях наясно, че напрежението в гърдите ми се дължеше и на друга причина.

Не желяех нищо повече от това да се концентрирам напълно върху най-добрите ми приятели, върху булката, която изглеждаше прелестно в роклята си в цвят слонова кост и на младоженеца, който изглеждаше греховно красив.

Заедно бяха наистина зашеметяващи не само заради добрия им външен вид, но и защото бяха така влюбени един в друг, че любовта струеше от тях.

Исках да се съсредоточа върху това.

Обаче не можех.

Защото бях усетила как погледът на онзи дявол ме изгаря от мига, в който слязох от лимузината. Остана втренчен в мен през цялата церемония. И не беше просто вниманието. Беше естеството на вниманието му. Вон Тримейн ме наблюдаваше, все едно искаше да ме плени, да ме пази и да ме задържи завинаги.

Как се очакваше една жена да устои на подобен копнеж и целеустременост в очите на Вон Тримейн? Изражението му беше от онези, които вдъхваха надежда; такова, което караше жената да си мисли, че е възможно да е страхливка, щом се отказва от единствения човек, за когото си струва да се бори.

Да гори в ада дано!

Бях се изчервила под горещото слънце и си пожелах фотографът да побърза, за да можем да се скрием на сянка. Купър завираше в смокинга си, а Джоуи, обикновено така послушно дете, беше на ръба да изгуби търпение. Някой му беше дал кутийка сок, за да се разхлади, но това не помагаше особено.

Джесика се обърна към фотографа.

— Мисля, че толкова е достатъчно!

— Само още няколко — отвърна той.

— Не. Мъжът ми е на път да припадне, а племенникът ми всеки момент ще се съблече гол и ще се хвърли в океана. Достатъчно — хвана ръката на Купър и го поведе покрай недоволния фотограф. — По време на тържеството ще хванете предостатъчно непринудени кадри.

— Но аз исках няколко на плажа.

— Снимките са повече от достатъчно — тонът на Купър беше категоричен.

Фотографът замълча.

Усмихнах се на приятелите си.

— Всички ви обичаме.

Джесика направи физиономия.

— Сигурно вече всички умирате, а?

— Само мъничко.

— Да влизаме вътре.

Поехме към „Парадайз Сандс“ и усетих стомахът ми да се обръща, като си спомних последното си посещение в тази сграда. Кат изостана до мен, а Джоуи бърбеше пред нас с лелята на Джесика.

Кат ме побутна закачливо.

— Тази сутрин чух нещо.

— И какво беше то?

— В общи линии Тримейн обяви, че ще те сваля сериозно.

Сърцето ми се сви и горещата ми пот стана ледена, а кожата по цялото ми тяло настръхна.

— Невъзможно — не можех да си представя Вон да сподели нещо така лично на всеослушание.

— Направи го.

— И не се шегуваш?

— Изобщо не.

Е, това със сигурност обясняваше емоционалния натиск, който ми упражняваше.

— Как смее? — просъсках едновременно ужасена и развълнувана от перспективата.

— О, знам. Великолепен, секси, супер успял, богат мъж, пословичен с необщителността си, държи на теб достатъчно, та да заяви публично чувствата си. Каква гадина.

Начумерих се.

— Точно това е.

— Ако ти не го искаш, аз няма да му откажа — тя повдигна рамене.

Макар да знаех, че се шегуваше, от мисълта за това у мен закипя ревност.

Кат се засмя заради изражението ми.

— Ако погледът ти можеше да убива...

— Млъквай, Кат.

— Оо... — потърка длани и ускори крачка, та да настигне Джоуи. — Това ще е наистина забавно.

— Кое? — попита Джоуи.

— Сватбата, миличък — придърпа сина си до себе си и ме стрелна с поглед през рамо. — Ще има забавления в изобилие.

Показах й среден пръст, а тя отметна глава назад през смях.

— Какво мислиш? Хареса ли ти вечерята? — Джесика пристъпи до мен и ме прегърна през кръста.

Погледите ни забродиха из балната зала. Всичко беше в бяло и сребристо със синьо-зелени акценти. Беше красиво. Стилно. Елегантно. Сдържано. Аранжировките върху масите бяха малки,

просто набор от сребристи и синьо-зелени свещи в буркани и букети от бели божури по средата.

— Вечерята беше изключителна. Но как успяхте да си позволите това място? — бях проявила любопитство и попитах Вивиан колко струва да се наеме балната зала за деня.

— С отстъпка, разбира се. Все пак Купър е най-близкият приятел на Вон.

Засмях се заради закачката ѝ.

— Значи е мил с онези, които харесва, а?

— Харесва и теб, наистина много. Научих какво е казал на Купър днес сутринта.

— Иха, новините наистина летят — вгледах се в изпълнените ѝ с надежда лешникови очи и въздъхнах. — Недей, Джес. Аз... Той ме кара да се чувствам достатъчно объркана, без вие да се съюзявате срещу мен.

— Никой не се съюзява срещу теб. Искаме да си щастлива.

— Не съм влюбена в него — обявих.

Тя ме погледна сериозно.

— Знам. Но той е влюбен в теб. И ми се струва, че ако му дадеш шанс, ти също ще се влюбиш в него.

— Знам го — съгласих се. — Наясно съм с това на сто процента. И именно заради това не искам да му давам шанс. Ще ме пречупи, Джес.

— Или ще те обича завинаги по начина, по който заслужаваш — целуна ме по бузата, а гласът ѝ трепереше, когато прошепна: — Ти помогна да бъда спасена, Бейли Хартуел. Искам най-доброто за теб.

Отдръпна се и сълзите, напълнили очите ми потекоха.

— Благодаря за това — простенах и избърсах бузите си с опакото на ръцете. — Отне ми цяла вечност да се гримирам.

Джес се засмя и ми подаде салфетка.

— Имам много.

— Върви — отпратих я. — Разплаквай други хора. — Тя се обърна да си върви. — Обичам те, Джес.

Приятелката ми ме дари с широка усмивка.

— Знаеш, че и аз те обичам.

Наблюдавах я, докато се отдалечаваше и тежката ѝ рокля се стелеше елегантно зад нея и почувствах неопишуемо щастие, когато

Купър я пое в прегръдките си, преди да тръгнат да поздравяват още гости.

Ако някой заслужаваше такова щастие, това беше Джесика Хънтингтън-Лоусън. Джесика Лоусън.

Звучеше наистина добре.

Трябваше да отида до тоалетната, за да проверя грима си, но тъкмо се насочих към изхода на балната зала, когато погледът ми попадна на нежелана гледка.

Млада и много висока блондинка с толкова поразителен външен вид, че спокойно можеше да бъде модел, стоеше съвсем близо до Вон. Усмиваше му се и той не създаваше впечатление да е недоволен. Защо да е? Тя беше близо метър и осемдесет висока богиня с толкова къса рокля, че се виждаха само крака, крака и пак крака.

— Бейли, ето те и теб — до мен изникна Айрис. — Ела и се присъедини към нас, вместо да стоиш тук като наказана.

Напълно забравих за грима си и направо кипях вътрешно, когато Айрис ме поведе към масата им. Вечерята беше завършила, на сцената свиреше група и питиетата се лееха. Бях задържала вниманието си фокуса си върху младоженците. Бях наистина трогната от Тереза, лелята на Джесика, когато говореше за всичкото време, пропуснато от двете им с Джесика, с колко много радост я изпълва да знае, че племенницата ѝ е срещнала някой, който да компенсира изгубеното и как не можела да дочака да бъде част от такова обещаващо бъдеще.

Смах се с Джоуи, който изнесе най-сладката възможна реч на света и направо се задавих, когато Купър сложи точката със затрогващ и секси тост за новата му съпруга.

Всичко това поддържаше вниманието ми, където му беше мястото.

Така че не бях разбрала, че си е довел компания на сватбата!

Какво?

В това нямаше логика!

Може би не беше с него.

— Коя е жената, с която говори Вон? — произнесе остро Даля.

Насочих очи към другия край на помещението, където той продължаваше да стои редом с блондинката. Боже, на тези нейни токове беше по-висока даже от Тримейн.

Изпълни ме грозно и горчиво разочарование.

— О, по дяволите, не — изпъшка Кат.

— Мислех, че е заявил как смята да преследва Бейли? — Айра звучеше озадачено.

— Всички ли са го научили? — изгледах убийствено Кат.

Тя повдигна рамене и ми се начумери.

— Откъде можех да знам, че има проблем със задържане на вниманието? — изражението ѝ омекна. — Съжалявам, Бейли.

— О, милостиви боже — въздъхна Айрис. — Човекът просто разговаря.

— С непозната — изтъкна Даляя. — Тя не е от Хартуел, което значи, че я е поканил.

На масата се възцари мълчание, докато аз осмислях чутото. Чувството на ревност беше болезнено и мъчително, като гледах как кимаше на нещо казано от амазонката. Преди никога не бях изпитвала подобна завист. Беше гъста и наситена и ме задушаваше.

Очите ми запариха от сълзи на гняв.

И после, сякаш почувствал вниманието ми, той завъртя глава в моя посока. Огненият му поглед се преплете с моя и ме остави без дъх.

— Не мисля така — отрони меко Кат. — Никой мъж не гледа жена по начина, по който той гледа Бейли, и после да кани друга жена да го придружи на сватба.

Откъснах очи от магнетичния поглед на Вон.

— Като стана дума за покани — вметна Айрис и бързо смени темата. — Ванеса не беше ли поканена на сватбата?

— Беше — отвърнах все още смутена от Вон. — Но не съм я чувала, след като я изгоних от къщата си. Знам обаче, че е отседнала в „Гранд Хотел Хартуел“. — Ани от магазина за хранителни стоки ме беше информирала.

— Не мога да повярвам, че не вижда как Джак се опитва да я изиграе — отбеляза Даляя.

— Ванеса вижда само каквото иска да види. — Хвърлих бърз поглед към Вон и отместих очи, като забелязах, че вниманието му още е насочено към мен.

Зарях очи към дансинга и те се спряха върху розова рокля, от която се възхитих искрено. Носеше я висока брюнетка, която не разпознавах. Беше също толкова висока като блондинката и също

приличаше на модел. Погледнах към партньора ѝ и докато се поклащаха на музиката и мисълта ме удари със скоростта на кола.

Не.

Нямаше начин.

Как?

Не тук.

Мамка му.

Отблъснах се от масата в инстинктивна реакция да съм подалече от него.

— Бейли? — обади се Еймъри. — Добре ли си?

Не, не съм добре. Скочих рязко, а краката на стола застъргаха по пода и привлякоха внимание.

Мъжът до брюнетката погледна към мен и очите ни се срещнаха.

Удостои ме с лека арогантна усмивка, а после, когато аз продължих да се вирам в него, се намръщи.

Той.

Призракът от моето минало.

Понечих се да си тръгна, защото исках глътка въздух.

— Бейли, исках да обсъдя с теб парада в края на лятото — пред мен се изпречи Кел и блокира пътя ми навън. — Мислех си... Миличка, добре ли си? Бяла си като стена.

— Извини ме, моля те — отминах го, спънах се в глупавата си рокля и я наругах.

— О, Бейли — на пътя ми се изпречи Шери. — Имам роднини от Ню Джърси, които искат да дойдат след няколко седмици. Някакви шансове за свободна стая при теб? С отстъпка? Каква грубост!

Чух я да подвиква зад мен, докато крачех забързано с рокля, стисната здраво в ръцете.

— Извинете!

Не!

Сърцето ми започна да блъска като бясно и създаваше усещането, че с всеки удар се качва все по-нагоре в гърлото. Допълваше го и силен пристъп на гадене.

— Извинете! — нечия силна ръка ме стисна и ме принуди да спра.

Озовах се лице в лице с миналото си.

Все още беше красив. Все така излъскан и спретнат. Но около очите и устата му имаше бръчици, които преди не съществуваха и зад неизменния смях в изражението му се беше появила някаква суровост, която също не му беше присъща като млад.

— Оливър — отроних с дрезгав глас.

И именно това тихо изграчване ме избави.

Защо бягах от него на сватбата на приятелите ми?

Вече не бях на деветнайсет! И вече не се броях за по-долу от този мъж. Който и да беше той сега. Който и да е бил тогава. Дори не бях убедена, че съм знаела.

Изпънах рамене назад и овладях изражението си.

— Какво правиш тук?

— Значи се познаваме? — пристъпи към мен и се усмихна.

Изпълни ме нова доза гняв.

Мръсникът дори не ме помнеше.

Добре. Поеми въздух и брой до десет. Да не си посмяла да го фраснеш и да правиш сцени на сватбата на приятелите си.

— Какво става? — Вон се появи до нас и го избута деликатно. Погледна го все едно се канеше да го убие.

Блондинката беше плътно по петите му.

Е, не беше ли това мило и озадачаващо?

Не.

Не беше озадачаващо.

Заля ме решимост.

Това беше зов за пробуждане.

— Това е Оливър Спенс — посочих към бившия си.

Вон ме гледаше объркано.

— Знам. Той е мой приятел от Ню Йорк.

Ти да видиш, колко малък е светът! Беше за пръв път — да спя с двама мъже, които са приятели. И фактът, че Вон беше приятел с него ми казваше всичко, което трябваше да знам за мъжа, опитал се така усилено да влезе под кожата ми през последните няколко месеца и почти успял да го постигне.

— Откъде се познавате? — обърна се Вон към приятеля си. Оливър ме изучава известно време и най-накрая челото му се изглади.

— Хартуел! — Разпери ръце и ме прегърна.

Мигом се измъкнах от хватката му.

— О, Хартуел... — По лицето му пробяга разбиране. — Без лоши чувства, нали?

— Никакви — повдигнах рамене. — Просто не прегръщам непознати.

— Е, аз не съм точно непознат — намигна ми.

Направих физиономия. Винаги ли беше така непочтително вбесяващ?

Вон пристъпи между нас.

— Я почакайте, какво става тук? Откъде го познаваш?

Това беше моментът. Именно това беше моментът, когато Вон Тримейн най-сетне щеше да схване, че изпепеляващите му и изпълнени с копнеж погледи вече никога няма да ми подействат.

— Оливър е онзи, за когото ти разказах. Задникът, който заяви, че ме обича, след като не беше така.

Разкритието ми накара Вон да онемее и аз си тръгнах силно удовлетворена.

— Както ми звучи, все пак има лоши чувства! — подвикна Оливър зад мен.

Потрепнах. Боже, какво глупаво хлапе съм била.

ВОН

Дотук цялото тържество беше абсолютен кошмар. Първо, не можеше да се отърве от Петра. Лепна му се в мига, щом Оливър я доведе в балната зала за купона след вечерята.

Пробва се безуспешно да се откъсне от малката групичка и в крайна сметка се оказа в плен на манекенката.

Като видя как Оливър изостави Карън на дансинга и тръгна през тълпата, беше напълно изумен, щом видя кого преследва всъщност.

Обзе го чувство за собственост и желание да я предпази, затова го последва, при което чу зад гърба си вбесяващия и писклив глас на Петра.

А после всичко се обърка до крайност.

Оливър е онзи, за когото ти разказах. Задникът, който заяви, че ме обича, след като не беше така.

Не само му сервира информация, която го накара да иска да убие някого; произнесе го по начин, който даваше да разбере, че казва и нещо друго. *Никога няма да ме имаш.*

Ярост, болка, болка заради нея, болка заради него и да, ревност, че Оливър беше вкусил нещо, за което вярваше, че му принадлежи, бушуваха в главата му, когато обърна лице към приятеля си.

Оливър се подсмихна, прекалено глупав, за да разчете заплашителното пламъче в очите на Вон.

— Можеш ли да повярваш? Почти бях забравил за нея.

Грешен избор на думи.

— Забравил си Бейли?

— Вече не. Сега си я спомних. Прекарах едно лято с нея. Горещо лято — ухили се. — С много секс. Струва ми се през повечето време дори я обичах. Но ти ме познаваш, Тримейн. Бързо се отегчавам. А и тя е провинциалистка.

Вон не успя да се спре.

Загърби всеки грам наличен контрол, когато замахна и позволи на юмрука си да полети напред. Почувства болезненото и удовлетворяващо стълкновение и чу носът на приятеля му да изхрущява.

Оливър отстъпи с препъване назад.

Вон го удари отново.

Оливър изрева и се хвърли напред, обви ръце около кръста му и го повали на пода, но Вон беше по-бърз, по-пъргав и много по-ядосан. Стовари юмрук още няколко пъти, преди да бъдат разделени.

Опълчи се. Искаше да избие шибаните думи от устата на Оливър. Искаше той да си ги вземе обратно. Не искаше това да е истина.

— Тримейн, успокой се, мамка му — чу гласа на Купър.

Осъзна, че го държи приятелят му и спря да се опъва.

Карън и Петра помогнаха на Оливър да се изправи.

Групата беше спряла да свири.

Балната зала потъна в стъписано мълчание.

Потърси я с поглед.

Бейли стоеше вдясно от него с Джесика за ръка, а очите ѝ щяха да изскочат. Не изгледаше никак покрусена. Дори не шокирана.

Вон изруга.

— Какво беше това, мамка му? — Оливър изплю малко кръв на пода на балната му зала. — Мисля, че ми строши носа. Заради това! —

посочи отвратено към Бейли. — Заради някаква шибана провинциалистка, която чуках преди години.

Отново се хвърли към него и Купър не беше достатъчен да го спре, та се наложи Джеф Кинг да го възпре.

— Успокой се, Тримейн — промърмори Джеф тихо в ухото му. — Ако реши да подаде оплакване, няма да има какво да направя.

Вон трепереше и се опитваше да се успокои, но не изпускаше от поглед Оливър.

— Изчезвай от хотела ми.

Оливър се засмя горчиво.

— В това ли се е превърнало приятелството ни за теб? Променил си се, Тримейн — обърса разцепената си устна. — При това не към по-добро.

Извърна се към бившия си приятел, отправи му убийствен поглед и позволи на засрамените момичета от двете му страни да го отведат. Шушуканията се усилиха все повече, докато тримата прекосяваха залата.

Вон се втренчи в Бейли.

Изтръгна се от хватката на Джеф и Купър.

— Добре съм. — Срещна загрижения поглед на Купър и изпита вина, задето спретна такава сцена на сватбата му. — Съжалявам.

Купър поклати глава.

— Няма проблем. Но ако бях на твое място, бих отишъл да видя момичето си.

— Изгубих битката, Лоусън.

— Не мисля така.

Тонът на Купър го накара да насочи вниманието си обратно към Бейли. Сърцето му заби още по-силно, като я видя да приближава.

Купър и Джеф сякаш се изпариха.

— И така... — тя скръсти ръце пред гърдите си отбранително. — Това беше ужасно.

— Съжалявам.

Объркване беляза красивите ѝ очи.

— Защо? — махна към ръката му. — Господин-никога-не-бих-предприел-нещо-толкова-засрамващо-като-да-започна-юмручен-бой-на-сватбата-на-приятеля-си. Това е вторият случай, когато удряш някого заради мен.

Осъзна, че искреността е единственото му средство и отговори:
— Никой не може да се отнася неуважително към теб, принцесо.

Никой.

Тя сведе поглед.

— Объркваш ме страшно много.

В този момент, зърнал искрицата надежда, той взе решение, което трябваше да вземе преди много време.

— Тогава нека изясня нещата за теб. Ще ти кажа всичко, което е нужно да знаеш за мен.

Очите ѝ бързо се вдигнаха към неговите.

— Наистина ли?

— Ако не го направя, и без друго ще изгубя шансове с теб, нали?

Мислиш, че съм същият като него? — посочи към посоката, в която се беше отдалечил Оливър.

— Вече не знам нищо.

— Да се поразходим заедно.

Бейли помисли за миг. Миг, който му се стори агонизиращ. Най-накрая издиша и кимна.

Вон не знаеше дали да ликува, или да се поддаде на внезапно обзелото го замайване.

23. БЕЙЛИ

Едно ми бе пределно ясно: Вон Тримейн ми беше докарал емоционално сътресение. Не мисля, че е имало период в живота ми, когато в рамките на един ден да съм изпитвала толкова силно вътрешно противоречие. Първо бях твърдо решена да го игнорирам. После копнеещият и изгарящ поглед се вмъкна под кожата ми. И да вземе да се окаже приятел на Оливър Спенс! В този момент наистина не исках да имам нищо общо с него.

Докато не фрасна онзи тип.

Това беше нещо, назрявало петнайсет години.

Само като кажех на баща ми, че на Вон се е отворила възможността да свърши онова, което той искаше да направи още като бях на деветнайсет — да разбие носа на мръсника, разбил сърцето на дъщеря му!

Сега ми беше смешно, като видях Спенс. Дори не разпознах в него момчето, което обичах. Беше мъжкият вариант на момчето, заявило ми, че не бях достатъчно добра за неговия свят. Долен, мазен и хлъзгав и ме плашеше колко добре успя да ме заблуди през лятото, което прекарахме заедно.

А Вон... Ами... Не само че беше направил сцена на публично място, което беше така неприсъщо за него; определено доказа, че не дава пет пари, задето идваме от различни светове.

Това ме върна обратно на стартова позиция. Защо държеше толкова високо гарда?

Така че се принудих да си тръгна от сватбеното тържество на най-добрата ми приятелка. Джес направо ни изтика с Вон през вратата и ние тръгнахме към дъсчената еспланада.

Беше осветена в тъмното, всички неоновы надписи примигваха към океана. През лятото това място винаги беше оживено и тази вечер не беше по-различно. Около нас се носеха смях, музика, шум от

ротативки и разговори. Потреперих заради вятъра, духнал откъм водата и потърках ръце.

Като в сцена от филм Вон съблече самото си и ме наметна с него. Когато извади косата ми от яката и пръстите му се отъркаха в кожата ми, по гръбнака ми отново полазиха тръпки.

— Благодаря.

— За нищо — спря и се загледа в плажа.

Прочетох мислите му.

— Там долу е спокойно.

— Ами роклята ти?

— Едва ли ще я облека отново в скоро време. — Събух си обувките, стиснах ги в една ръка и повдигнах ръба на роклята с другата.

Вон последва примера ми, развърза официалните си обувки и ги събу заедно с чорапите. Бавно поехме надолу по рампата, пристъпихме на плажа и аз почувствах хладните песъчинки под стъпалата ми.

— Успя ли да те фрасне?

— Какво?

Посочих към лицето му.

— Оливър?

Вон потърка челюстта си.

— Веднъж му се отвори късметът, но не беше особено силно. Ще оцелея.

Не говорихме повече и всичко, което чувахме, беше тихото поплискване на притъмнелия океан в брега.

— Аз ще започна — заявих.

Дясното ъгълче на устата му се кривна нагоре.

— Разбира се, че ти.

Пренебрегнах думите му и започнах.

— Ще призная, че допуснах онова, което ми причини Оливър, да ми окаже влияние. Да, той разби сърцето ми, но дори не знам кой беше мъжът там вътре. Може би никога не съм знаела. Сега вече е без значение. Онова, което има значение е, че му позволих да ме кара да се подценявам. Но аз му отнех тази власт, след като Том ми изневери. Няма да позволя друг мъж да я притежава отново. Разбираш ли какво ти казвам?

Той се вгледа в мен с неприкрито възхищение.

— Напълно.

— Да знаеш, че наистина ме изнервяш, като ми говориш за чувства. Прекарах последните няколко години в опити да те разчета и не успях, така че... Няма да лъжа, тази работа с отворената книга направо ме стъписва.

— Нямах представа, че съм отворена книга. И ако е така, това важи само за теб.

Добре.

Тогава... Беше време да съм смела.

— Да кажем, че ти вярвам; да кажем, че наистина държиш на мен... Това не променя нищо. Аз съм си все така аз. Ти си все така ти.

Той беше забил поглед в стъпалата си и кимна леко.

— Самата истина. Но аз не съм мъжът, за когото ме смяташ — Вон вдигна очи към мен. — Не съм и онзи, за когото се смятах аз.

— Какво означава това?

— Помниш ли деня на фестивала, когато ти предположи, че проблемът ми е баща ми и неговата неспособност да продължи напред след майка ми?

— Да.

— Преди никога не бях мислил за това. Или може би не съм искал да мисля. Все пак ти си права. Бях само на пет, когато почина майка ми, и спомените ми от нея са само бегли, все едно от друг живот. Но помня баща си от годините след смъртта ѝ. Помня случаите, когато, след като ми беше чел приказка за лека нощ, аз се измъквах от леглото, отивах по коридора до дневната и го заварвах да ридае над чаша уиски. Беше унищожително — гласът му беше дрезгав и накара сърцето ми да се свие. — Да видя мъж като баща ми, истински могъщ гигант, да рони сълзи върху чаша с алкохол. И дори тогава разбирах, че е заради нея. Колкото и усилия да полагаше той, скръбта се беше пропила в дома ни. Бях доволен, когато няколко години по-късно се преместихме оттам. Също така се радвах, че когато поотраснах, започнах да чувам слухове за това, че баща ми си пада женкар. За мен означаваше, че отново живее, макар и по този начин. Но също така започнах да си мисля, че е нацелил верния подход — да не влиза в сериозни отношения с никоя жена. Да поддържа нещата освободени и лековати. Наследил съм болезнената амбициозност на баща ми и кариерата винаги е била от значение за мен. Концентрирах се върху обучението ми в колеж и

захванах свой бизнес. Вече бях на двайсет и четири, когато изобщо стигнах до трета среща. Приблизително по същото време баща ми започна сериозна връзка с Даян — отпрати ми крива момчешка усмивка. — Аз дори това не успях да свърша както трябва. Не съм чак такъв умник като за умен човек.

— Най-накрая си видял баща ти да прави крачка към нещо сериозно и си решил да му подражаваш.

— Да. Но момичето започна да приема нещата прекалено сериозно прекалено бързо. След нея се върнах обратно към онова, към което бях привикнал и то ми вършеше работа. Няма да те лъжа, Бейли, такава ми беше природата. Не проявявах интерес към брак или деца... Допреди шест години — издиша, а чертите му се изопнаха, все едно си беше спомнил нещо неприятно. — Като навърших трийсет, започнах да обмислям тези неща. Имах отлични отношения с баща си, а той хубава връзка с Даян, от която и двамата извличаха облаги както от професионално, така и от лично естество. Бракът започна да придобива известна привлекателност. Особено защото исках деца. Исках същата връзка с децата си като тази с баща си. А освен това имах желание да даря баща си с внуци, защото знаех, че копнее за тях. Реших, че бракът ще е нещо удобно за мен.

Изхилих се.

— Удобно.

Ухили ми се.

— Не съм чак такъв умник като за умен човек.

— Аха.

Усмивката му угасна.

— Даян ме запозна с Камил Дънауей. Тя беше много красива, уравновесена, стилна.

Пфу. Никак не ми допадаше как звучи това.

— Явно истинска прелест.

Ревността трябва да се беше прокраднала в думите ми, защото Вон ми отпрати поглед, изпълнен със самодоволство.

— Наистина беше прелестна. Но не бяхме един за друг. Мислех, че сме. Камил е... Тя е изключително резервирана. Хората я наричаха ледената принцеса, но аз не я виждах така в началото. Просто я приемах като жена, отгледана да играе играта на висшите слоеве и да я играе добре. Харесвах това у нея. Оценявах, че никога не

протестираше срещу обсебеността ми от работата или дългите часове, които ѝ посвещавах. Беше готова да ме подкрепя и ме държеше под ръка на всяко мероприятие. Камил искаше същото като мен: брак, семейство и съвършен социален живот като съвършени съпруг и съпруга за пред обществото. Не я обичах, но вярвах, че с годините ще я обикна и си обещах, че ще ѝ бъда верен и ще се грижа за нея.

— И какво стана?

— Сгодихме се.

Бях искрено изненадана. Вон е бил сгоден. Щял е да се жени?

— Наистина ли?

— Направо не е за вярване — изцъка с език. — Да, наистина. Камил беше много щастлива. Мислех си, че и аз съм щастлив. Баща ми... Той не беше щастлив.

— Защо не?

— Виждаше онова, което аз не виждах, докато не беше препалено късно: че не бяхме един за друг. Камил се радваше, защото беше сгодена за успял ерген, с който всичките ѝ приятелки се бяха пробвали и не бяха успели.

— Каква скромност.

Отново тази негова дяволита усмивка.

— Само ти разяснявам как разсъждават тези жени.

— О, вярвам ти. Ти си хубав мъж — повдигнах рамене. — Никога не съм го отричала. Добре. Може и да съм го отричала.

— Определено го отричаше.

— Не беше ли ужасно да те искат само заради външния ти вид?

— Не беше само заради външния ми вид, а и заради богатството ми. И беше ли по-честно аз да искам Камил заради позициите ѝ в обществото и старомодните ѝ разбирания за брака?

— Предполагам, че не.

— Бяхме сгодени от година, сватбата предстоеше съвсем скоро и аз започнах да изпитвам сериозни колебания. Хладнокръвието ѝ в абсолютно всичко започваше да ме дразни. Никога не ми се ядосваше за нищо, дори като имаше право; никога не изискваше повече време от мен и аз започнах да си мисля, че ако държи на мен, тогава би трябвало да го прави. Помежду ни нямаше страст, нямаше плам, и това ме тревожеше. Започвах да разбирам прякора, който ѝ бяха лепнали. Въпреки всичко продължавах да убеждавам себе си, че дистанцията

между нас е нещо хубаво; че без значение от всичко щях да получа каквото искам, без да бъда наранен. Без никой от нас да бъде наранен. Месец преди сватбата Карълайн, по-малката сестра на Камил, се върна у дома от Европа. Познавахме се бегло отпреди заминаването ѝ и се бяхме виждали на Коледа. Но аз не знаех нищо за нея и не проявявах особен интерес. Тя обаче започна да показва интерес към мен.

— Оу.

— Да. В мига щом Камил обърнесе гръб, Карълайн започваше да флиртува с мен, при това агресивно. На едно парти дори ме притисна в ъгъла и опита да пъкне ръка в панталона ми.

— Какво? — бях напълно възмутена от името на Камил. — Коя сестра постъпва така?

— Известно ти е на какво са способни откачените сестри, принцесо.

— Вярно е — съгласих се. — Но се надявам, че дори Ванеса не би прекосила границата и да тръгне да се натиска на годеника ми.

— Карълайн премина границата. — Вон стана мрачен. — Една вечер, когато Камил беше на събрание на борда на благотворителна организация, в която участваше, тя цъфна в апартамента ни. Съблече се, без да имам време да реагирам, и се държеше като чисто луда в опитите си да ме накара да легна с нея. Наложих ми се да я извлека със сила от апартамента. Беше наистина ужасна сцена. Тя руга и бесня в коридора, докато един от съседите не повика охраната. И разбира се, всичко стигна до ушите на Камил. Карълайн заяви, че сме преспали заедно и после аз съм се държал като абсолютен мръсник и съм я изхвърлил гола от апартамента.

— Невъзможно.

— Направи го. И Камил ѝ повярва.

— О, боже мой — изстенах. — Това е ужасно. Каква подла кучка.

— Не си чула най-лошото — усмивката му беше тъжна. — Камил заяви, че ми прощава и все така иска да се омъжи за мен.

— Какво? — не можех да си представя да приема обратно Том след изневярата му. — Защо? След като е вярвала, че си ѝ изневерил?

— Именно това ѝ казах и аз, като отмених годежа две седмици преди сватбата. Обясних ѝ, че не мога да се ожения за жена, която не ми вярва. И наистина не можех. Макар да не съм се стремил към

традиционните неща в брака, все пак очаквах от жена си поне доверие и уважение.

— Разбира се.

— За да влоши нещата допълнително, Карълайн дойде да ми се извини, но заяви, че ми е направила услуга, защото и без друго съм бил избрал погрешната сестра. По думите ѝ Камил била студена, а тя — пълната противоположност. Освен това беше напълно отчаяна. На двайсет и първите рождени дни и на двете бяха дадени солидни попечителски фондове. Докато Камил беше правила разумни инвестиции и не беше харчила прекалено разточително, Карълайн беше профукала нейния за пет години.

— Искала е да се омъжи за пари, за да продължи да поддържа начина си на живот — заключих.

— Именно — Вон замълча за кратко. Впери очи във водата и сърцето ми заби малко по-бързо заради това колко посърнал беше. — На вечерта преди деня, за който беше определена сватбата, Камил ми се обади. Умоляваше ме да променя решението си. Никога не я бях чувала такава. Плачеше истерично, настояваше, че е била унижена и че вече никога няма да може да си покаже лицето. Заяви, че ако не се оженим, животът ѝ ще е съсипан. Всичките ѝ приятелки бяха спрели да ѝ говорят. Приятелките на майка ѝ предложили временно да се оттегли от благотворителната си дейност, но не от добро сърце. Тези жени, всички до една, бяха приели, че у нея има нещо сбъркано, защото не е успяла да ме задържи. Каза ми, че не може да понесе съжалението им. А после не спря да повтаря отново и отново, че ме обича. Нито веднъж не получих такова нещо от нея... — обърна се, а очите му тъмнееха заради болката. — Докато бяхме заедно, казваше, че ме обича, но така и не го повярвах. Все така не знам дали ме обичаше, или по-скоро обичаше живота ни заедно. Така че я оставих да роптае. В началото молеше, а после започна да крещи и накрая плака. В някакъв момент затвори... и мен ме налегна ужасно чувство — вгледа се дълбоко в очите ми. — Имам добра интуиция, винаги е било така, благодарение на нея имам такъв успех в бизнеса и именно благодарение на нея знаех, че трябва да отида да проверя как е. Все още имах ключ от апартамента ни. Боже, Бейли — прошепна. — Никога няма да прогоня тази картина от главата си.

— Вон — стиснах го за ръцете, уплашена от най-лошото.

Поклати глава.

— Тя беше във ваната. Помислих, че се е удавила. Извадих я от там. Показах ѝ първа помощ. Изкарах водата от дробовете ѝ, възстанових дишането ѝ и се обадох на 911. Тя се оправи. Поне физически. Но ѝ отне дълго време да ме превъзмогне. Сега е сгодена за неврохирург.

— Слава богу — изпъшках. — Историята ти наистина си я бива.

Вон ми отправи суха, безрадостна усмивка.

— Случилото се с нея разбърка главата ми.

— Разбира се, че я е разбъркало.

— С радост се върнах към това да не искам да имам сериозна връзка никога повече. Не само защото отдръпването ми накара една жена да посегне на живота си, а и защото преди Камил бях пощастлив. Чувствах се по-удобно в собствената си кожа без нея до мен.

Това ме смути повече от всичко друго. Какво означаваше? И защо водехме този разговор, ако беше така?

— Вон, нейната реакция не е била нормална реакция. Разбираш го, нали? Подозирам, че си разбил и други сърца, но никой не е реагирал така.

— Разбирам го. Да. Но все пак не беше лесно да приема, че хората, че ние сме способни да се нараним взаимно така силно, защото отчасти беше отмъщение; направи го и за да ме нарани, и да се спаси. Наистина беше спасение и именно поради тази причина между мен и Манхатън... беше свършено. Ако стремежът да води този живот, ако така отчаяната ѝ нужда от одобрението на околните я бяха тласнали да посегне на себе си, тогава аз не желаех да бъда част от него. Исках да избягам от него. Именно тогава Оливър сподели за хотела на дъсчената еспланада на Хартуел.

— О.

— Да. Така че пристигнах тук. Привикнах да харесвам тишината — обърна се с лице към мен. — И срещнах теб.

— Ти ме мразеше.

— Не, ти мразеше мен — вдигна ръка и прибра кичур зад ухото ми, а аз усетих това просто докосване с цялото си тяло. — Но ме и желаше.

Зяпнах слисано.

— И откъде го знаеш?

— Вече ти казах. Имам невероятна интуиция.

— Не исках да те желая.

— Аз също не исках да те желая, но те желяех. — Вон пристъпи по-близо до мен. — Ти си всичко, което никога не съм познавал. Влюбих се в теб преди много време, принцесо. Опитах се да се опълча срещу това, но не се получи и вече не искам да го правя.

Думите му ме развълнуваха, наистина ме развълнуваха, но също така ме уплашиха до крайност.

Вон мислеше, че Камила се е тревожела единствено за репутацията си, когато я е оставил, за статута си в обществото, но колкото и студена да е била, знаех... знаех, че го е обичала. Би било невъзможно да прекара година в обятията му и да не се влюби в него. Вон беше способен, успял, работлив, покровителствен и великолепен. Имаше толкова неща, които да му харесаш.

Именно от това се боях аз.

— Аз искам всички онези неща, които ти каза, че не искаш вече. Брак. Деца.

Той пое ръцете ми в своите, наведе се и прошепна срещу устните ми:

— Ще ти дам всичко, Бейли Хартуел. Всичко, което искаш.

Искреността в очите му накара моите да се напълнят със сълзи.

— Нужно е да искаш тези неща и за себе си.

Изречението му стана умислено.

— Някога ги исках. Вече ти го казах. Просто... Позволих си да се откажа от тази фантазия. С теб... Боже, Бейли, ти ме накара да искам неща, за които се бях отказал да се надявам, че ще имам.

Част от мен, онова ведро деветнайсетгодишно момиче у мен, искаше да прегърне този великолепен и объркан и упорит мъж и да каже: „Дявол го взел, нека да опитаме“. Но предпазливата трийсет и четири годишна жена, която вече беше пропиляла прекалено много време с неподходящия мъж, продължаваше да държи нещата под контрол.

Замислих се за онзи път отпреди месеци, но сякаш отпреди години, когато Том ме беше молил да го приема обратно. Попитах го защо ме иска. Попитах го защо ме обича.

Не можа да отговори. Не можа, защото това бяхме блокирани в никаквата ситуация да се „обичаме“, защото ни караше да се чувстваме

удобно и сигурно. Представлявахме част от нещо, което хората очакваха от нас. И в това имаше утеха.

Но то не беше истинска любов.

Сега се боях, че Вон бъркаше сексуалната химия помежду ни с нещо повече от това, което беше.

— Защо? — отстъпих назад от опияняващата близост на Вон. — Защо ме обичаш?

Докато се взираше в мен с леко раздразнение, стомахът ми се преобърна, защото предчувствах повторение на сцената с Том.

— Защо те обичам ли? — повтори той.

— Да, защо?

— Да знаеш, че тази работа със споделянето никак не е лесна за мен — заропта. — Не съм свикнал особено с такива обяснения, а напоследък ги правя често.

Напрегнах се, готова да побягна.

Вон го почувства и вдигна ръце.

— Добре — сега вече беше силно раздразнен. — Не мога да повярвам, че имаш нужда да го чуеш. Би трябвало да е очевидно за теб и за всеки друг защо съм толкова влюбен в теб, та се превръщам в обсебен неандерталец, който е готов да си съсипе репутацията, като раздава юмруци на разни задници и се опитва да влезе под бельото ти още в лобито на хотела ми. Бейли Хартуел, обичам те, защото ме дразниш, вбесяваш, тревожиш, озадачаваш и разсмиваш, защото знаеш как да влезеш под кожата ми и спираш дъха ми. Обичам те, защото се възхищавам от силата ти, от усърдната ти работа, от това колко много обичаш хотела си, този град и хората в него. Обичам това колко си грижовна, прекалено грижовна, толкова грижовна, че чак понякога ме плаши, защото се тревожа някой да не се възползва от това и ти да пострадаш. Обичам твоя плам. Обичам това, че ми се опълчваш. Обичам факта, че ме принуди да извадя бастуна от задника си. Най-вече те обичам заради това, че ме караш да искам да живея по-хубав живот като по-добър човек.

На тази красива финална нотка аз вече ахнах. Истинско ахване. Дъхът напусна гърдите ми, защото от думите му болеше. Причиняваха физическа болка.

Но по възможно най-прекрасния начин.

Пристъпих бавно към него, плъзнах ръце нагоре по гърдите му и около шията му. Движението накара сакото да падне от раменете ми и ръцете на Вон обгърнаха талията ми. Силните му длани се долепиха до голия ми гръб и усетих натиска от върховете на пръстите му, когато ме задържа близо до себе си, близо, колкото можеше да ме има.

Погледнахме се, доволни, че разполагахме с времето да го сторим, че никой от двамата ни не се противеше. Можехме да се гледаме дълго и настоятелно, колкото ни се искаше, защото отбранителността ни се беше изпарила.

Най-накрая.

— Добре — прошепнах срещу устните му. — Да опитаме.

Отговорът му се изразяваше в най-щастливата и секси усмивка, която бях виждала.

24. БЕЙЛИ

— Не мога да повярвам, че ти позволих да ме дотътриш тук. — Вон стоеше с ръце, скръстени пред гърдите и никак не изглеждаше впечатлен от заобикалящото го. — Освен това никой не ме уведоми, че ще се наложи да обуя чужди обувки.

Едва успях да сдържа лицето си сериозно.

— Мислех, че си наясно с тази част.

— А аз ти казах, че преди никога не съм го правил.

— Което е причината да те „дотътря“ тук.

— Значи ще ме караш да правя всичко, което не съм пробвал?

Повдигнах рамо към него и му отправих, както се надявах, дяволита и изкусителна усмивка. Той спусна клепачи и ми отвърна със същата изкусителност.

— Дали планирам да се погрижа да преживееш всичко, което си пропуснал, защото си бил прекалено зает с работа, за да успееш се добереш до върха ли? Да. Точно това планирам.

Секси погледът на Вон стана нежен и развеселен.

— И това включва боулинг — наведох се покрай него, избрах топка и му я подадох. — Хвани я, господинчо.

Той я пое колебливо, все едно беше нещо ужасно гнусно.

— Искаш да си пъкна пръстите в дупки, в които са били милиони други пръсти? — той въздъхна, а аз положих гигантски усилия да не избухна в смях, но без успех. — Имаш мръсно подсъзнание.

— Не аз казах... ами... това. — Засмях се. — О, боже мой. Защо бях тук сама, когато го каза?

— Мръсница — промълви любящо той.

— Можех да отговоря с някое остроумие за теб и проститутки, но не го направих. Това е прогрес.

— Ще се радваш да узнаеш, че никога не съм бил с проститутка.

— С това лице — погалих бузата му с пръсти. — Не би ти се наложило.

— Наистина ли водим този разговор?

— Не — отстъпих от пътя му и посочих към пътеката. — Действай. — Той не пристъпи да търкулне топката и аз въздъгнах. — Хайде, някоя и друга бактерия няма да те убие.

— Прелестно, благодаря — направи гримаса. — Но просто обмислях как никога преди не съм го правил, а не обичам да се провалям в нищо.

— Тревожиш се да не пропуснеш? — ухилих се. — Скъпи, наясно съм, че ти е непосилно да възприемеш идеята да загубиш, но недей да мислиш, че трябва да победиш от раз. Гледай в по-дългосрочен аспект. Колкото повече се упражняваш, толкова повече шансове имаш да спечелиш в бъдеще. Нещо подобно на това как ме вкара в леглото си за постоянно.

Вон ми отправи вълча усмивка.

— Чух единствено „скъпи“ и „как ме вкара в леглото си за постоянно“.

— Обзалагам се, че е така.

Откакто преди две седмици на сватбата на Купър и Джесика бяхме взели решение да проверим докъде би довело това между нас, бях наистина задължена на Ейдън. Безмерно много. Защо ли? Защото прекарвах всяка нощ в леглото на Вон и той успешно ме караше да закъснявам за работа всяка сутрин.

Правехме толкова много секс, че можех да се закълна как коремните мускули и краката ми бяха заякнали.

— Добре. — Изпука врата си и после изпъна рамене назад. — Веднъж влязох в стаята, докато баща ми беше... Ами, по средата на фелацио, изпълнявано от майката на приятеля ми. Щом можах да се възстановя от това, мога да се справя с всичко.

Отстъпих назад с кикот и го наблюдавах как направи няколко целеустремени крачки към линията. Нямах думи, с които да опиша какво удоволствие изпитвах Вон Тримейн да върши каквото и да било. Никога не бях срещала мъж така мъжествен и същевременно грациозен и силен. Също така установих, че поддържа тялото си също така хубаво като лицето благодарение на усилена работа. Много усилена работа. Всяка сутрин се будеше в пет и изчезваше във фитнеса

на хотела. Като се върнеше в стаята, вземаше душ и ме будеше за секси тренировки с мен. Нямах представа откъде извираше тази енергия.

Вон огледа десетте кегли в края на алеята и бавно плъзна пръсти в дупките на топката без намек за гримаса. Веднъж наумеше ли си нещо...

Усетих от тъгълчето на устата ми да се стича малка струйка слюнка, докато гледах обутото му в черни дънки дупе. Всъщност той никак не беше толкова зле, показваше усет и умение.

Никак не се изненадах, когато събори осем от десетте кегли.

Обърна се към мен със сериозна физиономия.

— Мога да се справя по-добре.

— Събори осем — оспорих. — Това е изключително.

— Мога да се справя по-добре.

Никога не бях срещала мъж, който да показва такава конкуренция със самия себе си. Трябваше да е на върха си във всичко. *Беше изтощително.*

— Потребността ти да си на върха си във всичко е изтощителна.

Вон дори не потрепна заради моето откровение. Вместо това дойде до мен, обви ръка около кръста ми и ме придърпа за бърза целувка. Като се отдръпна, промърмори:

— Ако не исках да бъда най-добрият във всичко, принцесо, тази седмица щеше да преживееш по-малък брой оргазми.

Почувствах пърхане в корема и съответстващи тръпки между бедрата. Кълна се в Бог, този мъж умее да упражнява върху тялото ми повече контрол от самата мен.

— Ами, да, нямам желание да преставаш да бъдеш, който си.

Ухили се самодоволно.

— И аз така си помислих.

— Късметлия си, че те смятам за забавен, Тримейн — предупредих го. — Обикновено арогантността е отблъскваща.

— Тогава ти си късметлийка, че аз също намирам арогантността за привлекателна.

— Ха! — бутнах го. — Аз не съм арогантна.

Изсмя се.

— Толкова си арогантна.

— Не съм!

— Смяташ се за една от най-големите атракции наоколо, принцесо — дръпна ме обратно към себе си. — И имаш право. Така че никога не се променяй.

Разтопих се срещу него.

— Наистина ли мислиш, че съм арогантна?

— Само с мен, но ако не си забелязала, това ме възбужда.

Направихме нещо, което правехме много през последните седмици: вгълбихме се в очите на другия. Това почти винаги водеше до секс.

— Предполага се, че сме дошли на боулинг — прошепнах.

— Хубаво. Първо топките, после чукането.

Пернах го по ръката.

— На обществено място сме.

Заподхилква се и се отдръпна с неохота от мен.

— Твой ред е — посочи към топките за боулинг.

Наведох се да избира и хвърлих поглед през рамо, а Вон се беше втренчил в дупето ми. Усмихнах се, доволна колко секси ме караше да се чувствам.

— Ей, Тримейн.

Насочи очи към лицето ми. Беше седнал да ме гледа, отпуснал ръце на седалките от двете му страни и с крака, кръстосани в глезените. Без да го цели дори, от него се излъчваха власт и превъзходство. Умееше да превърне всеки стол в трон, дори малката пластмасова пейка в залата за боулинг.

Усмихнах се престорено свенливо.

— Някога правил ли си секс на плажа?

Вон повдигна вежда.

— Какво те накара да мислиш за това?

— Като споменах, че сме на обществено място — повдигнах рамене. — И ставаше дума за секс... Замислих се дали някога си го правил на обществено място.

— Като бях по-млад — отвърна. — По тоалетните на нощни клубове.

— С момичета, които не си познавал?

— Да.

Кимнах и се обърнах, защото това ме глождеше. Не защото Вон е бил с други жени. Не проявявах наивност по този въпрос, а и аз самата

бях имала други мъже.

Не, беше заради частта с непознатите момичета. Идеята да бъда забърсана от някакъв непознат и заведена в тоалетната ми се струваше толкова празна.

Тъкмо се подготвих да запратя топката, когато Вон попита:

— Ами ти?

В тона му се долавяше нещо... Погледнах през рамо и установих, че вече не ме съзерцаваше с копнеж. Беше се напрегнал и на лицето му имаше изражение, което издаваше, че е любопитен, но почти се бои да не научи прекалено много. Изправих се и се обърнах към него.

— Никога. Том не си падаше голям авантюрист — отговорих печално. — А и Айви, дъщерята на Айрис и Айра и моя най-добра приятелка, докато растяхме, веднъж прави секс на плажа и каза, че било най-ужасното ѝ изживяване. Пясъкът влязъл на доста необичайни места и било студено и неприятно. Разказът ѝ ме отблъсна от идеята завинаги.

Вон се залови да ме изучава внимателно.

— Но не и от частта със секс на обществено място?

— Какво?

— Нали не те е отблъснал от идеята за секс на обществено място?

При мисълта да правя секс с Вон на някое рисковано място у мен закипя вълнение. Поклатих глава и прехапах устна, за да си попреча да се ухилия като дете.

Очите му притъмняха от възбуда.

— Къде?

Къде ли исках да правя рискован секс с него?

— Изненадай ме.

Дяволитата му усмивка издаваше решимост.

— И какво, нито дума от Ванеса? — поинтересува се Еймъри, докато пиехме кафе в книжарницата ѝ на следващия ден.

— Не — помъчих се да не звуча така разтревожено, както се чувствах и явно не успях, защото Далия покри дланта ми със своята и я стисна.

— Всичко ще бъде наред.

— Колкото повече задълбочава с Джак, толкова повече неща е възможно да не са наред.

Еймъри снижи поглед към чашата си, а по бузите ѝ изби лека руменина.

— Наистина ли мислиш, че би ѝ навредил?

По дяволите. Нима тя все още си падаше по него?

— Предишният Джак не беше някой, който би проявил интерес към повърхностна жена като сестра ми.

— Преспал е с Дейна Келърман — напомни Даля.

— Да, веднъж. Някога да се е върнал за още? Не.

— Което прави постъпката му, предателството срещу най-добрия му приятел, още по-озадачаваща.

— Също така значи, че съм почти сигурна, че Ванеса ще пострада във всичко това.

— Да забравим за чувствата на Ванеса — отсеке Даля. — И да се тревожим за това как проблемът ще окаже влияние на хотела, за който се труди така упорито да направиш успешен.

— Не се тревожа за това.

— Нима?

Повдигнах рамене.

— Не допускам, че моите хора някога ще позволят семейство Девлин да предприемат нещо, та да навредят на мен или хотела ми. Всички вие ще ги смажете, ако се пробват.

Приятелките ми се усмихнаха широко.

— Да, и Вон ще е пръв в редицката. Как е господин Хартуел, след като го води на боулинг?

— Господин Хартуел ли?

Даля изхихика.

— Участва изключително активно в делата на града, откакто му го предложи, и е влюбен в принцесата на Хартуел.

— Сладко, наистина сладко. Не го казвай пред него обаче, става ли? През последните двацет и четири часа мъжката му гордост пострада достатъчно.

— Разбила си го на боулинг — заключи тя.

— Не го разбих, но победих. Да знаеш, че като за пръв път се справи наистина добре.

— Още не мога да повярвам, че заведе Тримейн на боулинг.

— Всеки път, като спомене нещо обикновено, което не е правил никога, усещам леко пробождане в сърцето — повдигнах рамене. — Просто искам да види какво е да имаш нормален живот. Да вършиш нормални неща. Постоянно работи толкова усилено и винаги в обстановката на петзвезден хотел. Нужна му е почивка от цялата тази префърцуненост и от този стремеж всичко да е свършено и да се печелят купища пари.

— Но това го прави онзи, който е, нали така? — отбеляза Еймъри. — Вон е обсебен върху кариерата си.

— Да. Това ми е ясно. И очаквам да е много зает. Снощи беше първата вечер, която прекарахме заедно. Обикновено се виждаме чак късно нощем, ако разбираш какво искам да кажа.

Далия завъртя очи.

— Добре, спри. Някои от нас не си го получават редовно.

— Това не те ли притеснява? — обади се Еймъри. — Не частта, че си го получаваш редовно — пламна. — Тази, че работи постоянно.

— И двамата сме ангажирани с бизнеса си. Аз повече от всеки друг съм в състояние да разбера.

— Нямах ли желание да прекарваш време с него?

— Непрестанно. Искам да прекарвам с него скандално количество време. — Въздъхнах и се отпуснах на мястото си. — С Том никога не съм се чувствала по този начин. Всъщност ми допадаше да имам малко пространство от Том, дори в началото. Искам да бъда с Вон през цялото време, защото във всеки наш момент заедно откривам нещо ново за него — чудатостите му, чувството му за хумор, самонадеяността му, недостатъците му. И знаете ли какво? Харесвам всичко. Недостатъците и така нататък! На какво прилича това?

Еймъри ми отправи замечтана усмивка.

— Влюбваш се.

— Не, няма такова нещо. Прекалено скоро е. Просто съм... заслепена — прехапах устна, щом всичките ми притеснения изплуваха на повърхността. — Не е ли редно да иска да прекарва цялото си време с мен?

— Нужно е да го обсъдиш с него. Сега. Преди да сте стигнали по-далече — настоя Далия. — Ако Джес беше тук, щеше да те посъветва същото.

Джес я нямаше. Беше в Канада на триседмичен меден месец.

— Не знам...

— Наистина ли искаш съпруг и баща на децата ти, който вечно да го няма?

— Не. — Не го исках. — Хубаво. Ще говоря с него. Сигурно ще го стресна, но ще проведе този разговор с него.

— След онова, което ти е казал — намеси се Еймъри, като имаше предвид речта от плажа, онази, която беше прекалено хубава, та да не я споделя с най-добрите ми приятелки, — не мисля, че някое твое действие би го стреснало.

— Да — съгласи се Далия. — Определено изглежда, че досадната ти откровеност му се отразява добре.

— Досадната ми откровеност? — посочих към нея. — Присмял се хърбел — а после към себе си — на щърбел.

Тя се изсмя.

— Както и да е. Просто го обсъди с него.

Камбанката над вратата на книжарницата издрънча и Еймъри се изправи да посрещне клиентите си. Върна се минута по-късно и отново седна.

— Преглеждат книгите и им казах да ме извикат, като им потрябвам. За какво говорехме?

— Дискутирахме евентуално поставящия финал на връзката ни разговор с Вон. И факта, че сестра ми все едно е изчезнала от лицето на земята. Кълна се в Бог, че ако не я открия скоро, родителите ми ще хванат някой полет до тук.

— И това би било нещо лошо?

— В момента да. Бих искала да опозная Вон без баща ми да ми диша във врата. Обичам го, но също така той е единственият в семейството, който знае за Оливър Спенс. Може да си направи прибързани заключения за Вон, а аз имам нужда да си изясня как се чувствам, преди да вземам предвид чувствата на някой друг спрямо него.

— О, моля те, знаеш как се чувстваш към Вон — въздъхна Далия.

— Ще те зашлевя.

Тя се ухили и ми подложи буза, като почука с пръст прелестната трапчинка там.

— Давай. Развесели деня ми.

Бях залята от привързаност и развеселеност.

— О, прекалено си сладка.

— Знам — изперчи се и ни разсмяха.

— Госпожице — прозвуча мъжки глас и после собственикът му изникна в долния край на стълбите. Изкачи ги, като държеше за ръка миловидна ниска блондинка. Погледна към Еймъри. — Бихме искали да купим няколко книги, ако не е проблем. — Усмихна се извинително към мен и после насочи поглед към Даляя явно с намерението да стори същото.

Усмивката му обаче застина и беше заместена от шок.

— Даляя?

Даляя се беше втренчила в него, все едно беше призрак.

При това призрак, от който беше ужасена.

— Майкъл?

Майкъл ли? Това беше Майкъл! Нищо чудно, че стана бяла като стена.

Майкъл я наблюдаваше като човек, който е бил изгубен в пустинята в продължение на седмици и най-накрая е намерил кладенец. Очевидно забравил за съществуването на всички други, направи крачка към нея, но спря, когато жената до него го подръпна за ръката.

Начумери се към него.

Майкъл изглеждаше прекалено изумен, за да го е грижа за гневните погледи на блондинката.

Красивите му кафяви очи се върнаха върху Даляя.

— Какво правиш тук?

Даляя прибра треперещите си ръце под масата, където той да не може да ги вижда.

— Ти какво правиш тук? — заобиколи въпроса му тя.

— Тук сме на почивка — обади се блондинката и се сгуши до него. — Майк, кой е това?

Жалният ѝ тон сякаш пробиваше през унеса му.

— Тъ... Кирстен, това е Даляя. Малката сестра на Дърмът.

— Мислех, че е умряла.

Протегнах се и стиснах ръката на Даляя под масата заради така нехайния маниер, с който жената спомена за този мрачен период от

живота на Далия.

Майкъл насочи тъжните си очи към Далия.

— Това беше Дилън.

— Трябва да тръгвам. — Далия се изправи, изтръгна ръката си от моята и отказа да срещне нечий поглед изобщо. Изхвърча навън, като се движеше по-бързо, отколкото някога я бях виждала.

— Далия! — Майкъл се освободи рязко от хватката на Кирстен и я последва.

Но аз също бях бърза и успях да го пресрещна, като поставих ръце между нас.

— Ще я оставите да си отиде.

Той ме изгледа сърдито.

— Отместете се.

Нямаше да лъжа, той беше малко плашещ, но няхах намерение да се дам.

— Не.

— Майк... — проплака момичето му. — Какво става?

Камбанката издрънча и ни уведоми за напускането на Далия.

Раздразнен, той прекара ръка през гъстата си коса. Ръкавът на тениската му се повдигна и разкри бицепса му. Не беше най-високият мъж на света, но беше достатъчно висок, около метър и седемдесет и осем или метър и осемдесет. Имаше изключително широки рамене и беше наистина як. Огледах го и отчетох привлекателността му. Макар и че не най-красивият мъж, когото бях виждала някога, имаше хубави очи и нещо, което определях като устни тип Индиана Джоунс. Много подходящи за целуване устни. В момента въпросните устни бяха заобикаляни от къса небрежна брада и не можех да отрека, че му стоеше секси.

Определено можех да видя колко привлекателен беше Майкъл Съливан. Да, знаех и фамилията му. И именно това беше причината да не му разрешавам да доближава Далия, ако тя не го искаше около себе си.

— Какво прави тук Далия? — настоя да узнае.

— На почивка е — излъгах. — Също като вас. Малък свят, а? Но си заминава утре.

— Къде е отседнала?

— Не е ваша работа и ми се струва, че приятелката ви — кимнах към Кирстен — ще се съгласи.

— Съпруга — поправи ме тя. — Негова съпруга съм.

Сърцето ми подскочи заради Далия. Честна дума, сякаш се метна от скала. Спомних си нощта, когато я спасих от удавяне и всичко, което ми разказа тогава. Беше ми тежко да го изслушам, но дори по-тежко да си го припомня сега, когато обичах Далия Макгуайър, все едно бяхме кръвно свързани.

Присвих очи към господин Майкъл Съливан и хубавата му женичка.

— Та кога приключва вашата почивка?

— Това не е ваша грижа — парира той, видимо вбесен от моята намеса. — А сега ще се отместите ли от пътя ни?

Прецених колко време би отнело на Далия да стигне до колата си. Знаех, че нямаше начин да се върне от страх да не се сблъска с миналото си.

— Още не — усмихнах се. — Какво ще кажете за по кафе?

Здравенякът пред мен явно се размекна. В погледа му се настани тревога.

— Просто исках да проверя как е. Мина много време.

— Знам — отговорих многозначително.

— О! — схвана. — Разбирам.

Погледнах жена му, която изглеждаше сякаш е на крачка от това да се разфучи.

— Тя е съвсем добре.

— Заедно ли сте на почивка?

— Нещо подобно.

— И тя е наистина добре?

— Направо страхотно — излъгах. — Няма как да е по-щастлива.

— Хубаво.

Хвърлих поглед към Еймъри, която наблюдаваше всичко случващо се със загриженост и объркване.

— Кафе за навън?

Тя понечи да тръгне към кафемашината.

— Не е нужно. Наистина.

Прецених изтеклото време и прецених, че вероятно Далия вече беше стигнала до колата си, така че отстъпих встрани.

— Тогава сте свободни да си вървите.

— Обикновено това е моя реплика — промърмори и посегна към ръката на жена си.

— А?

— Ченге съм. Детектив.

Това не го знаех.

— В Бостън ли?

— Да. — Погледна обратно към жена си, която се беше втренчила в ръката му, все едно беше плужек.

— Кирстен?

Пое я с неохота.

Майкъл насочи вниманието си обратно към мен.

— Поздравете я от мен.

— Ще го направя.

С Еймъри ги наблюдавахме, докато напускаха и направих съчувствена гримаса заради Майкъл, когато чух жена му да просъсква:

— Какво криеш от мен, Майкъл Съливан?

— Така и не чух отговорът му, защото вратата се хлопна след тях.

— Подозирам, че знаеш нещо, което аз не знам.

— Да — усмихнах ѝ се печално. — Преди много време Даля ми разказа история, която не е повтаряла оттогава, история, която никой друг не знае. Може би някой ден ще я сподели.

— Той не я е превъзмогнал.

Но изказването ѝ ме изненада силно.

— Защо го казваш? Как изобщо знаеш, че помежду им е имало... нещо?

Тя повдигна рамене.

— Заради начина, по който я гледаше. Все едно едновременно я мрази и обича.

Заля ме тъга и заличи трепета от сутрешния секс с Вон.

— Ще проверя как е Даля.

— Прегърни я от мен.

В отговор стиснах ръката на Еймъри и се запътих навън от книжарницата, за да намеря най-добрата си приятелка.

25. ВОН

На Вон никога не му се бе случвало да вземе две почивни вечери от работа.

Досега.

Нямаше да лъже себе си — нервно му беше, задето бе решил да възложи на нощния си управител Фрея и на новия си дневен управител Греъм допълнителни отговорности, за да прекара повече време с Бейли.

Да, но не можеше да се въздържи. Искаше да прекарва скандално много време с тази жена.

Гледаше я, седнала на седалката в колата до него, и не можеше да се отърси от неловкостта си. Когато я беше взел преди десет минути, само от целувките ѝ отгатна, че е загрижена. Обикновено Бейли се раздаваше в целувката си, както и във всичко друго в живота.

Нещо я тревожеше. И Вон се плашеше, че това нещо е новата им връзка.

— Да не би да е, защото те помолих да облечеш пола тази вечер?

— Какво? — намръщи се Бейли.

— Много си мълчалива.

— О — тя поклати глава. — Не съм. И все пак, защо пола? — посочи към разкроената пола с висок колан, която стигаше до коленете ѝ. Носеше кремава копринена блуза, пъхната в нея, и пуловер в същия цвят. Полата беше съвършена, тъкмо такава би я избрал той самият.

— Искях да ти виждам краката — сви нехайно рамене той.

Усети погледа ѝ върху себе си и стрелна към нея бърза усмивка, преди да върне очи към пътя напред.

— Искал си да ми видиш краката?

— Имаш страхотни крака, а тази седмица всеки ден беше с джинси. Цяло лято те гледах с рокли. Взеха да ми липсват — подхвърли шеговито той. — Надявам се да не си се засегнала от молбата ми...

— Не се засегнах. Дори ми се стори секси.

Той беше доволен, но все още объркан.

— Какво има тогава?

Бейли въздъхна.

— Малко съм разтревожена за Далия. Имаше лош ден. Загрижена съм също за Ванеса и за това, че не съм я виждала, откакто я изхвърлих. Също така се опасявам, че си работохолик, на когото не му пука, ако не се виждаме много често, а на мен ми пука, ако не се виждаме много често, при положение че аз също работя много и съм на мнение, че трябва да говорим за това, защото съм склонна да си освободя време за теб и имам нужда да знам ти склонен ли си да си освободиш време за мен, а пък от друга страна е много рано да се повдига този въпрос.

Боже, колко обичаше той това нейно дърдорене.

Беше невероятно умиротелно.

И въпреки това прояви загриженост към казаното от нея.

— Добре. Точка първа по списъка: Далия. Мога ли да помогна някак?

— Какво?

— Мога ли да помогна някак?

Тя не отговори и Вон я погледна. Гледаше го със зяпнала уста. Беше негов ред да попита:

— Какво?

— Ти! — тя направи ядосан жест към него. — В момента си идеален, трябва да спреш с това.

— И защо трябва да спра? — попита той със смях в гласа.

— Защото това ме кара непрекъснато да те желая. Ама непрекъснато, казвам ти. И накрая вагината ми ще експлодира!

Вон отметна глава назад и се разсмя гръмогласно, при което колата за малко да кривне встрани. Никоя жена сред познатите му не беше използвала някога думата „вагина“ в изречение, камо ли да се тревожи, че твърде голяма възбуда ще я докара до експлозия. Боже, обожаваше тази луда, сладка, секси жена.

Тя го плесна засмяна по ръката.

— Спри!

— Ти също се смееш — възрази той.

— Да, но съм сериозна.

— Бейли, вагината ти няма да избухне от свръхупотреба. Може да се протърка малко... — той се ухили, изпитал перверзно удоволствие при мисълта да се отдаде на „свръхупотреба“ с нея.

— О, това би ти харесало, нали?

В съзнанието му проблесна спомен от предишната нощ и мощната ѝ кулминация, докато я беше чукал с ръце, блокирани към леглото.

— Да.

Тя остави това без отговор.

— Няма как да помогнеш на Далия, но ти благодаря, че предложи.

— Моля. Колкото до втора точка, Ванеса все още е в Гранд Хотел и лудува в „Джърмейнс“. Това май изчерпва социалния ѝ живот за момента.

— Откъде знаеш?

— Държа нещата под око.

Той се пресегна да стисне коляното ѝ и мигом съжали за това, тъй като сега пък му се прииска да плъзне ръка под полата ѝ. Ама наистина, тази жена го възбуждаше като ученик.

Търпение.

Той отдръпна ръката си.

— Казах ти, няма да допусна нищо да се случи с теб и хотела.

— Знам. И за това ти благодаря.

— Отново „моля“. И тъй, трета точка. — Той погледна към нея и я видя, че се напрегна. — Радвам се, че си така настроена — призна, като не преставаше да се изненадва колко по-лесно му ставаше с всеки ден да е искрен пред нея за чувствата си. — И аз изпитвам същото. Не казвам, че ще се променя от днес до утре, защото цял живот съм работил твърде усилено и надали ще е лесно да се изтръгна от този навик. Но искам да те виждам. — Той отново я стрелна с поглед и видя, че тя му се усмихва. — Много. Никога преди не бях си вземал две почивни вечери подред.

— Никога?

— Никога.

— Това е добър знак.

— Много добър знак. Просто трябва да приемаме всеки ден, както дойде, и да се опитваме да намерим компромис.

— Но сега поне знам, че сме на една вълна — каза Бейли. — И двамата искаме да се виждаме повече.

Гърдите на Вон се изпълниха с дълбоки чувства при палавата сияйна усмивка на лицето ѝ. Сякаш бе чакал цяла вечност той да е този, към когото е отправена подобна усмивка.

— И тъй... — тя се размърда на мястото си и погали с длан таблото на неговия Астън Мартин. — Къде ще ме водиш с тази красива кола?

— На кино.

Тя помълча за миг.

— Тъ... киното е в обратната посока. Нали се сещаш... в града.

Той се подсмихна, доволен от малката игра, с която се забавляваше.

— Киното в Хартуел е в обратната посока. Няма да ходим на кино в Хартуел.

— Защо?

— Защото киното в мола е по-хубаво.

— Но е много по-далеч.

Той се усмихна при нейното растящо озадачаване.

— Нощта е хубава, нека да се повозим.

— И колата е хубава — кимна тя. — Много хубава.

— Искаш ли такава?

— Какво? — ахна Бейли.

Вон преглътна смеха си.

— Шегувам се. — *Само донякъде.*

— Не го прави. Ще ми докараш инфаркт — усети внезапно изострилия ѝ се поглед. — Нали знаеш, че не преследвам парите ти?

— Да. Постоянната ти враждебност в продължение на три години го доказва.

Тя се засмя.

— Харесвам те такъв.

Изпълни го задоволство.

— Радвам се да го чуя.

Половин час по-късно, след като установиха, че имат еднакъв вкус за музика, спряха пред мола в покрайнините на Джонстаун.

— Много е оживено тази вечер — отбеляза тя, докато разкопчаваше колана си.

— Чакай, аз ще ти отворя — каза той и забърза да заобиколи колата, за да ѝ отвори вратата. Тя му отпрати широката си красива усмивка, когато ѝ протегна ръка, за да ѝ помогне да излезе от ниската суперкола. — Какво?

— Ти си съвършеният джентълмен. — Тя се притисна към него и започна да описва кръгове по гърдите му с връхчетата на пръстите си, с което прати кръвта право към слабините му. — Много е привлекателно, господин Тримейн.

Всичко с времето си, напомни си той. Вон я улови за китките и ѝ отпрати строга усмивка.

— Не тук.

Разочарование хвърли сянка върху лицето ѝ и на него му се наложи да се подсети, че тя изобщо нямаше да е разочарована само след десет минути.

Хвана я за ръка и я поведе в мола. Все още имаше много хора наоколо, предимно тийнейджъри, същото беше и в киното. Вон потърси програмата с филмите.

— Какво ще гледаме?

Той реши, че Бейли би знаела повече за съвременните пубертети от него.

— Кой филм най-малко би искала да гледаш, ако беше на петнайсет?

Тя се намръщи при този въпрос, но все пак се обърна да види програмата. Няколко секунди по-късно съобщи:

— Френския със субтитри.

— Значи избираме френския със субтитри.

— Какво?

Редът им беше дошъл и Вон купи два билета за чуждестранния филм.

— Защо ще гледаме това? — изшептя Бейли.

— Звучи интересно — излъга той. Не си падаше по чуждестранните филми. Честно казано, въобще не си падаше по филми, изобщо. Но не беше тук заради филма.

Хвана я за ръката и я поведе покрай кинозалите, показващи филми, които на Бейли сигурно би ѝ харесало да гледа.

— Ето, тук сме.

— Значи харесваш чуждестранни филми, така ли? — прошепна тя, когато той отвори вратата към техния киносалон.

— Не.

— Защо сме тук тогава?

Вместо да отговори, той я поведе към последния ред и я настани да седне. Филмът вече беше започнал и на редовете отпред имаше десетина души. Деляха ги пет реда от най-близко седящия до тях.

Бейли погледна към екрана, където момиче тип Одри Хепбърн караше велосипед по улиците на някакъв френски град. На екрана се редяха субтитри, докато момичето разказваше историята.

— О, боже — направи гримаса Бейли.

Вон сподави усмивката си, наведе се към нея и прошепна:

— Много си далеч.

— Точно до теб съм — пошепна тя в отговор.

— Седни в скута ми.

— Какво? — тя се дръпна назад объркана.

И тогава той позволи намеренията да бликнат в погледа му.

— Седни в скута ми, принцесо — прошепна.

Гърдите ѝ започнаха да се издигат и спускат забързано.

— Ти нали не...?

Той хвана ръката на замаяната си любима, повдигна я от мястото ѝ и я настани в себе си, така че да е с лице към екрана. Обви с ръце талията ѝ и тя се сгуши в него. Членът му ликуваше от допира на малкото ѝ дупе и напираше да се долепи по-плътено до него.

Сърцето му заби по-бързо и по-учестено.

За външен наблюдател изглеждаше, че просто са се гушнаели и отдават вниманието си на филма.

След като слуша, както му се стори твърде дълго, как Бейли се опитваше да овладее дишането си, той пошепна в ухото ѝ:

— Не бива да издаваш шумове.

Тя преглътна и бавно кимна. Вон я целуна по шията. Усети пулса ѝ и с възхита установи, че и нейният също бе ускорен.

— Гледай филма.

Тя отново кимна.

Членът му се втвърди още повече в очакване.

Плъзна ръка по хълбока ѝ, пхна я под полата ѝ и дланта му мина нагоре по вътрешността на бедрото ѝ, като се позабави на

бельото ѝ.

Бейли издърпа полата си надолу, като покри палавата му ръка, така ако някой минеше покрай тях, да не види нищо.

Френският диалог се превърна в жужащ фонен шум и околната обстановка постепенно се стопи, останаха само двамата. Той чуваше единствено тихото ѝ плитко дишане, усещаше единствено нея и вдъхваше плодовото ухание, носещо се от косата ѝ.

— Вон — прошепна тя.

— Шш... — предупреди я. — Иначе спирам.

Познаваше я достатъчно добре, за да си обясни внезапно скования ѝ гръб с това, че е подражена и вероятно си бе прехапала устната, за да не го нарече „гадляр“. Сдържа смеха си и пхна ръка нагоре в гащичките ѝ, а после я разходи из тях. На Вон му се наложи да сподави стон, когато показалецът и средният му пръст я завариха вече влажна. Следващата цел бе клиторът ѝ и той направи няколко леки кръгови движения около него, за да я поизмъчва, а тя извърна глава и го стрелна с унищожителен поглед.

В отговор той я целуна — беше дълбока и влажна целувка и при нея езикът му имитираше онова, което членът му желаше да прави в този момент. Когато се отдръпна, промърмори срещу устата ѝ:

— Пази пълна тишина или преставам.

Тя кимна и накъсаният ѝ дъх обвея устните му.

— Гледай филма, принцесо.

Изчака я да се обърне и да се втренчи в екрана и тогава започна отново да описва кръгове около клитора ѝ, но без желанието натиск.

Тя му го подсказа с нетърпеливо шаване в скута му, при което дупето ѝ притисна силно члена му и той отчаяно закопня да потъне в нея. Отложи собствените си потребности и пхна пръсти вътре в нея. Ъгълът не позволяваше дълбоко проникване, на практика беше по-скоро мъчение за нея, отколкото нещо друго, и той го направи още по-тежко, като докосна с устни ухото ѝ.

— Чудя се дали някой подозира, как оня тип чука с пръст жената на последния ред.

Бейли проплака и захапа устна още по-силно, когато той премести палец върху клитора ѝ този път с повече натиск. Другата му ръка, която още беше на кръста ѝ се придвижи нагоре и започна да

милва гърдата ѝ, като я стисваше, както знаеше, че тя обича, докато продължаваше да я стимулира.

Дишането на Вон стана тежко, като усети колко влажна е вече тя, колко силно възбудена е. Не можеше да се нарадва на късмета си, че се е влюбил в жена, която е в такова сексуално съзвучие с него.

— Вон... — лекото ѝ ахване го предупреди, както и стягането на тялото ѝ.

Тя се обърна към него и той притисна главата ѝ към врата си, за да заглуши стона ѝ и той да потъне в кожата му, докато тя бе разтърсена от тръпките на оргазма.

Човекът на реда най-близо до тях се обърна и на светлината от екрана Вон разчете подозрението на непознатия по лицето му.

— Мисля, че е по-добре да си тръгваме — прошепна той, като се мъчеше да не се разсмее.

— Защо? — повдигна глава Бейли.

— Май сме разкрити.

Очите ѝ се разшириха и тя се обърна да провери. Усети я как се напруга цялата.

— О, да, да изчезваме.

Тя взе чантата си и бавно се изправи, като остави Вон да размишлява над проблема си.

Проблемът беше очевидната му ерекция.

Бейли му се намръщи.

— Какво? — изшептя.

Той посочи към скута си.

— Леле, да бе — изкиска се тя, с което си спечели шъткане от заподозрения ги пет реда пред тях. — Върви зад мен.

Вон направи гримаса при това ѝ предложение, но стана. Когато тя понечи да го улови за ръка, той измърмори:

— Принцесо, като ме докосваш, никак не ми помагаш да се отърва от това нещо.

— Добре — избъбри тя през смях.

Той го игнорира, защото дори веселието ѝ го възбуждаше.

Мамка му.

Вон я пусна пред себе си и се помъчи да върви зад нея, като ровеше в главата си за мисли, които да го поохладят. Тъкмо когато образът на Айра Грийн без дрехи вършеше магията си, той вдигна ръка

да приглади косата си и долови мириса от соковете на Бейли по пръстите си.

— Върви. — Той опря длани на хълбоците ѝ и я насочи забързано през мола.

— Вон — възнеговува тя, тъй като се препъваше на суперсекси сандалите, които беше обула.

— Няма време да спорим.

За рекордно време я отведе обратно до колата.

Гумите на Астън Мартина изсвириха по настилката и привлякоха доста погледи, когато той изфуча с пълна газ.

— Добре ли си? — подразни го Бейли.

— Да ти изглеждам добре?

— Не. Имаш вид, сякаш ще пръснеш тези джинси.

— Планът беше първо ти да свършиш, а после и аз да свърша.

— Ама ни спипаха.

Той я погледна с блеснали очи.

— На теб и това ти хареса.

Желанието, което се изписваше на лицето ѝ, го подлудяваше.

— Хареса ми всичко от край до край. Благодаря. — Тя пъкна ръка между краката му. — Много ми допадна тази изненада.

Той изпъшка, когато тя потърка ерекцията му.

— Принцесо — простена. — Бих сторил всичко, за да те направя щастлива.

— Започвам да го схващам. — Тя се премести по-близо до него. — Спри на следващата отбивка.

— Може да ни види някой.

— Ще си опитаме късмета.

Не беше нужно да го казва втори път.

— Чакай — викна тя, когато подминаха следващото уширение на пътя. — Пропусна го.

Вон поклати глава.

— Знам място, където е по-малко вероятно да ни прекъснат.

Пет минути по-късно той отби в обществен парк, покрай който бяха минали на идване. Беше празен, защото бе твърде тъмно деца да тичат наоколо и родители да похапват на пейките за пикник.

— Никога не съм правила секс в кола — призна Бейли, докато сваляше ципа на джинсите му.

— Ставаме двама.

Той ѝ се усмихна и се надигна леко от седалката, за да избута надолу джинсите и бельото си. Когато седна отново, отпусна назад седалката, за да ѝ даде повече пространство да се покачи върху него.

Бейли го оглеждаше с мрачна ненаситност, от която ерекцията му набъбна до болка.

— Хайде, принцесо — настоя той.

В отговор тя бръкна под полата си и си свали бикините. Понечи да го възседне, когато той каза:

— Почакай, трябва ми кондом.

— Пия хапчета. — Тя докосна с устни неговите. — Вярваш ли ми?

— Знаеш, че да. — Аз те обичам. — По дяволите — изрече едва чуто, вече напълно отчаян да влезе в нея, след като вече знаеше, че няма нищо помежду им. Но не пропусна да ѝ каже да свали блузата си.

Тя изобщо не се поколеба. Пуловерът, блузата и сутиенът без презрамки бяха махнати за секунди.

— Боже, имам нужда да съм в теб. — Той изруга полугласно, когато тя го възседна и при движението щръкналите ѝ гърди подскочиха.

Когато го пое в ръка и го насочи в себе си, дъхът на Вон се насече. Тя започна да се спуска бавно върху него с доволна и тържествуваща усмивка на красивото си лице.

Ще я видим тази работа.

БЕЙЛИ

Не мислех, че някога съм била по-възбудена. Не знам дали беше заради рискованата увертюра в киното, или затова че Вон бе на ръба да изгуби контрол, или от удивлението, че беше устроил всичко това за мен. Знаех само, че никога не бях желала по-отчаяно мъжа срещу себе си.

А точно сега го усещах вътре в мен.

Простенах и се наведох да го целуна — беше дълбока, бавна, страстна целувка, от която тялото ми запулсира около члена му. Повдигнах се нагоре и бях изненадана, когато Вон сграбчи хълбоците ми и ме дръпна надолу. Усещането премина като светкавица през нас и

аз понечих да се раздвижа върху него, но той стегна хватката си и ме принуди да остана неподвижна.

— Какво правиш?

Взря се дълбоко в очите ми.

— Мислех, че ти харесва аз да поемам контрола.

Потреперих, защото обожавах той да го прави. Никога не се бях чувствала по-женствена, секси и силна в живота си, отколкото като правех секс с Вон Тримейн.

— Харесва ми, но мислех, че целта на занятието, щом те яздя, аз да съм доминиращата.

— Не е задължително.

Той се усмихна и направи тласък към мен.

Ахнах, пронизана от усещането.

Усмихнах се от удоволствието на новото изживяване, а той търкаше клитора ми с палец и в същото време смучеше зърното на гърдата ми. Отчаяно копнеех да го яздя, но той ме задържа с другата си ръка. Ако исках, можех да си върна контрола, но и това, което правеше той беше невероятно.

Докато облизваше гърдите ми, извих гръбнак от възбуда и събрах хълбоци, за да засиля усещането от палеца му върху клитора ми.

Той правеше всичко възможно да свърша и точно преди кулминацията, притисна лице към гърдите ми и изговори през стиснати зъби:

— Не мога да чакам.

Нямаше нужда да питам какво означава това. Обхванах лицето му с ръце и се надигнах. Изстенахме дружно с прилепени устни, когато огромният му член се задвижи в мен.

А после аз започнах да го яздя толкова бързо, че изгубих контрол и се оставих изцяло на върховната наслада.

Той извика и стисна гърдите ми при мощния ми разтърсващ оргазъм.

Пулсирах около члена му и той се изопна. Секунди по-късно почувствах влагата на неговото освобождаване.

Майчице мила.

Отпуснах се отгоре му напълно съсипана, в най-добрия възможен смисъл.

Почти мъркаща се сгуших в него, а той ме притисна плътно, погали гърба ми с такава нежност, че след разтърсващия оргазъм направо ми се доплака.

— Беше ли толкова хубаво, колкото си мечтаеше? — подразни ме Вон с доволна нотка.

Притиснах се още по-плътно до него.

— По-хубаво. Далеч по-хубаво, Тримейн.

Той се засмя и ме прегърна.

— Трябва да те връщам у дома.

— След малко. Това тук е твърде хубаво, че да свършва.

— Ще има още такива преживявания в бъдеще.

— Знам. Но това е първият път. Искам да съм способна да си спомням всяка секунда.

Вон остана мълчалив за момент, докато галеше гърба ми, и тогава...

— Обичам те.

Страх проникна през сладостта на мига.

Дръпнах се назад, за да го погледна. Той се взря в мен и наистина изпепеляващият му поглед беше изпълнен с обич, каквато не бях срещнала у никой мъж.

И това ме ужаси.

Неспособна да му дам отговора, който искаше, аз го целунах. Целунах го, като вложих всичко, което бях готова да дам и трябваше да се надявам засега, че е достатъчно.

26.

ВОН

След нощ като току-що прекараната Вон би трябвало да се чувства спокоен и доволен от живота.

Ала когато на следващия ден Греъм му заговори за идеята си картичката с еко призив да бъдат използвани повторно чаршафите да бъде подменена със сувенирче, Вон трябваше да си признае, че слуша само с половин ухо.

Бейли все още не беше казала, че го обича.

Той го бе изрекъл няколко пъти, а досега — никакъв отклик.

Вон знаеше, че трябва да е търпелив. Макар да имаше чувството, че са заедно от много дълго време, фактически ставаше дума само за две седмици.

Проблемът бе там, че интуицията му подсказваше как Бейли Хартуел се влюбва в него. Никоя жена никога не го бе гледала както Бейли предишната вечер, когато я остави у дома ѝ.

Гледаше го, сякаш го обичаше.

И тъкмо когато той очакваше тя да го каже, тя прехапа устна и се отдалечи.

Това означаваше, че още не му се доверява достатъчно, та да го изрече на глас.

Мамка му.

Търпение, Тримейн, търпение.

— Мисля, че дребните детайли са от значение. Ако вместо картичка на леглото, че не иска чаршафите му да се сменят, на госта се предложи да постави синя керамична кокошчица... Може да възложим на Далия Макгуайър от сувенирния магазин да изработи фигурки за върху чаршафите... Какво ще кажете, господин Тримейн?

Вон се вгледа в Греъм с усилие да се съсредоточи върху казаното от него.

— Харесва ми — отвърна. — Говори с госпожица Макгуайър. Нека подготви примерни модели.

Щом Греъм излезе от офиса му, Вон отпусна глава на облегалката на стола и взе телефона си. Отвори на съобщенията към Бейли и пръстите му застинаха върху бутоните. Колко време трябваше да ѝ даде, преди да повдигне въпроса? Не можа да се реши да се ожени за Камил, защото тя му нямаше доверие.

Определено не виждаше как връзката му с Бейли може да тръгне в правилната посока, ако тя не му вярва. Ала толкова силно копнееше да я има. Завинаги.

Мисълта, че тя няма да му повярва напълно, че ще опасява как той може да я нарани, го плашеше до смърт. Цяла вечност му бе отнело сам да се убеди, че я обича достатъчно, та да превъзмогне страховете си; да повярва в самия себе си, че е способен да я закриля и да я направи щастлива.

Нейното недоверие подкопаваше всичко това.

Трябваше да говорят.

Телефонът завибрира в ръцете му и го накара да подскочи.

Обаждане от татко.

— Стресна ме до смърт — рече Вон вместо поздрав.

— Че как ми се е удало? — шеговито подхвърли Уилям.

— Държах телефона в ръка и тъкмо се канех да се обадя.

— Я да отгатна. На една червенокоска?

— Може би.

Баща му се засмя.

— Обаждам се да видя как е там. Минаха две седмици, откакто и двамата решихте да се осъзнаете.

Вон извъртя очи нагоре.

— Нали не очакваш ежеседмични отчети?

— Докато връзката е още нова, да. Искам да съм сигурен, че няма да оплескаш нещата.

— Много мило. Благодаря за доверието.

— Добре. Има нещо. Долавям го в гласа ти.

— Няма нищо.

— Вон.

Той въздъхна, като знаеше, че баща му ще го преследва, докато не му каже.

— Тя... още не е отвърнала с думи на моето „обичам те“. Вярвам, че ме обича, но като че още ми няма пълно доверие. Редно ли

е да се тревожа?

— Синко, заедно сте само от две седмици. Дай шанс на горкото момиче.

По някаква причина простикият отговор на баща му някак го успокои.

Надсмя се над себе си.

— Прав си. Боже мой, не знам какво става с мен.

— Влюбен си. Това кара един мъж да оглупее. И като стана дума... аз... ами... Канех се да ти го съобщя лично, но вече не те виждам много, откакто вие с Бейли...

— Казвай какво има, татко.

— Даян ме напусна окончателно. Аз... оплетох конците.

Беше разочарован заради баща си и Даян.

— Съжалявам.

— Не мога да си променя настройката — обясни. — Твърде дълго съм бил на тази вълна. Не желая да се женя повторно.

— Татко... проявяваш инак и заради него ще изгубиш жена, която обичаш.

— Наистина обичам Даян. И бих живял с нея до края на живота си. Но тя си мисли, че като не се женя за нея, не я обичам и по никой начин не мога да ѝ променя мнението.

— Можеш да се ожениш за нея.

— Не искам — отсеке той. — Понякога... компромисът е немислим.

Ядоса се на баща си, но долови твърдостта в тона му и тъй като знаеше какво означава тя, осъзна факта, че връзката на стария е приключила. И се натъжи заради него.

— Съжалявам, татко.

— Аз също. Тя... — гласът му се задави от чувството на болка — ... ще ми липсва.

— Не знам какво да кажа.

— Няма какво да се каже, синко.

Изведнъж му хрумна мисъл.

— Ела тук.

— Какво?

— В Хартуел. Остани няколко дни, седмица, колкото искаш. Почини си от Ню Йорк.

— Не мога точно сега. Насред важна сделка съм. Но след това наистина бих се радвал да прекарам повече време с дамата на сърцето ти.

— Хубаво ще е. Добре дошъл си по всяко време, татко.

— Разбрахме се — каза Уилям. — Е, време е да затварям. А ти дай на червенокоска малко време. Прояви търпение.

Затвориша и Вон остави телефона си на масата. Гледаше го и си мислеше за съвета на баща си, а сърцето му ускори ритъм. Бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади черна кадифена кутийка.

Беше лека в дланта му, но все едно тежеше десет тона с всичко онова, което символизираше.

— Прояви търпение — промърмори на себе си и отново я скри в джоба.

БЕЙЛИ

Стоях на прага на ателието на Даля и наблюдавах как е седнала на табуретка, приведена над някакво бижу. Веждите ѝ бяха съсредоточено събрани. Заради пълната си концентрация и гърмящата рокмузика не беше забелязала присъствието ми.

Преди години ми беше дала резервен ключ за ателието си. То беше светло и просторно, пълно с творения на Даля. Тя беше много талантлив бижутер и беше превърнала част от склада в дъното на сградата в работилница. Освен бижута Даля предлагаше уникални подаръци, книги, играчки, майтапчийски чаши, дрехи и аксесоари. През последната година, тъй като Джордж Бекуит бе затворил сувенирния си магазин, Даля продаваше туристическите стоки — тениски, магнити, керамични чаши, пощенски картички, ключодържатели.

Във въздуха се носеше уханието на кокосовите ароматизатори, които Даля бе разположила из магазина, за да скрие миризмите от работилницата. Макар да описваше себе си като бижутер на сребърни изделия, работеше също така с мед, бронз и злато, Даля обичаше да обработва металите с химикал, който миришеше на развалени яйца. Затова бяха нужни толкова много ароматизатори.

След като видях табелката „Затворено“ на вратата ѝ, реших да я навестя. Беше почивният ден на Ейдън. Мона остана да наглежда

хотела, а Джей да отговаря за кухнята, та аз да проверя дали приятелката ми е добре.

Като си дадох сметка, че Даляя няма да вдигне скоро глава, прекосих стаята и изключих музиката, разнасяща се от телефона ѝ.

— Ах! — сепна се тя.

Неуспешно се помъчих да сподавя усмивката си и се обърнах с лице към нея.

— Здравсти, здрасти.

— Едва не умрях — каза ядосано Даляя.

— Ти си виновна, като слушаш толкова силно музика.

— Какво правиш тук?

— Магазинът е затворен.

— Да — тя вдигна рамене и избегна да срещне очите ми. — И какво от това?

— Предвид срещата от миналото вчера и факта, че изобщо отказваш да говориш с мен за това, нормално е да съм разтревожена.

Даляя се надигна с гримаса от табуретката и дойде при мен.

— Не е нужно да се тревожиш. Затворих магазина, защото... ами ако той още е тук?

Събрах сили да ѝ разкажа каквото бях научила от разговора си с Майкъл предишния ден.

— Мисля, че не е тук. Тъ... жената, която беше с него...

— Да?

Въздъгнах тежко, като не бях сигурна как приятелката ми ще приеме тази новина.

— Това е била съпругата му. От ядосаната ѝ реакция на неговата стъписана реакция по отношение на теб съдя, че вече са на път за дома и тя му надува главата с крясъците си.

— Леле! — очите ѝ се разшириха, преди да побърза да ги сведе към краката си, та да ги скрие от мен. — Леле. Добре. Леле. Да. — Разсмях се остро и аз се стреснах. — Естествено, че ще е женен. Майкъл искаше съпруга и деца и цялата съпровождаща лудница. Онова, което и ти искаш. Което всички нормални хора искат. Но не и хора като мен. Не и такива откачалки.

— Даляя...

— Аз просто не исках да говоря с него. — Тя се извърна с гръб и взе безцелно да размества инструментите на работната си маса. —

Всичко е вече в миналото. Наистина се постарях да започна на чисто тук и не искам да се връщам към онези щуротии. Чудя се как ли е разбрал, че съм тук.

— Не знаеше. Беше също толкова изненадан да те види, колкото и ти него. Плюс, че ме попита какво правиш тук.

Тя се извърна рязко, очевидно уплашена.

— А ти какво му отговори?

— Казах му, че си на почивка и че днес си тръгваш.

Раменете ѝ се отпуснаха и тя приседна тежко на стол.

— Благодаря ти.

— И все пак колко странно, че се появи тук, нали?

— Да. — Изражението ѝ стана мрачно. — Прекалено голямо съвпадение.

Помислих си за писмата, които тя изпращаше до Бостън веднъж месечно.

— Мислиш, че някой го е насочил насам ли?

— Някой определено го е направил.

— Може би трябва да поговориш с него тогава. Не може вечно да се криеш.

— Бейли, обичам те, но това е един от случаите, когато ме ядосваш с това, че изричаш на глас всичко, което си мислиш.

След това предупреждение вдигнах ръце в знак, че се предавам.

— Млъквам. Но съм в съседство, и видя ли утре табела „Затворено“, пак ще дойда.

— Казах ти да си затвориш устата — изръмжа тя и грабна чантата си, — не да си вървиш. Дали Мона ще склони да ми направи от прочутите си печени сандвичи със сирене? От снощи не съм яла.

Облекчена, че приятелката ми не ме отблъсква напълно, праметнах ръка през рамото ѝ.

— Печено сирене звучи добре. А сутринта тя приготви солени кифлички. Скрих две от гостите. Би ли хапнала едната?

— Иска ли питане?

Далия заключи зад нас и тръгнахме към хотела. Докато се качвахме по предните стълби, събрах кураж да кажа:

— След като не желаете да говорим за твоя проблем, може би ще се съгласиш да обсъдим моя.

— Разбира се. Какво се е случило? Да не сте скъсали с Вон?

— Не. — Пеперудките затрептяха в стомаха ми при спомена за предишната вечер. — Няма да повярваш каква вечер прекарах, какви неща прави с мен този човек и къде.

— Какъв е проблемът тогава? — Тя отвори вратата на хотела.

Не мога да се накарам да кажа, че го обичам, и сама не знам защо.

— Ами... — издишах шумно, докато влизахме и тъкмо се подготвих да призная пред приятелката си каква голяма страхливка съм, когато зърнах сестра си, облегната на бюрото на рецепцията и замръзнах на място.

Мона стоеше зад рецепцията, скръстила ръце, а очите зад очилата с плътни рамки бяха присвити.

— Я виж кой реши да ни удостои с присъствието си.

Ванеса само повдигна вежда при тази суха забележка и дори само това ме накара да застана нащрек, защото сестра ми не пропускаше момент да трие сол на главите на служителите ни за нещо. Преди няколко седмици поведението на Мона би я накарало да беснее като хала.

Сега само ми се подсмихна.

— Трябва да говорим.

— Здравей и ти. Как си? Аз ли как съм? Много съм добре, благодаря. И хотелът е в добра форма, ако се чудиш.

Тя игнорира сарказма ми.

— Нямам време за тия идиотщини. След няколко дни заминавам за Ню Йорк и трябва да сложа нещата си в ред.

Изпитах смесица от разочарование и облекчение. Облекчението го разбирах. А виж, разочарованието беше изненада.

Но предполагам, че зад всичкото ми раздражение от моята помалка сестра имаше и надежда, че престоят у дома ще я промени по чудо.

— Намери си ново другарче за игра ли?

— Не. Но ще си намеря — вдигна рамене тя.

— Какво стана с Джак? Да не би внезапно да те е осенило прозрение?

— Какво? Че Джак ме използва ли? — Тя се ухили и аз се напрегнах при злобата в усмивката ѝ. — Винаги си се мислила за поумна от мен, само че, миличка, аз знаех точно какво са намислили

Джак Девлин и братята му веселяци. Но си падам по Джак още от четиринайсетгодишна. Видях шанс да спя с него и го грабнах, толкова.

— Значи не си била наранена?

— Не. — Тя отново се усмихна. — Просто си играех с него. Въобразяваше си, че след като ме угощава с ядене, пиене и секс, ще получи каквото иска. А истината е, че аз бих приела и по-малко от онова, което той и баща му предложиха за моя дял от хотела.

— Какво? — тросна се рязко Далия.

Обзе ме ужас и кръвта забуча в ушите ми.

— Какво? — повторих като ехо на Далия, като се молех и на двете да ни се е причуло.

Ванеса обясни. На драго сърце. С ликуване, по-точно.

— Когато мама и татко ни оставиха хотела и се споразумяхме да подпишем договор, в който ти получаваш по-големи права, никой не вкара клауза с ограничения да продаваме дяловете си.

Ярост надделя над страха.

— Защото е наш семеен бизнес!

— Хайде, Бейли, къде остана правило номер едно да не безпокоим клиентите с нашите разпавии?

Хвърлих се към нея, а Далия ме сграбчи за ръцете и ме дръпна назад.

— Какво си направила? — извиках, а носът и очите ми пареха от напирещите сълзи.

— Не става дума какво съм направила, а какво ще направя след... — тя погледна златния часовник бижу, който носеше — ... след пет часа. Имам делова вечеря с Иън, Джак и Стю в Гранд Хотела. По-късно прекрасните ни адвокати ще се присъединят към нас за по-питие. И като подпиша договора, ще съм продала моя дял от трийсет процента.

— Ако го направиш, семейство Девлин ще намерят начин да ми го отнемат. Разбираш ли това?

— И какво ме засяга? Предложиха ми повече, отколкото струва. И честно казано, бяха по-гостоприемни от родната ми сестра. Настаниха ме безплатно в Гранд Хотела, където да спя на истинско легло.

— Мама и татко няма да ти позволят да направиш това — вече се ловах за сламки.

— Не могат да ме спрат по никакъв начин. За разлика от теб аз нямам нужда от тяхното одобрение.

— Ако направиш това, никой от нас няма да ти прости.

Това я накара да замълчи за момент и тя сведе поглед към пода.

— Е, може би за известно време — после ме погледна. — Ще им мине.

— Не и на мен.

Ванеса прихна презрително.

— Много ми пука дали ме обичаш. Я стига сме се престрували вече, Бейлс. С теб не можем да се понасяме.

— Не те харесвам — съгласих се. — Мисля те за себична глезла и този момент само подчертава истината. Но те обичам. И фактът, че можеш да ми причиниш това...

— О, моля те. Спести ми мъченическата си поза. Разхождаш се наоколо с вид на единствената, дето се скъсва от работа. И противно на онова, което си мислиш за мен, положих много труд, за да оцелея.

— Е, да, надали е било много комфортно да работиш толкова дълги часове по гръб.

Мона прихна изненадана при тази моя обида, а Ванеса ѝ отправи убийствен поглед, преди да се обърне към мен.

— Да не би току-що да ме нарече проститутка?

— Не, проститутките са честни представителки на най-старата професия в света, предоставят секс като услуга към мъжете, а мъжете им плащат за тази услуга. Ти манипулираш богати мъже чрез секс, за да се докопаш до парите им. Мисля, че това те прави курва.

— Бейли — промърмори предупредително Далия.

Но аз бях толкова ядосана, че вече не ме бе грижа какво казвам на сестра си.

— Ако по този начин искаш да ме разубедиш за продажбата, значи изобщо не си толкова умна, за колкото се мислиш.

Натъжих се безкрайно много.

— Ванеса, ти няма да се откажеш от намеренията си, независимо дали те умолявам с благи думи, или съм болезнено откровена.

— Да... — лицето ѝ се изкриви в горчива гримаса. — Но щях да изпитам голямо удовлетворение да те видя как се молиш.

— Малка кучка такава! — Далия ме пусна и сега на мен ми се наложи да я удържам. — Зла кучка!

— Недей, не си струва — промърморих ѝ полугласно.
Далия се извърна рязко към мен и ме изгледа невярващо.
— Ами хотелът?! Какво ще стане с него?

Не знаех.

Но може би родителите ми щяха да знаят. Или брат ми. Тръгнах към офиса си, без да погледна повече сестра си, и на излизане от рецепцията чух Далия да казва:

— Имаш пет секунди да си изнесеш кльощавия задник, преди да съм ти избила всички силикон от устата.

По лицето ми се лееха сълзи, мъчех се да облекча болката от раната, която ми нанесе сестра ми, като си напомнях, че макар приятелките ми да не ми бяха кръвни роднини, не бих могла да мечтая за по-добри сестри от тях.

Затворих вратата на офиса зад гърба си и забързах към телефона.

Думите се изляха от мен в объркан поток и на татко му се наложи да ме помоли да повторя. След като го сторих в по-подреден разказ, насреща бликнаха ругатни, каквито никога не бях чувала от устата на баща си.

— Не може да бъде — плачеше мама. — Нещо не си разбрала.

Нямах време за сляпата любов на майка ми към децата ѝ.

— Част от хотела ми е на път да падне в ръцете на Иън Девлин. Това го разбрах безпогрешно. А сега или ми помогнете, или затварям телефона. Татко, твоят адвокат състави договора. Сигурно все нещо може да се направи.

— Ей сега ще му позвъня и после веднага ще се свържа с теб — обеща той.

— Аз ще се обадя на Ванеса — каза мама. — Ще я накарам да се откаже.

На кукуво лято.

След като затворих телефона, се втренчих в стената.

Бях подценила степента на неприязънта и отчуждеността на сестра си към мен.

От друга страна знаех, че Ванеса не ме мрази, в дъното на всичко беше егоизмът и неспособността ѝ да вижда отвъд собствените си потребности. Нямаше представа какви щяха да са последствията от продажбата на дела ѝ на Девлин, защото изобщо не ги беше обмисляла.

Не желаше да мисли за това.

Обадих се на брат ми.

Не вдигна.

Пробвах отново.

И отново.

Тъкмо когато се отчаях, че ще ми върне обаждането, телефонът иззвъня. Грабнах го.

— Чарли.

— Бейли, какво става?

— Аз...

Вратата на офиса ми се отвори и мигом бях залята от чувство на топлина и благодарност при вида на Вон. Лицето му бе изопнато и мрачно и разбрах, че той знае.

— Далия ми се обади. Дойдох веднага. Какво мога да направя за теб?

Хвана свободната ми ръка между двете си длани и я вдигна към устните си да я целуне по кокалчетата.

Отпуснах се към него.

— Аз...

— Бейли, там ли си? — попита Чарли в ухото ми.

— Говоря по телефона с брат си — обясних на Вон.

— Какво мога да направя?

— Нищо. — Стиснах ръката му с тъжна усмивка. — Но ти благодаря, че побърза да дойдеш.

Вон се намръщи.

— Все нещо мога да направя.

— Татко ще се обади на адвоката ни, а аз се каня да съобщя на Чарли. Той е по-близък с Ванеса. Има шанс да я разубеди от онова, което си е наумила.

— От какво по-точно? — настоя Чарли, вече изгубил търпение.

— Трябва да... — размахвах телефона си срещу Вон. — Ще говорим по-нататък, като приключа с това тук.

Крайно недоволен и неспособен да го прикрие, Вон ми кимна рязко, пусна ръката ми и излезе. Въздъхнах, като си знаех, че после и с това ще трябва да се справям.

— Чарли?

— Още съм тук. Ти си тази, която не говори — тросна ми се той.
— Какво става?

След като му разказах, реакцията му бе твърде подобна на татковата, само дето взе да сипе директни обиди срещу Ванеса.

— Ще я убия! — заяви накрая.

— Или може да поговориш с нея. Да се опиташ да я вразумиш.
От всички нас тя харесва най-много теб, Чарли.

— Но аз не я харесвам особено в момента.

— Нито пък аз, но това не помага. Говори с нея, моля те.

— Ще се опитам — мрачно изрече той. — Ще ти звънна след това.

След като приключихме разговора, се понесох като зомби към рецепцията, където все още ме чакаха Далия и Мона. Далия седеше на канапето с печен сандвич, който явно Мона ѝ бе приготвила.

Изведнъж пребледнях от страх да не би някой от гостите не беше чул караницата ни със сестра ми.

Далия сякаш прочете мислите ми.

— Няма никакви гости наоколо.

— Слава богу.

Отпуснах се до нея и взех чинията с печеното сирене от ръцете ѝ. Тя ми позволи. Но дори прелестният му вкус не облекчи острата ми болка, та ѝ върнах сандвича, защото при мен само щеше да се похаби.

— Вон си тръгна и изглеждаше ядосан — уведоми ме Далия.

Гърдите ми се стегнаха, задето се създаваха усложнения толкова рано във връзката ни и тъй скоро след славната ни вечер на безразсъден секс.

— Искаше да помогне, а аз не му позволих.

Помълчахме, докато размишлявах защо бях отказала помощта му.

— Сама не знам защо не му позволих — промърморих.

— Е, ако е истински мъж, това не би го спряло — обяви Мона.

27.

ВОН

— Господине, днес госпожица Хартуел не приема посетители — заяви портиерът, след като затвори телефона.

Изправил се в принадлежащия на Девлин „Гранд Хотел Хартуел“ Вон си послужи с прочутата си хладнокръвност, за да се справи с него. Външно успяваше да демонстрира контрола, който упражняваше неизменно, дори около Бейли. Вътрешно кипеше от ярост, задето тези хора посмяха да наранят обичан от него човек; задето собствената сестра на Бейли бе решила да й причини това.

Тикна в ръката на мъжа стодоларова банкнота.

— Позвънете отново на госпожица Хартуел и я уведомете, че господин Тримейн би желал да обсъди с нея конкурентна оферта.

Мъжът позвъни отново в стаята на Ванеса.

В началото Вон беше ядосан и да, безспорно наранен, задето Бейли отказа помощта му. Не го стори с неблагодарност, но с маниер, навеждащ на мисълта, че дори не й беше хрумвало да търси подкрепата му. Това беше почти по-лошо.

В първия момент му идваше да потъне в униние като малко дете, но после се взе в ръце и реши, че ще се притече на помощ на тази упорита жена, дори тя да беше прекалено глупава да прозре къде се криеха най-добрите й шансове. След като провери обичайните й убежища, заключи, че Ванеса Хартуел се кани да се крие, докато не приключи сделката.

Като започна да обмисля случващото се, му хрумна, че Ванеса беше по-умна, отколкото бе предполагал в началото.

Нямаше причина да казва на Бейли за срещата на вечеря с Девлин, преди сделката да е окончателна, но тогава защо я предупреди?

Защо й предостави време да се опита да попречи на прехвърлянето?

Защото тя искаше точно това.

Искаше от Вон точно това, което той правеше в момента.

Целеше да получи контраоферта от заможното гадже на Бейли.

Мисълта да се поддаде на тази малка подла змия го разяри... Поредната сестра, която го разиграва, без да я е грижа, че ще нарани близките си, за да получи, каквото иска.

Но всичко това беше заради хотела. Заради Бейли. И той беше готов да пожертва гордостта си, портфейла си и каквото друго беше нужно, за да осигури щастieto на своята жена.

Телефонът му звънна точно когато портиерът получи отговор от Ванеса. Беше Даля Макгуайър, така че вдигна.

— Какво става?

— Онова, което става, е, че се надявам да разполагаш с план „Б“, Вон — прошепна Даля в слушалката. — В момента Бейли е в офиса си и провежда конферентен разговор със семейството си в опит да успокои родителите си и брат си, защото адвокатът им е казал, че няма какво да се стори, а Ванеса не вдига нейния телефон.

— Можете да се качите, господин Тримейн — информира го портиерът. — Стая 228.

Кимна му сдържано и се насочи към асансьора.

— Заел съм се с Ванеса.

— Какво? Какво си намислил?

— План „Б“, госпожице Макгуайър. — Затвори ѝ и позвъни на адвокатата си. — Имам нужда да си ми под ръка. Днес ще подписваме договор.

Ванеса Хартуел отвори вратата на апартамента си и Вон се зарадва да я завари съвсем облечена. Всъщност това беше най-консервативното ѝ облекло, което беше виждал. Носеше тениска с високо деколте и прилепнали джинси. Гримът ѝ беше по-сдържан, а косата ѝ беше прибрана в кок. Изглеждаше по-млада, по-свежа и приликата със сестра ѝ беше по-забележима.

Мисълта за това причини нов пристъп на гняв у Вон, но той държеше нещата здраво в ръце, когато влезе в дневната ѝ.

— Виждам, че Девлин се грижат добре за теб.

Тя му отправи дяволита усмивка и седна на дивана.

— Веднага щом заявих на Джак, че обмислям да продам дела си от хотела, бях преместена в по-добър апартамент.

— Представи си само — промърмори той и седна срещу нея.

— Да, представи си. И така... Какво правиш тук, Тримейн? Надявам се, не си дошъл да ме молиш от името на сестра ми.

— Не, не съм. Но съм тук да спася хотела ѝ.

Тя присви очи и се наведе напред, като изучаваше лицето му отблизо.

— Какво толкова има у нея? Защо я обичаш?

Вон долови горчивината в гласа ѝ, съзря скритата в дълбините на погледа ѝ завист и отговори:

— Ти защо я мразиш?

Въпросът я изненада. Ванеса се облегна на дивана.

— Не мразя сестра си.

— Намирам това за доста изненадващо.

— Казах, че не я мразя. Но също така не я харесвам.

— Защо?

Тя направи физиономия.

— Знаеш ли колко пъти съм чувала баща ми да ме пита „Защо, Ви? Защо не можеш да приличаш повече на Черешката?“ Тя получаваше високи оценки, участваше в училищни мероприятия, в градски мероприятия и постоянно работеше в хотела, учеше си уроците прилежно. Понеже аз не проявявах интерес към нищо от това, баща ми ме смяташе за провал.

— Убеден съм, че не е така.

— Е, караше ме да се чувствам нещо по-малко от нея. Това никога не е притеснявало Чарли, но мен ме дразнеше. Татко и неговото малко момиченце.

— Искаш да кажеш, че опира до съперничество между сестри?

— Мили боже. Тази жена така и не беше пораснала.

— Изобщо не ме е грижа за това — тросна се тя. — Интересувам се единствено да спечеля пари. Опитах се да взема участие в управлението на хотела, да го направя и свой, но тя не го допуска. И без друго беше отегчително. Така че да продам дела си звучи по-логично.

— Но ти имаш приходи от хотела.

— Да, но по този начин ще получа сума на куп и нещо в допълнение. Както изглежда, Девлин наистина отчаяно желаят да сложат ръка върху имот на еспланадата.

— Осъзнаваш ли, че веднъж щом той се окаже собственик на дял от хотела, ще се помъчи да открие начин да получи и останалото? Аз ще положа максимални усилия да попреча, но животът на Бейли ще бъде ад.

— Сестра ми е корава. И си пада по мелодрамата. Девлин няма да успеят да заграбят хотела. Чарли притежава трийсет процента, а Бейли четиресет. Мнозинство са и Чарли не би допуснал с хотела да се случи нещо, защото държи на Бейли. Цялото ми семейство обожава сестра ми.

Загледан в нея, Вон осъзна, че Ванеса наистина нямаше представа за усложненията, които причиняваше. Напълно подценяваше Девлин.

— Стю Девлин нападна сестра ти. Не те ли смущава, че ще продадеш частта си на хората, които ѝ причиниха това?

Ванеса се размърда притеснено.

— Така и не е било доказано. Стю има алиби.

— Аз бях там, Ванеса. Влязох в офиса ѝ и я заварих повалена на пода под него. Стигнах, точно когато се канеше да стовари юмрук върху лицето ѝ.

Тя отклони поглед и той забеляза с какво усилие преглътна, как пръстите ѝ се свиха в малки юмруци, преди да ги изпъне обратно и да се обърне към него с пламнали очи.

— Ще правиш ли контраоферта, или не?

БЕЙЛИ

Беше четири часът, а не разполагах с нищо.

Ние не разполагахме с нищо.

Опитахме се да се свържем със сестра ми, но тя не отговаряше. Пробвахме в „Гранд Хотел Хартуел“, но тя беше поръчала да не бъде безпокоена.

Най-накрая бях прекратила конферентния разговор със семейството ми, след като осъзнахме, че не можем да спрем сестра ми. Баща ми и брат ми заплашваха да се отрекат от нея. Майка ми не спираше да плаче.

Колкото до мен, аз бях напълно изтощена.

И уплашена.

Беше ми ясно, че е прекалено хубаво, за да е истина.

Да притежавам красивия си хотел и да открия човек като Вон. Някой, който схващаше колко много означава за мен мястото и който не възразяваше да работя усилено. Да открия човек, който предизвикваше пърхане на пеперуди в стомаха ми и караше сърцето ми да препуска, който ме вълнуваше и вбесяваше...

Да бъде толкова щастлива?

Знаех, че е прекалено хубаво, за да е истина.

Предполагах, че ако щях да губя нещо, това щеше да е Вон.

Но не и хотела ми.

Ще се справиш, помъчих се да убедя себе си.

— Бейли, имаш ли нужда да ти донеса нещо? — На прага на офиса ми стоеше Даля.

Тревогата в очите ѝ накара от моите да бликнат сълзи.

— О, миличка! — Втурна се към мен и се приведе да ме прегърне здраво.

Вкопчих се в нея и рухнах.

Мигове по-късно Даля се откъсна от мен и бях дръпната от стола си. Подвластна на пълно объркване и със замъглено зрение, аз едва го разпознах. Познатият му одеколон и здравата му прегръдка пробиха през всичко това.

Потънах в обятията на Вон и заридях, а той ме погали нежно по гърба.

— Принцесо, моля те — отрони. — Престани. Всичко ще бъде наред.

— Няма! — изхлипах, без да ме е грижа на какво приличах. — Това е моят дом, а Иън Девлин ще довтаса и ще превърне живота ми в ад, а после ще се опита да ми го отнеме. Може и да го допусна, ако започне да променя разни неща и да ме влудява, а не знам дали...

— Спри, спри — Вон ме отдръпна от себе си, а хватката му върху ръката ми беше почти болезнена. — Никой няма да ти отнема нищо. — Погледна към Даля, която стоеше наред офиса с очи, пълни със сълзи. — Ще ни дадеш ли минутка?

Тя кимна и напусна помещението, като затвори вратата след себе си.

Долових напрежение у Вон.

— Какво? Какво има? Какво е станало?

Пусна ме, за да хване в ръка документи, които беше оставил на бюрото ми. Подаде ми ги и аз се вгледах в тях все още объркана. Думите върху хартията започнаха да имат някаква логика.

— Това е договор. За дела на Ванеса?

— Купих го.

— Какво? — Какво означаваше това дявол го взел? — Какво? — повторих.

— През цялото време планът ѝ е бил такъв.

— Обясни от самото начало.

— Когато тръгнах оттук, след като каза, че не искаш помощта ми...

Изкривих лице при тези му думи.

— Успях да нараня чувствата ти, нали?

Удостои ме с язвителен поглед казващ „Аз съм мъж, нямам чувства“, но аз знаех. Неволно бях наранила чувствата му.

— Аз съм ужасна.

Вон се ухили.

— Не си. Просто беше разстроена. Докато ти разговаряше със семейството си, аз се замислих защо би те предупредила Ванеса за вечерята с Девлин. Защо ще те насочва?

Мили боже, дори не бях... Вон имаше право. В това нямаше логика. Защо да ми дава време да търся начин да я спра? И после, като вдигнах очи към красивия си и много богат приятел, свързах две и две.

— Заради теб.

Изражението му беше мрачно.

— Заради мен. Целяла, е да получи контраоферта.

Догади ми се.

— Използвала ме е, за да се добере до теб.

— Бейли...

— О, боже, не, Вон, няма да те оставя да го направиш. — Скочих и размахвах договора към него. — Няма да допусна да те манипулира така.

— Свършено е — заяви категорично той. — И няма да бъда разубеден.

Стисна ме за китката, дръпна ме към себе си и договорът беше притиснат между нас, а аз усетих у мен да се надига нещо, нещо огромно, всепоглъщащо и ужасяващо.

— На сутринта адвокатът ми ще изготви нов договор. Прехвърлям акциите обратно на теб.

— Не. — Думата се изстреля от устата ми, преди да съм успяла да я спра.

— Не ли? — Вон обгърна лицето ми с длани.

Чувствах краката си като желе, а в корема ми се провеждаше бунт на пеперуди и бях убедена, че устните ми треперят.

Вон се намръщи угрижено.

— Трепериш.

Кимнах и преглътнах с усилие заради буцата в гърлото ми.

— Искам да ги задържиш.

— Какво? Защо?

Най-накрая всичките ми защитни сили се изчерпаха и извадих на показ всичко, което изпитвах към него. Вон се напрегна заради емоциите в очите ми и после на лицето му се настани израз на красива почуда.

— Вярвам ти — прошепнах срещу устните му. — Имам нужда да знаеш, че ти вярвам. Знам, че никога не би ми навредил, че никога не би ми отнел това място. Така че задърж акциите и го направи със съзнанието, че ти се доверявам. Че те обичам.

Чух го да поема рязко въздух и после усетих да го изпуска бавно навън.

— Обичаш ме?

Изпълни ме плашеща, изключителна и всепоглъщаща радост, докато се взирах в него.

— Обичам те повече, отколкото някога съм обичала някого. Това ме плаши неописуемо.

Усмихна се. Широко. По момчешки и дяволито и това ме накара да се чувствам, все едно сърцето ми ще изскочи от гърдите.

— Добре дошла в моя свят.

Засмях се и го целунах.

— Обичам те — повторих.

— И аз те обичам. — Отвърна на целувката ми, но този път продължително и дълбоко.

Когато най-накрая спря, за да си вземе въздух, аз се засмях.

— Не съм мислила, че днешният ден може да завърши така.

— Не е завършил. — Гласът му преливаше от секси обещания. —
Първо ще се разберем да приемеш акциите обратно.

— Вон, не. Изобщо колко плати?

Умърлушеният му вид накара стомаха ми да се свие.

— Надплатил си — заключих. — С много.

— Девлин се канеха да надплатят. Аз трябваше да надплатя още,
за да спечеля.

Хрумна ми идея.

— Можеше да го обърне в наддаване. Да направи сериозни пари,
като ви накара да се надскачате един друг.

— Не. Никога не е възнамерявала да продаде на Девлин.

— Изобщо не я е било грижа. Просто е искала парите.

— Не — увери ме Вон. — Да, сестра ти е глезла, която така и не
е пораснала и безспорно ти завижда, но не те мрази. Не е целяла да
позволи на Девлин да ти отнеме хотела. Просто това е хитрият ѝ начин
да измъкне пари от мен.

— Малката кифла е по-умна, отколкото някой изобщо допуска.
— Сгуших се в него и плъзнах ръце по гърдите му, защото се нуждаех
от близката му утеха. — Все пак съжалявам, задето ти причини това.
Срамувам се заради нея.

— Знам. — Потърка успокоително ръцете ми. — Но нея вече я
няма. Когато адвокатът ми състави договора и ѝ го изпрати по факса,
тя вече си събираще багажа. Като напуснах стаята ѝ, тя тръгна заедно с
мен. Натоварих я в такси до летището.

Заля ме съжаление. Мразех, че нещата стояха по този начин
между мен и член на семейството.

— Наясно съм, че ти е болно, но мисли за схемата на сестра ти в
позитивна светлина. Прекара добре Девлин. След четиресет и пет
минути той ще седи на онази маса и ще чака малката глезла да се
появи. Ще се чуди какво се е случило.

Напрегнах се.

— Какво?

Погледнах нагоре към приятеля си с блеснали радостно очи, а
той се усмихна в отговор, явно разчел правилно мислите ми.

— Наистина ли? — попита.

— Хайде — подканих и го разсмях. — Ще бъде забавно.

След като оправих подпухналото си от рев лице и облякох хубава рокля, двамата тръгнахме от хотела. Бях предоставила на Далия и Мона кратко резюме на събитията и помолих Далия да позвъни на семейството ми, да обясни, че всичко е наред и да им съобщи, че ще им се обадя веднага щом приключа с ангажимента си с Вон, за да им дам подробности.

Макар разстоянието да беше кратко, Вон настоя да го изминем с неговия Астън Мартин.

— Мъжки работи ли? — попитах, като отказа да обясни защо. — Нещо в смисъл оная ми работа е по-голяма от твоята?

Ухили се.

— Да.

Засмях се, чувствах у себе си толкова много вълнение, че бях на път да се пръсна.

Този мъж, този красив мъж, беше превърнал най-противния ден в живота ми в най-прелестния, който някога съм изживявала.

Докато минавахме покрай рецепцията на „Гранд Хотел Хартуел“, стисна ръката ми и долових странно собственическо чувство, каквото не бях познавала никога преди. Ликувах заради факта, че този мъж е моят мъж и поклацах триумфиращо бедра заради хищните погледи на другите жени и личащата в тях завист към мен. Смятаха го за красавец и ми завиждаха, че е с мен. Но онова, което не им беше известно, беше, че сложната душа на Вон Тримейн притежаваше за мен милион път и повече красота от красивото лице, което виждаха те.

Триумфирах, защото моят мъж беше секси.

Триумфирах, защото бяха открила любов, каквато е трудно да откриеш и най-накрая бях достатъчно смела да ѝ се поддам.

Мой.

Изцяло мой.

Стиснах по-здраво ръката му и той погледна към мен.

— Всичко ще бъде наред — заключи, че съм нервна.

Просто се усмигнах.

— Знам го.

Стисна ръката ми.

— Красива си.

— Също и ти. Но ти винаги си красив.

Вон само завъртя очи към мен и ме разсмя, смехът ми обаче беше заместен от по-завоалирано веселие, когато ни спря салонният управител на ресторанта Арнолд Румър.

— Нашата компания ни очаква — заяви Вон и аз проследих погледа му.

Беше набелязал Девлин. И той не беше сам. Иън седеше заедно със синовете си Джак и Стю.

— Маса, господине?

— Тази на господин Девлин.

— О. — Арнолд ме разпозна. — Госпожица Хартуел, разбира се. Господин Девлин каза, че ви очаква.

Не точно същата, която се надяваше да види, но формално погледнато...

— Да.

Положих огромни усилия да не се изкикотя като немирно дете и обгърнах дланта на Вон с моята, а той я потупа леко.

— Дръж се на ниво, принцесо — промърмори развеселено, докато следвахме Арнолд към масата на Девлин.

На лицето на Иън Девлин цъфна самодоволна усмивка, щом ни видя. Отпрати Арнолд и ни заглежда. Мръсникът си въобразяваше, че най-накрая ме е пипнал.

Нямах търпение да изтрия тази физиономия от лицето му.

Колкото до Джак, позволих му да разбере колко предадена се чувствах. Гледаше към мен безизразно и привидно незасегнат от болката ми.

Хубаво. Никаква прошка и Еймъри Сондърс за теб, никаквецо.

— Тази вечер си без маска за ски — изсумтях към Стю.

Стю се усмихна, но усмивката му не достигна очите.

— Нямам представа за какво говориш.

— Е, радваме се да се видим, госпожице Хартуел. При това изглеждате така добре. — Иън посочи към черната ми рокля. — Забелязвам обаче, че вкусът Ви за дрехи не съответства на вкуса Ви за мъже.

— Съвсем правилно. Имам далеч по-добър вкус за мъже.

— Наясно си, че е преспал с абсолютно всяка привлекателна на вид жена, която е отсядала в хотела му, нали?

Ръката на Вон се напрегна в моята и той се навъси, все едно искаше да смаже Девлин на мига.

— Така ли било? — Подръпнах леко Вон и той завъртя глава към мен. — Значи затова си толкова изключително добър в леглото. Има логика.

Устните му потрепнаха, сякаш се канеше да се разсмее и цялото му тяло се отпусна.

Усмихнах се широко и погледнах към вбесения Девлин.

— Опитът му казва много. — Дори намигнах.

Джак се изкашля в шепа и можех да се закълна, че едва сподави смеха си.

Хм.

— Достатъчно с това. — Иън въздъхна, все едно беше изтощен. — Приемам, че сте тук, за да се опитате да попречите на сделката, но сестра ти вече е взела решение. Нека обаче Ви предложи известна утеха, госпожице Хартуел. Намесата ми в хотела ще бъде нещо хубаво. Ще го превърна в най-успелия бизнес на дъсчената еспланада.

Наежих се.

— Не бих прибързвала чак толкова, господин Девлин.

— О? Заради минималния ми дял ли? Знам. Но ще се потрудим върху това. Защо не изчакаме появата на Ванеса? Седнете.

— Няма да е необходимо. — Вон доближи към масата. — Лично натоварих Ванеса в такси преди няколко часа. Тя си замина.

— За какво говориш? — тросна се Стю.

— Говоря за факта, че направих контраоферта. Тя прие. — Вон остави договора на масата. — Сега аз притежавам дял от „Хартс Ин“.

Ярост оцвети лицето на Иън Девлин. Толкова бързо почервения, че си помислих, че главата му ще експлодира.

Вон взе договора от масата и го подаде на мен.

— Утре акциите ще бъдат прехвърлени обратно на името на Бейли. — Когато насочи лице обратно към тях, изражението му се промени. Потреперих заради внезапната хладина, излъчила се от него, когато ме пусна и опря длани в масата. Това го приближи до Девлин, та те да могат да чуят тихото му, но много заплашително послание.

— Струва ми се вече ви предупредих, че ако предприемете нещо, което да разочарова госпожица Хартуел, няма да остана особено доволен. И това е изключително меко казано. Така че... малко

разяснение. Първо, ако отново се захванете с нея, а на ваше място не бих го правил, ще ви унищожа финансово, парченце по парченце. Струва ми се всички знаем, че това не е празна заплаха. Второ, преди бях на страната на защитата в малката война, която сте захванали, с цел да се сдобие с имот в този район. Но както се оказва, Хартуел ми се отразява добре. Ще го превърна в свой дом. За постоянно. А това значи, че делата му също са моя работа. Схващате ли накъде бия?

Девлин го изгледаха ядно.

Вон се наведе още по-близо.

— Оттеглям се от защитата. Сега пред вас е играч от нападението.

— Заплашваш ли ме? — процеди Иън Девлин.

Вон издиша нехайно и ведро и се изправи обратно до мен.

— Само приятелско предупреждение — повдигна рамене.

Иха, моят мъж беше секси. Поех ръката му и потреперих, когато преплете пръсти с моите.

— Ами... — дарих ги с престорено блага усмивка. — Аз изобщо не съм така красноречива и плашещо секси като господин Тримейн, така че просто ще кажа... — Наведох се и ги погледнах в очите поотделно, преди да се съсредоточа върху бащата. — Можете да ме целунете отзад.

Джак се протегна към чашата си, с което привлече погледа ми и знаех, че този път ясно видях усмивката, прикривана от питието му.

Явно никога нямаше да мога да разгадая този мъж.

— А сега ви пожелавам приятна вечер — помахих им с пръсти и Вон ме изведе навън от ресторанта.

Хората ни зяпаха, защото явно бяха доловили напрежението около масата на Девлин, но изобщо не ме беше грижа.

Реещ се облак.

Да.

Аз се намирах на прелестен реещ се облак.

Вон мълчеше, докато напускахме хотела и вървахме към колата му, но като я достигнахме, вместо да ме пусне, притисна ме към нея и започна да ме целува.

Сериозно да ме целува.

Заби пръсти в кръста ми, а устата му се движеше срещу моята във всепоглъщащи хищни целувки, които караха коленете ми да

треперят. За щастие се държах за Вон и имах колата зад себе си, та да се крепя права.

Когато вече спря да ме целува, вече бях останала без дъх. Втрещих се ококорено в него, а бузите ми пламнаха, щом усетих в корема ми да се отърква твърдят му член.

— Това защо беше?

Вон потърка нос в моя в неговия сладък и нежен маниер, който се намираше в пълно противоречие с похотливата целувка отпреди малко.

— Това беше вместо „Обичам те, изглеждаш супер секси в тази рокля и начинът, по който постави Девлин на мястото му, ме възбуди“.

— Схванах — промърморих срещу устните му. — Защото да се покажеш така свиреп пред Иън Девлин също ме възбуди сериозно. Какво ще кажеш да ме отведеш у вас и да ме тръшнеш на леглото?

Разсмях се, а очите му притъмняха от възбуда.

— Като се има предвид колко съм твърд, това е единственият възможен план за действие.

— Напоследък взе често да губиш контрол на публични места, господин Тримейн — подкачих го.

— Само с теб, принцесо — целуна ме бързо и се отдръпна, за да ми отвори вратата. — Качвай се.

Заподхилквах се заради настоящия му тон и се качих бързо, колкото ми беше възможно. За моя изненада Вон не подкара към хотела. Вместо това се отправихме на юг към покрайнините на Хартуел, където живееха най-заможните хора. Големите домове бяха собственост предимно на хора, които само летуваха в Хартуел — нещо наистина жалко, защото тези великолепни къщи стояха празни почти цяла година.

Знаех, че Вон притежаваше къща до самия бряг, защото пусна Джесика да живее в нея, когато имаха проблеми с Купър. Но никога не я бях виждала.

Смълчана оставих Вон да ме въведе в къщата и я погълнах с поглед.

Беше наистина живописна сграда — бяла фасада, веранда по цялата периферия на първия и втория етаж, красива градина — и като влязох, с изумление установих, че верандата надвисваше над самата вода. Невероятно. Повечето къщи тук имаха големи задни дворове с

басейни и пътека, водеща към плажа и океана. Къщата на Вон беше построена пред частна територия от брега. Не предлагаше същото външно пространство, но скоро установих, че около нея имаше много земя, а вдясно от основната сграда бяха разположени огромен басейн и вътрешен двор.

Въпреки красотата ѝ, отвътре къщата беше студена и модерна. Типичен ергенски дом с голяма лъскава кухня, достойна да приюти изкусен главен готвач и съдържаща всеки възможен уред, за който можете да се сетите. Мебелировката беше съвременна и всичко беше черно, бяло или хромирано с няколко цветни акцента, осигурявани от някоя и друга картина и оскъдната мека мебел.

Беше като нещо, излязло от списание.

Не беше дом.

Последвах Вон отвън на задната веранда и двамата наблюдавахме мълчаливо залеза над водата.

— Защо не живееш тук?

— Защото мястото ме кара да се чувствам самотен.

Прямият му отговор ме накара да се приближа към него, да обвия ръце около кръста му и да облегна брадичка на рамото му. Той ме целуна по слепоочието и също обви ръка около талията ми.

— Сега не си сам.

— Знам. — Вгледа се в мен и отметна кичур коса от лицето ми.

— Нещо взе да го раздаваш сериозен. Какво стана с разбушувалата се ерекция и потребността да доминираш над мен в леглото?

Вон се изсмя.

— Тук са си, повярвай ми. Но ми се прииска тази вечер да поделя това място с теб.

В думите му се долавяше някакво колебание и това ме разчувства.

Днес взех решение да се доверя на този мъж, да го обичам, и като направих това, взех решение и да бъда истинска около него.

Е, да бъда Бейли Хартуел означаваше винаги да обявявам какво се върти в ума ми.

— Искаш да се нанесе при теб, нали?

Погледът му бързо се насочи към мен.

— Прекалено скоро е.

— Но така или иначе искаш да попиташ — подкачих го, а у мен се надигна неопикуем възторг.

— Според теб не е ли прекалено скоро? — попита учудено.

— Вон — изсмях се. — Напрежението между нас расте вече четири години и определено се въртим около това решение вече от месеци. Усещането е, сякаш сме заедно от много по-дълго, нали?

Това го накара да устреми към мен този негов изпепеляващ и преливащ от любов поглед.

— Имам усещането, че винаги съм те обичал.

Разтопих се срещу него.

— Тогава ме помоли да се нанесе при теб.

— Бейли, ще се нанесеш ли при мен?

— Да — усмихнах се широко и си представих как хората ще ни обявят за луди, обаче не ме интересуваше. — Да, ще се нанесе при теб.

Вон се обърна към мен, но вместо да ме целуне, както очаквах, той извади от сакото си малка черна кадифена кутийка.

Кръвта изпълни ушите ми, а сърцето ми запрепуска.

Сведох поглед към кутийката, която беше притиснал помежду ни. И после той я отвори.

Невероятна халка от бяло злато с голям, класически и много красив диамант.

Свършеният годежен пръстен за мен.

Очите ми потърсиха тези на Вон и вече и без друго възпрепятстваното ми дишане спря при необятната любов, която разчетох в погледа му.

— Разхождам се с това в джоба вече цяла седмица с ясното съзнание, че е прекалено скоро, но все пак с потребност то да е у мен. Исках да разполагам с него в момента, когато окончателно установя, че си готова. Когато най-накрая приемеш, че ти и аз сме едно. Обикновено съм крайно търпелив човек, когато преследвам нещо желано, но съм нетърпелив да имам теб. Искам да поставим началото на живота ни заедно. Още сега. Така че... Бейли Хартуел, ще се омъжиш ли за мен?

Почувствах момента и живота си като цяло, изключително сюрреалистичен...

Хората щяха да ни помислят за луди.

Аз си мислех, че полудявам!

— Хората ще ни обявят за луди.

Вон се подсмихна.

— А не сме ли?

Засмях се и се гмурнах в очите на този секси, умен, вгълбен и объркан мъж и нито една мъничка частица от мен нямаше желание да каже не. Да, бях уплашена, бях нервна, бях зашеметена, но не можех да си представя да кажа не. Всичко, което можех да си представя, е всяка сутрин да се будя до Вон, да отивам на работа в хотела, да се връщам у дома — в напълно преобзаведена къща — при него и да отглеждаме децата си тук.

В Хартуел.

Заедно.

— Да — кимнах и се нахилих като влюбена тийнейджърка. — Да, ще се омъжа за теб.

Лицето на Вон се озари от радост, радост, която прогони всякаква суровост у него и сега пред мен вече стоеше момчето у него, момчето, което всъщност вярваше в любовта и вече не се боеше да го признае.

Чувствата ми към него ме погълнаха и когато се опита едновременно да ме целуне и да нахлузи пръстена на пръста ми, той вкуси солените сълзи на щастие и се засмя.

И беше красиво.

ЕПИЛОГ

БЕЙЛИ

— Какво правиш? — попита нежно Вон.

— Гледам те.

Когато се прибра от хотела си по-рано, седна на черното кожено канапе, от което се канех да се отърва в мига, щом превключех на вълна преобзавеждане. Обикновено работеше до малко по-късно от това — и двамата го правехме, — но Джесика и Купър се бяха прибрали от медения си месец и щяхме да ходим в бара, за да ги видим.

Веднага след като се прибра, Вон се беше преоблякъл в по-ежедневни дрехи, въпреки че за него ежедневни все така значеше нелепо скъп дизайнерски пуловер и панталон, които му стояха прекалено добре. Аз още се приготвях, така че той слезе долу, където го заварих да пие кафе, седнал на дивана. Мигом се настаних в скута му. Просто така.

— Гледаш ме втренчено от известно време.

— И ти правиш същото.

Ухили се.

— Гледката е чудесна.

Усмихнах се.

— И аз затова все те гледам.

Вон изпухтя.

През последните няколко седмици бях установила, че годеникът ми — да, годеник! — чувстваше силно неудобство от комплименти. Истинска прелест.

— Обичам очите ти — промълвих.

— Така ли?

— Не ги притваряй — скарах му се и той погледна обратно нагоре към мен. Зърнах намек за раздразнение и се изкисках. — Още

си спомням първата ни среща. Не можех да спра да гледам очите ти. Най-красивите очи, които някога съм виждала.

— Бейли...

— Знаеш ли какво в тях ми хареса най-много?

В отговор той отново ме стисна през кръста.

— Допада ми колко сдържан е погледът им към повечето хора. Като разговаряш с персонала или гости, не издаваш нищо с тези очи. Така съсредоточен и делови си. А като ги насочеше към мен, те гледаха хладно, сурово, решително. Възмутено — отвори уста да спори, но аз го спрях. — Първият път, като ги видях различни, беше една вечер в „Купърс“, когато Купър те разсмя. Преди не те бях виждала да се смееш. И тогава ми стана ясно, че го харесваш. Че го уважаваш. Само влоши нещата да знам, че си способен да гледаш така към някого, но не и към мен. Представи си изненадата ми в онази първа нощ, когато бяхме заедно... Това беше първият случай, когато ме погледна... и се тревожеше за мен. Това ме накара да те желая — погалих бузата му с пръсти и установих, че през цялото време ми се иска да го докосвам. — Очите ти. Харесва ми, че аз съм сред няколкото души на света, които имат шанса да видят колко са красиви те в действителност, когато държиш на някого.

— Какво се опитваш да направиш с мен? — прошепна и плъзна ръце под горната част на роклята ми.

— Просто искам да знаеш, че колкото и да си красив... по мъжествен начин — побързах да го уверя, — не това е нещото, което обичам у теб. Дори не е онова, което ми действа възбуждащо. Макар че помага, няма да лъжа. Но всъщност си ти. Просто ти. И онова, което чувстваш към мен.

Той се размърда и притисна еректиралия си член към дупето ми.

— Имаме ли време?

Хвърлих поглед към часовника върху рамката на камината. *Всъщност не.* Погледнах обратно към него.

— Ако сме наистина бързи.

Изпицях, когато ме захвърли на дивана, а топлината от тялото му обгърна моето.

— Бързи и мръсни? — промърмори в ухото ми, вмъкна ръце под роклята ми и погали дупето ми.

Ниско в корема ми се пробуди сладно усещане. Кимнах, останала без дъх от нетърпение.

— На длани и на колене, принцесо — нареди ми Вон.

Последвах инструкциите му и ръцете ми бяха леко несигурни от вълнение. Звукът от смъкването на ципа му накара през тялото ми да премине вълна на възбуда. Зърната ми щръкнаха.

— Вон — прошепнах дрезгаво, когато той вдигна роклята до кръста ми и смъкна бельото ми по краката чак до коленете.

Думите му бяха груби, като чакъл, когато потърка голото ми дупе.

— Сънувах го. Ти на колене. На този диван. С този пръстен на пръста ти — надвеси се над мен и снижи ръце, за да погали гърдите ми. Усетих топлия му дъх срещу ухото си. — Действителността разказва играта на фантазията ми.

Думите му, примесени с докосванията, причиниха приток на възбуда между бедрата ми.

— Влез в мен — помолих. — Просто ми дай това.

Вон разбра, че моля за основното ястие и искам да пропуснем ордъовъра. Долепи длани до задните ми части и палците му погалиха меката кожа там.

— Каквото пожелаеш, принцесо — отсече и в следващия момент вече проникваше в мен.

В крайниците ми се разля приятна топлина, отпуснах глава и изстенах, докато го поемах навътре.

— Да, да, да.

Почувствах със зърната си дълбокото му изръмжаване в отговор.

— Бързо и грубо или бавно и нежно?

— Имаме време само за вариант едно — изпъшках.

— Имаме време за всичко, което пожелаеш, принцесо.

Усмихнах се, макар той да не можеше да го види.

— Вариант едно.

— Тогава довечера ще бъда бавен и нежен.

— Не протестирам ни най-малко.

Вон се изсмя дрезгаво и се плъзна обратно навън. Извих гръб и проплаках, а той влезе отново със засилка.

Никак не беше преувеличил.

Беше бързо и беше грубо.

И абсолютно фантастично.

Първото, което сторих, като влязох в „Купърс“ малко по-късно, беше да се насоча право към Джес. Тя ме видя да се задавам и скочи от бар стола си, за да ме прегърне здраво. Тъмнорусата ѝ коса беше изсветляла от слънцето, а кожата ѝ беше по-загоряла от обикновено и дори около носа ѝ се бяха появили няколко лунички.

— Толкова е хубаво, че те виждам — стиснах я с всички сили. — Липсваше ми.

Джес се отдръпна и ме огледа настоятелно, а очите ѝ проблеснаха многозначително.

— Току-що си правила секс — прошепна.

Изненадата ме накара да застина на място. Преди да излезем от къщата се бях погрижила да се почистя, да си оправя косата и грима и да пригладя роклята си.

— Откъде разбра?

— На лицето на Вон се мъдри самодоволно и собственическо изражение в стил „Видя ли сега“.

Погледнах през рамо към Вон, който стоеше плътно зад гърба ми, и се разсмях. Тя имаше право. Изражението му беше точно такава.

— Какво? — намръщи се той.

— Нищо — Джесика се отдръпна от мен, за да прегърне Вон.

Вон беше малко изненадан и смутен от прегръдката. Засмях се, като я потупа между лопатките, несигурен как да реагира.

Джес не беше ни най-малко притеснена от сковаността му, особено пък след като той ѝ се усмихна. Очите ѝ се разшириха.

— Изглеждаш щастлив.

— Такъв съм — отговори той. — Ти също изглеждаш така.

— И аз съм щастлива — съгласи се тя и отправи бърза усмивка към Купър, който работеше зад бара.

— Тримейн — Купър протегна ръка над бара.

Вон я пое.

— Лоусън. Да разбирам, че си прекарал хубав меден месец.

Купър стрелна жена си с разгорещен поглед.

— Невероятен меден месец.

— Не са нужни подробности! — подвикна Далия от мястото си.
— Никой не иска да ги знае тези неща.

— Не съм сигурна. Аз проявявам сериозен интерес — намигнах закачливо към Джес.

Джес завъртя очи, преди отново да съсредоточи вниманието си върху мен.

— Откакто пристигнахме, всички се държат странно. Заявиха, че имаш да ни казваш нещо, но отказват да издадат какво.

Не беше лесно да съобщя на всички за годежа ни с Вон. Знаех, че според тях е прекалено скоро. Далия беше леко загрижена, както и Айрис и Айра. Еймъри го сметна за прелестно и дори Марли звучеше радостен заради мен. Майка ми и баща ми се разтревожиха и тази част ме разстрои най-много. Просто исках да бъдат щастливи, защото аз съм щастлива.

Но Джесика не беше приятелка, на която се притеснявах да кажа. Тя се запозна с Купър и се влюби в него за рекордно кратко време. Щеше да ме разбере по-добре от всеки друг.

— Има много за разказване — заявих, а Вон пристъпи до мен, за да поеме дясната ми ръка. — Но първото е това — допълних и вдигнах лявата си ръка.

Разкошният ми годежен пръстен проблесна на светлината.

Джесика зяпна шокирано. А после устните ѝ се разтегнаха в широка усмивка. Последва:

— О. Боже. Мой! — прегърна двама ни наведнъж, с което накара Вон да изръмжи смутено.

— Какво? — попита Купър.

Джес ни пусна, сграбчи ръката ми и му я показа.

— Сгодени са!

Купър поклати глава и се усмихна на Вон.

— Действаш бързо, стига веднъж да измъкнеш глава от задника си, а?

Показах среден пръст на Купър от името на годеника си.

Смехът на редовните посетители на бара — които ни наблюдаваха, все едно бяхме развлекателно шоу, но аз бях свикнала с това — замря рязко. Всички се обърнахме към вратата, за да проверим какво беше наказало помещението да притихне.

Родителите ми. Стейси и Арън Хартуел.

Познати и толкова обичани лица.

И тук.

Татко се извисяваше като гигант със своя ръст от метър и деветдесет и пет, все така едър и широкоплещест и с малко шкембе, което си беше спечелил благодарение на любовта си към ирландската бира. Красивото му червендалесто лице беше нещото, което само да зърнех и автоматично превключвах на режим сигурност и обич. Но в този момент не успях да разчета какво се случваше зад сините му очи, докато те обхождаха бара.

Колкото до майка ми, тя беше с почти трийсет сантиметра по-ниска от баща ми и в момента се беше сгушила встрани от него. Младееше за възрастта си с черникаво кафявата си коса с руси кичури, която се полюшваше с дължина до раменете в прическа, вероятно струваща цяло състояние. Изглеждаше безупречно от глава до пети и беше лесно да се схване откъде беше наследила сестра ми манията си на тема външен вид.

Не съществуваха двама души така различни като Стейси и Арън Хартуел, но те се обичаха толкова много. Малко като Вон и мен.

— Мамо, татко?

Забелязаха ме и се насочиха към нас, а аз прехвърлих очи върху мъжа, който ги последва в бара.

— Татко? — Вон беше истински шокиран.

И просто така бяхме обградени.

От мама и татко.

И от Лиъм Тримейн, бъдещия ми свекър.

— Какво правите тук? — попитах.

— Всичките? — добави Вон.

— Съвпадение — обясни Лиъм. — Ти ми съобщи, че си сгоден. Трябваше да пристигна и да се уверя лично. Натъкнах се на семейство Хартуел на алеята.

— Ами вие? — обърнах се към родителите си.

— Цялата тази история с хотела беше едно на ръка, Черешке — обади се татко. — Но дъщеря ни се сгодява... Наистина ли допускаше, че няма да долетим, та да се уверим, че годеникът го бива? — огледа внимателно Вон. — Склонен съм да ти дам един шанс, заради онова, което направи за Черешката, но само шанс, не доживотно одобрение.

Изразът на Вон беше напълно сериозен.

— Разбрано.

— О, той е толкова хубав, миличка — майка ми се беше втренчила във Вон, видимо удивена. — Толкова хубав.

Лиъм се ухили.

— Добри гени.

Изсумтях в опит да сдържа смеха си и Вон стисна ръката ми. Силно. Знаех, без да ми го казва, че нямаше желание да се смее пред баща ми.

— И така — подхвана на висок глас Арън Хартуел, приковал поглед в годеника ми. — Да пийнем по нещо и да се опознаем. Много добре. До подробности като кръвната група и медицинска предистория, включително наличието на заболявания, предавани по полов път.

— Татко — предупредих го.

Но Вон погледна към Купър.

— Питиета, Лоусън. Много питиета.

Купър се беше ухилил и явно се забавляваше от трудното положение на Вон.

— Какво ще поръчате?

Всички поръчаха по нещо и редовните посетители се скупчиха около майка ми и баща ми, радостни да ги видят отново. Докато вниманието им беше отвлечено да наваксват с най-новото от града, аз се притиснах към Вон.

— Съжалявам за това.

— Недей — успокой ме той. — С баща ти ще се харесаме. Отсега си личи.

— Наистина ли?

— Да — целуна ме по устните. — Просто се грижи да те предпазва, иска да си щастлива. С него вече сме на една вълна.

Усмяхнах се и се разтопих срещу него, все още изумена от това колко много се беше променил за няколко месеца.

Не.

Не се беше променил.

Просто се отърси от страховете си, за да прерасне в мъжа, който винаги е било предначертано да бъде.

Аз му помогнах да го постигне.

Той също ми помогна да бъда смела.

И точно в този момент аз знаех, че се намирах на мястото, където трябваше да бъда.

Истината беше, че да обичаш някого невинаги е лесно, както го изкарват в любовните песни. Всъщност да обичаш някого можеше да бъде най-ужасяващото преживяване в живота на човек. Беше трудно да се разкриеш напълно пред някого, да му позволиш да бъде онзи, който те вижда в истинската ти светлина, с недостатъците и всичко останало. Да, особено недостатъците. Беше плашещо да позволиш на някого да ги обича.

Но аз го бях постигнала. Вон ми помогна да проявя достатъчно кураж да обичам изцяло, с всички защитни стени свалени; да обичам всяко малко нещо у този мъж, добро и лошо, защото знаех без страх и подозрения, че Вон обичаше всяко малко нещо у мен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.